

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Primer període

Sèrie P - Número 5

Dimarts, 14 de desembre de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 4.1

Í N D E X

Manifestació de condol

per la mort de l'exdiputat Sr. Joan Codina i Torres

Debat general

sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (tram. 255-00001/06)

S U M A R I

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i sis minuts.

1. Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Joan Codina i Torres

El president anuncia la mort de l'exdiputat i exconseller de Treball Sr. Joan Codina i Torres. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci.

3

2. Debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (tram. 255-00001/06)
(punt únic de l'ordre del dia)

Exposició: conseller de la Presidència

3

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts.

Intervenció del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Maragall i Mira.

17

Resposta: conseller de la Presidència.

21

Rèplica: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

22

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

23

Segona rèplica: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

24

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Fernández Deu.

24

Resposta: conseller de la Presidència.

28

Rèplica: Sr. Fernández Deu (P).

30

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

32

Segona rèplica: Sr. Fernández Deu (P).

32

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls.

32

Resposta: conseller de la Presidència.

36

Rèplica: Sr. Bargalló Valls (ERC).

38

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

39

Resposta: conseller de la Presidència.

43

Rèplica: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

45

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

47

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

47

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 4.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, les conselleres de Justícia i de Benestar Social, i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

ORDRE DEL DIA

– Punt únic: debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya. Tram. 255-00001/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Joan Codina i Torres

Les senyores i els senyors diputats probablement saben que s'ha mort recentment un antic diputat d'aquest Parlament, exconseller de Treball de la Generalitat, el senyor Joan Codina i Torres. Els prego que fem un minut de silenci en la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (tram. 255-00001/06)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya. Té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, iniciem aquesta sisena legislatura del Parlament de Catalunya, després del Ple del passat dia 1 i de l'acte de commemoració del vintè aniversari de l'Estatut d'autonomia, amb aquest debat general sobre els mitjans audiovisuals, un debat que, més enllà de l'oportunitat política que ha mogut els grups parlamentaris promotors d'aquest, és un reflex de l'interès ciutadà, social i polític, que existeix no solament a casa nostra, sinó també a la resta de l'Estat i dels països del nostre entorn al voltant del paper dels mitjans de comunicació, dels audiovisuals, de les telecomunicacions i de les tecnologies de la informació en general.

I, per tant, tenint en compte la complexitat i la pluralitat dels factors i els mitjans que, al nostre entendre, són subjectes del present debat, crec que no respondríem a les expectatives creades en tant que representants del poble de Catalunya si avui i demà ens limitéssim a debatre i a arribar a acords sobre aspectes molt concrets i singulars que, tot i ser importants en si mateixos, han de ser considerats en la seva justa mesura. Em refereixo, per exemple, a qüestions susceptibles de rellevants titulars mediàtics i de notòria confrontació política, com ara el sistema d'elecció de determinats responsables dels organismes d'administració i de gestió dels mitjans de comunicació públics.

En aquest cas, entenc que estaríem defraudant les expectatives que s'han generat alhora que defugint la nostra responsabilitat política, que en aquest supòsit interpreto que se situa en la demostració de les nostres capacitats de diàleg i de formulació de propostes globals de futur, des de la coherència, la generositat política i la recerca dels màxims acords a què els respectius grups parlamentaris som capaços d'arribar en benefici del país en el seu conjunt.

Vagi, doncs, per endavant, l'expressió de la voluntat política del Govern de la Generalitat i del grup parlamentari que li dona suport d'arribar al màxim consens. Dic això, també, per ajudar a evitar malentesos si plantejem obertament des de l'inici del debat la necessitat d'abordar el conjunt de l'univers dels mitjans audiovisuals.

Tot i que entenc que algú podria estar interessat a defensar posicionaments i propostes dirigides a analitzar la situació dels audiovisuals a casa nostra de manera parcial, en el sentit d'excloure del debat determinades realitats, mitjans o sectors, també crec que és de justícia intentar, si més no, una anàlisi general dels mitjans audiovisuals en sentit ampli, és a dir, tant els de naturalesa pública com privada, amb l'objectiu últim d'arribar a propostes de reformulació de l'actual marc normatiu relatiu als audiovisuals a Catalunya, i també a l'Estat.

També és cert que, amb motiu del debat d'avui, la força i la capacitat d'influència dels mitjans de comunicació sobre l'opinió pública s'ha constatat de nou en aquestes darreres setmanes. Des del mateix anunci de la sollicitud de convocatòria d'aquest debat general, no ha passat dia sense que els mateixos mitjans de comunicació i les diferents instàncies polítiques s'hagin fet ressò de la necessitat de modificar la regulació dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, amb una especial incidència sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I crec que això és positiu sempre que els mateixos mitjans apostin per fer-se ressò del conjunt del debat, evitant tant com sigui possible el reduccionisme o la simplificació de les propostes que es puguin arribar a donar a conèixer.

En aquest sentit, des de la constatació que són diverses les causes que motiven els canvis que es proposen, cal dir que el nou marc legal a nivell de la Unió Europea, la mateixa evolució tecnològica de les telecomunicacions i la innovació que es produeix de manera constant, també, en l'àmbit dels mètodes de gestió de les organitzacions.

Punt 1

zacions, són factors prou rellevants en si mateixos que justifiquen el replantejament de determinades normes i regulacions.

No es pot oblidar, tampoc, que, atesa la transcendència de rol dels mitjans de comunicació sobre la societat, es fa cada dia més necessari comptar amb la màxima participació i coresponsabilització dels agents socials i dels usuaris i consumidors en el disseny i control dels continguts que s'ofereixen i de les eines de gestió amb què es doten els mateixos mitjans de naturalesa pública.

Però seríem injustos si no valoréssim la importància del camí recorregut a tot arreu –però, especialment, a Catalunya– en el camp dels mitjans de comunicació, aquests darrers vint anys, i, d'una manera més que rellevant, en el dels mitjans en català. El balanç d'aquest període és força positiu si tenim en compte la situació de partida. També és veritat que, com en tots els ordres de progrés de Catalunya i de l'Estat, la feina feta és el resultat del treball de tothom: de les institucions públiques de tots els colors polítics, dels professionals de la informació, de les empreses de comunicació, dels usuaris. Tot i que, durant aquests vint anys, han estat diverses i molt importants les normes legals aprovades tant pel Parlament de Catalunya com per les Corts Generals en l'àmbit dels mitjans audiovisuals, creiem que reptes del present immediat i del futur ens obliguen a abordar un nou marc normatiu general.

Aquesta asseveració es justifica plenament si tenim en compte que la Llei 4/1980, de 10 de gener, de l'Estatut de Ràdio i Televisió Espanyola, després de quasi vint anys d'existència, ha demostrat nombroses limitacions, tant en l'ordre tècnic com en el que crec que més ens afecta: en el del vessant de la norma bàsica en la seva integritat, circumstància que deixa un reduït marge d'acció al legislador català.

Permetin-me, a continuació, fer un breu balanç de la feina feta durant aquest període en l'àmbit de la política dels mitjans de comunicació i dels audiovisuals en general. Les iniciatives del Govern de la Generalitat i del Grup parlamentari que li dona suport han estat, des dels inicis de l'actuació dels governs de Convergència i Unió, encaminades a dotar Catalunya de la situació de normalitat en tots els ordres que, com a país, li corresponen. Aquesta activitat també s'ha desenvolupat en el camp dels mitjans de comunicació i de les telecomunicacions, en la mesura que la Generalitat ha tingut marge de maniobra, i, més recentment, en el camp de la societat de la informació.

El primer any de funcionament del Govern de Convergència i Unió es va aprovar el Decret 175/80, pel qual es regulava la concessió d'emissores de radiodifusió institucional i privades en ones mètriques amb modulació de freqüència. Aquest Decret, que va tenir desplegaments posteriors, va ser recorregut davant del Tribunal Constitucional pel Govern de l'Estat, el qual posava en dubte la capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya en el camp de la ràdio. Afortunadament, el Tribunal Constitucional va reconèixer clarament aquesta competència a favor de la Generalitat. Aquesta sentència, que no ha estat l'única, va marcar en positiu la resta del desplegament legislatiu que les Corts

Generals, a impuls dels diferents governs espanyols, han anat fent des d'aleshores ençà. No obstant això, com tindrem ocasió d'analitzar posteriorment, cal constatar que les lleis que han anat aprovant les Corts Generals han procurat, d'una forma o d'una altra, limitar en la mesura que els ha estat possible el camp d'acció del Govern de Catalunya.

Una altra fita molt significativa de l'actuació en matèria de mitjans de comunicació socials desplegada a Catalunya fou l'aprovació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, fet que va suposar una aportació essencial en el procés de normalització en el camp de mitjans de comunicació. Normalització en el camp de la comunicació social vol dir diverses coses. En primer lloc, significa l'existència de mitjans de comunicació propis en tots els camps, des de la premsa fins a la ràdio i la televisió i, més recentment, els que es difonen per les noves tecnologies: cable i Internet. També vol dir que aquests mitjans de comunicació emprin, ni que sigui de forma més o menys majoritària, la llengua pròpia de Catalunya. En tercer lloc, el procés de normalització comporta l'existència d'una veritable pluralitat d'ofertes, a fi a i efecte que els ciutadans de Catalunya puguin escollir el mitjà de comunicació que volen llegir, que volen escoltar o que volen veure en funció de la diversitat d'ofertes, siguin aquestes de l'ordre de continguts, de les qualitats o de les sensibilitats diverses que es manifesten al si de la societat catalana. I finalment, també vol dir normalització en aquest camp el fet que els mitjans de comunicació analitzin les notícies, els successos, transmetin les opinions a partir dels punts de vista de la societat catalana, a partir de la idiosincràsia dels catalans, a partir de la percepció de com afecta aquest o aquell succés a altres catalans. És a dir, la normalització en el sector dels mitjans de comunicació social comporta l'existència d'un veritable espai comunicatiu català.

L'aparició de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, conseqüentment, la posada en marxa de TV3 i de Catalunya Ràdio i, posteriorment, de Canal 33 i d'altres ofertes radiofòniques de la Corporació va suposar un salt qualitatiu d'una magnitud molt elevada, ja que permetia que els catalans poguessin accedir a una televisió no solament en la seva llengua, sinó també feta i pensada des de Catalunya. I, en el camp de la ràdio, significava l'aparició de mitjans de comunicació també d'alta professionalitat i que venien a reforçar d'una manera molt accentuada els intents anteriors més o menys reeixits d'una ràdio en català, entre els quals no voldria oblidar el que va suposar en el seu dia la creació de Ràdio 4.

Crec, per tant, que aquesta ha estat una fita de primer ordre en el camí del nostre govern. Una iniciativa de la qual el Govern de la Generalitat se sent més que orgullós i que respon a la prioritat de defensar, potenciar i projectar la nostra identitat com a país, des de requeriments de professionalitat i de qualitat. D'aquesta manera, estarem d'acord que l'impuls que pot procedir d'un govern en matèria de mitjans de comunicació té dos vessants. El primer és la creació de mitjans institucionals, que crec que a les societats modernes occidentals

aquesta creació es ceneix, gairebé en exclusiva, al món de la ràdio i de la televisió, i incloc en aquest camp els diversos suports de difusió que la tecnologia audiovisual permet. El segon vessant és el d'impulsar el sorgiment en el sector privat d'ofertes suficients, tant pel que fa a la diversitat com a l'especialitat, que completin l'acció dels mitjans institucionals quan aquests existeixen. Això que acabo d'afirmar no vol dir en cap cas que pressuposi una situació de subordinació d'uns mitjans respecte als altres, sinó ans al contrari, una situació que suposa una oferta plural i diversa, a fi i efecte que els ciutadans puguin elegir lliurement.

M'acabo de referir al que ha fet el Govern en el camp dels mitjans de comunicació institucionals. Però el Govern també ha pretès, amb diversa fortuna, que des de la societat civil, que des de les empreses de comunicació existents a Catalunya, sorgissin ofertes de tot ordre que permetessin parlar d'un espai comunicatiu català, consolidat, plural i atractiu. En aquesta línia voldria destacar el suport que des del Govern s'ha donat a la premsa escrita, tant la diària com la d'altra periodicitat, tant la d'abast nacional català com la d'abast comarcal i local, i també que ha posat aquelles peces que li pertocuen per tal que existissin ofertes radiofòniques genuïnament catalanes, a partir, òbviament, de l'escrupolós respecte a les lleis generals i d'acord amb les propostes que lliurement han pogut fer al llarg d'aquests dinou anys les empreses que han tingut interès, en un moment o altre, per crear i gestionar emissores de ràdio.

Abans m'he referit als problemes competencials amb què ens hem trobat en diferents ocasions en el camp de la ràdio i difusió, i, en aquest sentit, crec que és especialment rellevant la sentència de 2 de novembre d'enguany, del Tribunal Suprem, per la qual desestima la pretensió del Govern de l'Estat de qüestionar la capacitat reglamentària en l'àmbit de la radiodifusió de la Generalitat. El Govern socialista, l'any 1991, va recórrer contra el nostre Decret 80/1989, de regulació del servei de radiodifusió sonora, per entendre que la Generalitat no disposava de capacitat reglamentària ni inspectora ni sancionadora en la major part de les qüestions que afecten les emissores de freqüència modulada. Com poden observar, la consolidació de la recuperació de les competències en aquesta matèria no ha estat fàcil ni curta.

Voldria remarcar que no he pogut fer un esment específic del camp de la televisió de gestió privada, i no ho he pogut fer perquè la Llei de televisió privada, aprovada per les Corts Generals durant el Govern socialista, i les modificacions que han pogut introduir posteriorment les mateixes Corts Generals durant el Govern del Partit Popular no han permès fins ara l'existència d'una televisió privada d'àmbit autonòmic, afavorint d'aquesta manera exclusivament —jo m'atreviria a dir «voluntàriament de forma exclusiva»— ofertes del que s'anomena a les lleis —i permetin-me dir-ho en castellà— *de televisiones de ámbito nacional*.

Quan hem procurat donar suport, impulsar, ajudar l'aparició d'un marc televisiu català, que fins ara només ha estat possible en el que s'anomenen «les televisions locals», la inactivitat dels successius governs espanyols

ha aconseguit que també en aquest camp de la televisió local els esforços de la Generalitat topessin amb inconvenients de tot ordre. Aquests inconvenients tenen el seu origen en la mateixa redacció de la Llei de televisions locals, millorada substancialment gràcies a les esmenes del Grup Parlamentari Català, i en la inactivitat dels governs espanyols en el seu desplegament. Aquesta inactivitat ha estat la causa de la no-aprovació fins a la data del corresponent Pla tècnic *nacional*, que ha d'establir les freqüències que s'han assignar a les televisions locals. I és per això que aquesta important oferta comunicativa de proximitat, que està destinada a tenir un paper molt remarcable a Catalunya, no ha pogut avançar en el seu procés de consolidació, d'extensió i de professionalització.

Per demostrar l'estat de la situació en aquest àmbit de la televisió local, vull recordar-los que l'any 1996 la Generalitat va aprovar un decret que regulava el règim jurídic d'aquestes televisions i va obrir el corresponent concurs públic d'atorgament de concessions. Doncs, bé, el Govern de l'Estat no solament va impugnar un article del Decret, sinó que també ha aconseguit paraitzar el concurs obert per la Generalitat perquè, com els he dit, no ha procedit a planificar les freqüències que se'ls havia assignat.

No voldria acabar la repassada del que ha estat l'activitat del Govern de la Generalitat en aquest període sense fer un esment de la Llei 8/1996, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable. També en aquest camp el Govern va impulsar l'aprovació d'aquesta Llei, que establia diversos criteris relatius a l'audiovisual distribuït per cable i que pretenia que, quan els ciutadans de Catalunya tinguessin accés a aquestes noves ofertes, poguessin també rebre, a través d'aquest nou mitjà de difusió, una programació diversa i que contingues productes fets i pensats al nostre país. Aquesta Llei, no obstant, contenia una altra aportació absolutament innovadora i pionera en el conjunt de l'Estat; em refereixo, òbviament, a la creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, al qual em tornaré a referir posteriorment.

Pel que fa al camp de telecomunicacions, molt sintèticament, voldria recordar-los quina ha estat l'actuació del Govern en les passades legislatures. L'any 1982 varen ser transferides a la Generalitat les competències sobre instal·lacions d'antenes col·lectives en edificis i televisió amb circuit tancat. En aquest camp, a partir d'aquell moment, el Govern va procedir a actuar de la mateixa manera que havia estat la tònica general en el conjunt de l'Estat. Però, conscient de la rellevància social i econòmica que anava prenent aquest sector, l'any 1995 va aprovar un decret pel qual s'establia un registre d'instal·ladors que representa, permetin-m'ho dir sense falsa modèstia, una nova mostra d'anticipació respecte a l'activitat de les altres administracions públiques de l'Estat espanyol. La Generalitat va voler, d'acord amb els representants d'aquest sector, introduir elements suficients per tal d'estimular la professionalitat de les empreses que actuaven en aquest sector de les instal·lacions d'antenes en edificis. Dos anys abans, el 1993, el Govern va impulsar l'aprovació d'una llei que creava el Centre de Telecomunicacions de la Gene-

ralitat de Catalunya. Aquestes dues iniciatives normatives he de recordar que s'emmarquen en un terreny molt limitat per a la Generalitat. En aquest sentit, cal recordar que la Constitució espanyola estableix que l'àmbit de les telecomunicacions és competència exclusiva de l'Estat. Sense discutir el contingut d'aquest precepte constitucional, sí que vull remarcar que difícilment el Govern podia plegar-se de braços davant d'un sector industrial professional i, en definitiva, econòmic, que anava adquirint una importància cabdal en els països occidentals i que avui dia ningú no discuteix que està cridat a ser un dels principals, si no el principal sector econòmic d'Europa i de la resta de països desenvolupats.

La creació del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat va suposar dotar el país d'un ens que, permetin-me dir-ho amb orgull, s'ha consolidat com un punt de referència obligada quan a Espanya es parla de telecomunicacions. Aquest organisme públic ha estat bàsic per a la modernització dels serveis de telecomunicacions de les administracions catalanes, i en els seus sis anys d'existència ha executat importants projectes a un cost per a la Generalitat molt més baix dels que s'haurien aconseguit amb un mercat bàsicament monopolista. Entre aquests projectes, cal destacar la modernització de les xarxes de ràdio i televisió autonòmiques; la implantació de la xarxa de comunicacions mòbils per a la Policia Autònoma; la creació de la xarxa corporativa de veu i dades de la Generalitat; la instal·lació de més de tres-centes infraestructures de telecomunicacions a tot el territori, que han facilitat la implantació dels nous operadors de telefonia fixa i mòbil; l'execució de la xarxa de comunicacions mòbils per a altres serveis de la Generalitat, com ara els bombers, els agents forestals, sanitat, carretera, Junta d'Aigües...; la introducció a Catalunya de la televisió i la ràdio digital terrestre, etcètera. Així mateix, i a partir de l'aprovació de la Llei del cable, es va procedir a l'establiment de tres demarcacions a Catalunya, amb què es garantia la viabilitat econòmica dels projectes i s'aconseguia que la implantació de noves xarxes de telecomunicacions fos una eina d'equilibri territorial. Cal remarcar que aquesta fita, la Llei del cable, es va aconseguir malgrat l'oposició frontal inicial del Partit Socialista.

En aquest mateix capítol, cal remarcar la creació del Consorci Localret, amb una col·laboració estreta i fructífera de tots els ajuntaments catalans, així com la realització dels concursos per a l'adjudicació dels serveis de telefonia fixa, mòbil i dades de la Generalitat. En darrer terme cal tenir present que, en el context de la liberalització completa a l'Estat de la telefonia fixa, es va procedir a la privatització d'aquesta activitat del Centre de Telecomunicacions amb l'objectiu de potenciar els operadors amb seu a Catalunya, millorar l'oferta de telecomunicacions, millorar la qualitat i els cost dels serveis i potenciar la indústria del país.

L'acció del Govern, en aquest camp de les telecomunicacions i de les noves tecnologies associades, té una última referència a la creació, l'any 1998, del Comissionat per a la Societat de la Informació. Comissionat que, en aquest brevíssim període de temps, ha tingut ocasió de demostrar la importància atorgada pel Go-

vern a aquest canvi, no només tecnològic, sinó fins i tot social, que s'està produint ja amb força a tot el món.

També es mostra aquest capteniment en la qualitat de les iniciatives preses pel Comissionat en allò que fa referència a preparar el conjunt de Catalunya per a l'accés a això que s'anomena la societat de la informació. No només a nivell de l'Administració pública, a nivell dels serveis essencials —com són l'ensenyament i la sanitat—, sinó també pel que fa al conjunt de l'activitat econòmica i social de Catalunya, a fi i efecte de poder-lo situar en l'avançada d'aquest canvi tecnològic, i fer-ho d'una forma cohesionada, tant pel que fa a l'aspecte social com pel que fa a l'aspecte territorial. Actitud aquesta que es deriva del que ha estat un dels principis inspiradors de l'acció del Govern durant totes aquestes legislatures, i que no és altre que el de preservar la cohesió social i l'equilibri territorial de Catalunya.

A tall d'exemple, i pel que fa a l'activitat del Comissionat per a la Societat de la Informació, cal destacar l'execució de més de cinquanta projectes, en els quals sobresurten el Pla estratègic per a la societat de la informació i la realització del Pla estratègic sobre la indústria audiovisual, presentat el passat mes de març.

Abans m'he referit a la importància estratègica de la creació i el desenvolupament de la Corporació de Ràdio i Televisió, com a eina pública al servei del país. I és precisament per la transcendència que cal atorgar-li que es mereix un tractament especial en aquesta meua primera intervenció en aquest debat.

Un dels principis inspiradors de la programació de la Corporació, motor i raó de ser de la Llei que va crear-la, va ser la promoció de la llengua i de la cultura catalanes. Amb la posada en funcionament de la Corporació, es produeix el que el sociolingüista Francesc Vallverdú denomina «una revolució cultural a petita escala», que trasbalsa, en el pla de les idees i dels comportaments, nombroses pautes socioculturals dins la societat catalana.

A tall d'exemple els he de dir que cada setmana el 85% de la població de Catalunya veu o escolta un dels programes de les emissores de la Corporació. Gràcies a l'impacte dels mitjans audiovisuals, la cultura catalana ha entrat en un dinamisme nou, malgrat que el seu efecte multiplicador és desigual, com es veu en l'hegemonia del castellà en les altres televisions, en la premsa escrita, en el cinema o en el vídeo. No obstant això, la missió de normalització lingüística i de cohesió social de la Corporació és tan vigent ara com ho era el 1983. Si bé als anys vuitanta calia crear una ràdio i una televisió fortes i de penetració social ràpida, ara, en l'era de la informació, cal refermar aquesta voluntat normalitzadora, en els mitjans convencionals o generalistes, de ser presents amb entitat pròpia i en català dins d'Internet, el satèl·lit i el cable.

Tot i la competència aferrissada en la ràdio i la consolidació de les televisions privades, Catalunya Ràdio i TV3 han aconseguit mantenir-se com a líders d'audiència. I és caricaturesc i frívol que, per desqualificar aquestes dades, s'atribueixi el liderat de TV3 al fenomen futbol o Barça, quan en el terreny de la informació i de l'entreteniment, sigui el dia que sigui, i en l'ho-

rari que sigui, els èxits són tan significatius i de repercussió tan gran.

Encara que sembli anecdòtic, em referiré a un cas adient per a les dates nadalenques i de canvi d'any que s'acosten. Televisió de Catalunya va ser la televisió més vista quan es van emetre l'any passat les campanades de fi d'any; va desplaçar Televisió Espanyola, i, diguem-ne, l'emblemàtica Puerta del Sol. Però són tan-tes les poblacions que demanen la retransmissió de les campanades, que l'elecció, aparentment rutinària, s'ha convertit en un autèntic problema de la direcció de Televisió de Catalunya. Aquesta repercussió, que augmenta el prestigi dels nostres mitjans, és extrapolable a qualsevol altre aspecte de l'actualitat, l'entreteniment o la cultura del país. Si no, aquí tenim l'èxit tan recent de l'última *Marató* sobre els trasplantaments, d'abans d'ahir, a la qual s'aboca la gent més que davant de qualsevol altra iniciativa semblant. Per moltes raons: perquè és una iniciativa que senten seva, i perquè rere d'una situació com aquesta, hi ha una gran professionalitat i un treball no improvisat.

No és estrany trobar-se els titulars dels diaris amb notícies com aquestes: «TV3 concentra l'atenció dels catalans en la nit electoral», «*El temps* bat el rècord d'audiència de l'any, per la nevada», «Televisió de Catalunya, líder del *prime time* a Catalunya», «Dos milions de telespectadors veuen la final de Copa d'Europa per Televisió de Catalunya», «*Malalts de tele* guanya, per primera vegada, *Médico de familia*»... A falta de saber com acabarà l'any, amb les dades de les setmanes que manquen, tot apunta que Televisió de Catalunya serà líder d'audiència per tercer any consecutiu. Però, per exemple, l'any passat, un de cada dos dels cinquanta programes més vistos a Catalunya va ser emès per TV3. I pel que fa a franges horàries, Televisió de Catalunya va liderar les de 7:30 a 10:30 del matí; al migdia, de 14 a 17:30, i la del *prime time*, de 20:30 a 23:30.

Respecte a les altres televisions autonòmiques, TV3 continua al capdavant de totes, amb una tendència a augmentar les distàncies. L'any passat va acabar amb tres punts d'avantatge sobre la seva immediata seguidora, Telemadrid, que va tenir una quota de pantalla del 20,6%. Vam aconseguir 4 punts per davant del Canal Sur, i 5,3 de Canal 9, i amb diferències més àmplies respecte a les televisions gallega i basca.

Aquest posicionament de liderat és perfectament extrapolable a la ràdio. Amb paraules del president de la Generalitat, que es remunten al 1983: «Catalunya Ràdio no ha de ser una ràdio més, sinó la ràdio institucional de Catalunya, que ha d'arribar absolutament a tothom, a tots els ciutadans de Catalunya, per molt allunyats que visquin del centre emissor.» Cobertura, programació de qualitat, servei públic i audiència han estat fonamentals perquè Catalunya Ràdio hagi assolit la posició de liderat indiscutible que ostenta des de fa anys. Concretament, i segons dades de l'Estudi General de Mitjans, Catalunya Ràdio va aconseguir ser líder d'audiència per primera vegada l'any 1989, i des del 1994 ho és de manera ininterrompuda.

Un dels principis inspiradors de la programació de les emissores de la Corporació, que proclama la Llei, és

l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat de les informacions, així com el respecte al pluralisme polític, cultural i lingüístic. Aquest punt, que ens parla de conceptes profundament democràtics, situa, en ocasions, els nostres mitjans públics en el centre de la polèmica, i fins i tot el debat polític, com ho ha estat darrerament. Aquest és un fet generalitzat en l'àmbit dels mitjans públics del nostre entorn, i difícil de contrarestar, ja que sembla que formi part de les rutines mediàtiques i polítiques.

Certament, ni la prestigiosa BBC, en un context de bipartidisme gairebé pur, ni qualsevol altre mitjà públic europeu, es lliura del debat permanent respecte a aquests principis i com garantir-los. Un debat que té una presència continuada, però que —reconeguem-ho— és més virulent i exacerbat quan s'acosten processos electorals. Tan virulent i exacerbat que arriba a deformar la realitat, una realitat certament millorable —com tot—, però realitat al cap i a la fi.

La feina que s'ha fet i que s'està fent en els mitjans públics es basa en uns fonaments molt sòlids. El primer és el de la professionalitat. Aquest criteri, aplicat des del començament, d'aplegar els millors professionals, al marge de les seves ideologies, ha donat uns fruits que salten a la vista: el liderat, la qualitat, la influència, la innovació, la mentalitat oberta, el ser imitats, l'exportació de talent, l'estabilitat. En fi, tot aquest cúmul de valors no s'aconsegueix des del sectarisme, ni des de la intromissió externa sobre l'activitat professional, ni des de la manipulació, ni des de comissariats polítics. El temps de l'autarquia i del monopoli fa anys que ha quedat enrere. Per sort, hi ha moltes opcions per informar-se, molts mitjans de comunicació generalistes i especialitzats que competeixen amb la ràdio i la televisió públiques de Catalunya.

En aquest sentit, doncs, des d'aquest punt de vista, no es pot atribuir als oients o als telespectadors de les emissores de la Corporació ni passivitat ni falta de maduresa per la seva fidelitat, gràcies a la qual aquestes emissores se situen al capdavant de les audiències. El públic és molt més que l'aritmètica de les audiències, molt més que l'audiometria, igual que el sufragi universal és molt més que la suma de vots. Aquesta realitat ens porta a recordar el president americà Abraham Lincoln, quan deia que no es pot enganyar tothom durant tot el temps.

Per situar-nos a prop en el temps, dos estudis d'opinió recents refermen la bona salut pluralista de TV3. El mes de maig, a punt de començar la campanya de les eleccions municipals, *La Vanguardia* publicava una enquesta de l'Institut Opina, en la qual es comprovava que, per a la majoria de catalans, votants de qualsevol opció de les representades en aquest Parlament, TV3 està considerada la televisió pública més plural de Catalunya. El mateix succeïa el passat mes de setembre, a punt de començar l'última campanya electoral, quan el PSOE va presentar un informe intitulat «La manipulación informativa en Televisión Española». Les dades del seguiment sobre l'aparició de líders i forces polítiques a les televisions públiques de l'Estat, que efectua l'empresa Sofres, indiquen que Televisió de Catalunya, en els seus informatius, ofereix una infor-

mació plural i en consonància amb la representativitat parlamentària.

Per no remuntar-nos excessivament en el temps, un estudi d'Eco Consulting sobre programes informatius, publicat el mes de juliol de l'any passat, conclou que els aspectes en els quals TV3 sobresurt més de la competència és en la credibilitat, la fiabilitat i la claredat amb què s'exposen les notícies. TV3 és també on menys proporció de telespectadors, tant habituals com no, aprecien l'existència del que l'estudi denomina «molta tendenciositat», un 18%, davant del 41% a TV1 i un 26% a Antena 3.

Com una garantia més de respecte al pluralisme, l'objectivitat i altres valors de la feina periodística, com són els del codi deontològic, Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio són els únics mitjans públics de Catalunya que s'han dotat d'un estatut professional –i avui dia sembla que alguna altra emissora, de les que s'afanyen a endreçar la casa, tingui algun projecte sobre la taula en aquest mateix sentit. La potenciació de la cultura i de totes les seves manifestacions és un altre principi de la Llei 1983, que ens diu que ha d'inspirar la programació dels nostres mitjans públics.

Des de la ràdio i la televisió s'ha tingut sempre una especial sensibilitat a donar una visió globalitzadora i no exclusivista de la nostra cultura. El resultat ha estat una programació variada, que aporta continguts més divulgatius als espais de màxima audiència de TV3, de Catalunya Ràdio i de Catalunya Informació, i continguts més especialitzats al Canal 33, Catalunya Música i Catalunya Cultura, l'única emissora de ràdio del país –i ho podem dir amb molt d'orgull– que dedica íntegrament tota la seva programació a la cultura.

El paper de la Corporació com a motor de la indústria audiovisual és una realitat objectiva. Si Catalunya Ràdio ha estat impulsora de la nostra indústria discogràfica catalana, amb el reconeixement explícit del sector, Televisió de Catalunya ha assumit el rol de motor que li pertoca jugar respecte a l'audiovisual a Catalunya, i particularment en el sector cinematogràfic, amb una situació de feblesa industrial. Conseqüència d'aquesta voluntat són els convenis periòdics signats amb les associacions de productors, en els quals es regulen i es fixen les normes d'actuació en diferents aspectes, com la compra de drets d'antena, la realització de TV *movies* i sèries a través de productores independents, la compra de passis, la precompra sobre projectes, etcètera.

L'objectiu d'aquestes polítiques és l'enfortiment del sector, consolidant i garantint les inversions, prioritzant el component industrial sobre el lingüístic, potenciant les seccions encaminades a l'execució de l'obra per sobre de les estructures materials, intensificant els processos de creació i de promoció i treballant per crear un mercat més ampli que permeti l'aparició de nous valors.

Dins els diversos compromisos concrets es poden assenyalar diferents fins, com, per exemple, que Televisió de Catalunya ha estat la primera televisió de l'Estat a produir regularment TV *movies*, que ha estat la primera a establir compres automàtiques de tots els llargmetratges catalans i, en tercer lloc, que Televisió de

Catalunya ha estat la primera a incentivar la comercialitat de les pel·lícules, amb increments en funcions dels rendiments de taquilla, o a incorporar les empreses privades que han fet la producció executiva de les TV *movies*, en el rendiment comercial de les obres, amb un 33% a partir del tercer any.

El passat mes d'abril la revista *Tiempo* dedicava un ampli reportatge al fenomen del teatre català. Un dels titulars deia: «Nos rostres gràcies a la televisió.» I en el text, que «part de l'èxit de les obres de teatre que s'estrenen resideix en el boom de les sèries dramàtiques que realitza Televisió de Catalunya. A través de Televisió de Catalunya molts actors s'han fet populars.» Aquestes dades no han de fer oblidar un altre fenomen de gran transcendència en el món de la comunicació al nostre país i que parteix de l'èxit de la nostra ràdio i de la nostra televisió: l'aportació de nous talents al mercat. Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya s'han caracteritzat per descobrir i potenciar els seus professionals. Es pot dir, a la vista del que està succeint, que l'efecte de renovació permanent funciona. Una nova generació de professionals, formats a casa, ha anat prenent el relleu d'altres que han marxat a altres mitjans i empreses de comunicació.

En els darrers cinc anys la Corporació ha afrontat amb el consens del Consell d'Administració, també, el repte de les noves tecnologies i de la societat de la informació amb els següents objectius: aconseguir la presència de la llengua i la cultura catalana en les noves tecnologies –Internet, televisió digital per satèl·lit, cable–; aconseguir que els nous sistemes de distribució siguin un nou motor per a la indústria audiovisual independent del nostre país, i facilitar l'accés del conjunt de la societat catalana a la societat de la informació.

Per aconseguir aquests objectius, i d'acord amb el Consell d'Administració, va dissenyar una estratègia que en el dia d'avui es concreta en el següent: el setembre de 1995 Televisió de Catalunya va iniciar, per primer cop, les seves emissions per satèl·lit amb cobertura europea. El febrer-març del 96 Televisió de Catalunya va aconseguir els drets audiovisuals dels clubs catalans de primera i segona divisió –Barcelona, Espanyol i Lleida– fins a l'any 2003. El futbol es va considerar i es considera un gran motor en el creixement de les plataformes digitals per satèl·lit i en el futur del cable i de la televisió digital terrestre.

Televisió de Catalunya va tenir un paper actiu al servei dels objectius fixats i en el que es va anomenar «la guerra del futbol», i amb posterioritat tothom ha reconegut el seu paper determinant en l'acord que es va anomenar com «pact de Nochebuena», que es va signar el 24 de desembre del 96 amb Sogecable i GMAF, que va donar lloc a l'empresa Audiovisual Sport, que gestiona els drets de la lliga de futbol professional espanyola i que ha permès l'explotació pacífica d'aquests drets. Audiovisual Sport està actualment participada en un 40% per Gest Esport, l'empresa propietat de Sogecable, 40% per GMAF, propietat de Telefónica Media, i 20% per Televisió de Catalunya Multimèdia, societat propietat de Televisió de Catalunya. Respecte a la llengua podem parlar que en aquests moments, pel

fet de ser dues plataformes, l'opció catalana hi és present en més de trenta hores de programació.

Finalment i indirectament lligats als acords audiovisuals, la Corporació va entrar a formar part, el setembre del 97, en l'accionariat i el Consell d'Administració de Via Digital, plataforma de televisió digital per satèl·lit. L'entrada a Via Digital ha permès que més d'un 25% dels canals que ofereix la plataforma siguin produïts o empaquetats a Catalunya.

La societat Media Park, centre de producció i de confluència a Multimèdia, constituïda l'octubre del 96 i participada per la Corporació, per Iberdrola, Philips i Antena 3, és proveïdora de vuit canals temàtics per Via Digital, així com per a la totalitat de cables i operadors espanyols. En aquests moments, Media Park, amb els seus vuit canals, és el primer productor de canals temàtics a Espanya, amb 1.500 hores de producció pròpia, 500 hores produïdes per la mateixa Media Park i 1.000 hores de producció delegada a empreses del sector, sent les hores d'emissió de 75.000 per satèl·lit i 30.000 per cable. Els productors de cinema català tenen una finestra permanent als canals de cinema de Media Park de setanta-cinc pel·lícules l'any, i el 25% de la programació emesa pels canals de Media Park hi tenen l'opció lingüística catalana.

Finalment la Corporació ha potenciat la presència de la ràdio i la televisió a Internet, amb la creació, l'abril del 96, dels canals Televisió de Catalunya On-line i Catalunya Ràdio On-line. Això ha permès 1,5 milions d'accessos i interaccions amb la ràdio i Televisió de Catalunya de mitjana mensuals. Per altra banda, Catalunya Ràdio On-line s'ha transformat en una real Catalunya Ràdio internacional, que facilita tant la ràdio en directe com la ràdio a la carta des de qualsevol punt del planeta i es reben més de 400.000 visitants per any.

El panorama radiofònic a Catalunya ha canviat moltíssim en els darrers vint anys. Només cal recordar que la regularització de la situació de ràdios amb freqüència modulada, que es produïa per Ordre del Govern de l'Estat l'any 82, va establir el panorama radiofònic català, pel que fa a la ràdio comercial, en setze emissores. Actualment, en tenim noranta-cinc, és a dir, al llarg d'aquests vint anys la Generalitat ha atorgat setanta-nou emissores de freqüència modulada.

Ningú pot discutir que el conjunt de l'oferta radiofònica que representen aquestes emissores de ràdio escampades per tota la geografia de Catalunya configuren un marc absolutament plural. Tant pel que fa a les fórmules radiofòniques emprades per cadascuna d'elles, que van des de la ràdio convencional a la ràdio fórmula musical, més avantguardista, passant per ràdios locals, dedicades a continguts de proximitat, com pel que fa als diferents corrents d'opinió que aquestes emissores ofereixen.

La incidència de la Llei de normalització lingüística, primer, i la Llei de política lingüística, posteriorment, ha suposat un avenç qualitatiu molt considerable pel que fa a l'ús de la llengua catalana a les emissores comercials de casa nostra. Així, mentre abans del darrer concurs d'enguany, les emissores que empraven el català habitualment tan sols representaven el 38% del

conjunt d'emissores comercials, ara, després del concurs, sense comptar les sis emissores que resten per adjudicar, les emissores que utilitzen el català al llarg de tota la seva programació representen el 54% d'aquestes, a les quals podem afegir aquelles emissores que fan un ús del català superior al 50% del seu temps diari, que sumades representen quasi el 16% del total. Estem parlant, per tant, d'un 70% d'emissores comercials que fan ús constant de la llengua catalana durant la seva programació diària.

També s'ha produït un increment molt notori de l'oferta d'emissores municipals. Si bé en el 79 existien tan sols tres emissores municipals, actualment n'hi han dues-centes tres. Més de la meitat d'aquest conjunt d'emissores utilitzen el català durant tota la seva jornada diària, i de les que no ho fan, la immensa majoria l'utilitza, en un percentatge significativament superior al 50% del temps diari d'emissió.

Si a les anteriors dades hi afegim el que ha fet el conjunt d'emissores que integren l'oferta radiofònica de la Corporació Catalana de Radio i Televisió, la comparació entre l'oferta de ràdio que hi havia l'any 80 amb el panorama radiofònic de l'any 99 és absolutament positiu. Avui Catalunya gaudeix d'una oferta molt extensa, molt plural, altament qualificada i que permet triar al radiooient entre una gran diversitat de fórmules radiofòniques, com abans s'ha assenyalat.

Després de la resolució parcial del concurs concessional obert per la Generalitat a finals de l'any passat i resolt enguany, es van aixecar veus posant en dubte els criteris que s'havien emprat per resoldre aquest concurs. Jo mateix vaig tenir l'ocasió d'explicar en aquesta cambra quines havien estat les regles del joc que va regir aquest concurs. Aquestes regles del joc, recordem-ho, es deriven directament de les lleis vigents de l'Estat espanyol, les quals han estat respectades escrupolosament. Això no obstant, vull recordar que el sistema concessional utilitzat a l'Estat espanyol per totes les administracions competents en la matèria, és a dir, a l'Estat i a les comunitats autònomes, es deriva de la previsió legal que considera la ràdio i la televisió com un servei públic essencial de titularitat de l'Estat.

En conseqüència, l'atorgament de títol d'habilitació per prestar aquest servei públic a través de la gestió privada, el que s'anomena gestió indirecta, passa necessàriament per la via de la concessió administrativa que s'articula a través d'un contracte administratiu de prestació de serveis.

Per les implicacions de tota mena que tenen aquest tipus de concessió és cert que normalment solen despertar algun tipus de polèmica, i això ha estat, d'una manera o d'una altra, present a la majoria dels concursos concessionals que s'han produït en el conjunt de l'Estat, sense distinció del Govern que en cada cas li corresponia efectuar aquesta tasca. És cert que el model utilitzat a l'Estat espanyol presenta diferències respecte a l'emprat en altres països occidentals. En general, però, les diferències són de tècnica jurídica i les més profundes es deriven de la diferent concepció de la relació entre el poder públic i l'empresa titular de l'emissora. En aquest sentit, és molt diferent considerar que la rà-

dio i la televisió són un servei públic que considerar que és una activitat econòmica lliurement realitzable per qualsevol persona o empresa.

No podria acabar aquesta repassada a la situació actual del panorama de la radiodifusió de Catalunya sense fer un esment de les ràdios comunitàries, també conegudes com ràdios associatives o culturals o educatives. Catalunya, com en tantes i tantes altres coses, també té una important presència d'aquest tipus d'oferta radiofònica, per bé que no s'ha pogut desenvolupar en tota la seva extensió i amplitud, atès que una vegada més els successius governs espanyols no han mostrat el més mínim interès per aprovar la normativa bàsica reguladora d'aquest tipus de barems.

Els he de recordar, senyores i senyors diputats, que el Govern de Convergència i Unió ha reiterat fins a l'esgotament, davant els diferents executius espanyols, la conveniència de regular aquesta activitat, que nosaltres creiem altament interessant, no només per les aportacions que representen a l'oferta radiofònica de cada contrada, sinó també pel que aporten d'escola de futurs professionals de la ràdio i de l'alternativa al lleure i a l'entreteniment de tants i tants joves de casa nostra. El Govern de Catalunya no renuncia a impulsar la regulació d'aquestes emissores, a fi i efecte de dotar-les d'un marc jurídic estable i possibilitar-lo en la seva feina, la seva consolidació i permetre que en puguin sorgir de noves a partir de les propostes que generin els col·lectius que estiguin interessats a crear i desenvolupar aquest tipus de ràdio.

Ja els he comentat abans, senyores i senyors diputats, quin era i és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a les televisions locals. Només voldria afegir, ara, que a Catalunya existeixen actualment un centenar llarg de televisions locals, algunes gestionades per ajuntaments i altres per empreses privades, que segueixen sense poder gaudir d'una empara total a nivell legal per la manca d'activitat de l'actual Govern de l'Estat i també de l'anterior. El Govern de la Generalitat té plantejat un recurs contenciós administratiu contra el Govern de l'Estat a fi i efecte d'aconseguir que, finalment, es planifiquin les freqüències que cal atorgar a aquestes televisions i poder tancar d'aquesta manera el procés concessional obert pel Govern de la Generalitat l'any 1996.

Al llarg del meu discurs he fet referència, una i altra vegada, a les freqüències, a l'aspecte radioelèctric i a la seva planificació. Aquesta competència està reservada, actualment, al Govern de l'Estat en virtut del mandat contingut a l'article 149.1 de la Constitució, quan defineix les competències exclusives de l'Estat, entre les quals inclou el règim general de comunicacions, les telecomunicacions, els cables aeris, submarins i la radiocomunicació.

La facultat de planificar l'ús de l'aspecte radioelèctric, tot i reconèixer que en part ve dirigida per l'acord de la Unió Internacional de la Telecomunicació, pel que fa a l'ús de les grans bandes d'aquest espectre, és una facultat que incideix d'una manera determinant en l'oferta de mitjans de comunicació que utilitzen les ones hertziànes.

No vull posar en qüestió la bondat o la conveniència de la reserva constitucional que acabo de citar, però tampoc vull passar per alt que l'ús d'aquesta competència per part del Govern de l'Estat pot revestir diverses fórmules: des de l'actual, utilitzada àmpliament durant totes les legislatures de mandat del Partit Socialista i també durant l'actual legislatura el Govern del Partit Popular, fins a un model que comptés amb la participació de les comunitats autònomes, més d'acord amb l'estat de les autonomies, i que, en definitiva, respectaria d'una manera més intensa les competències de les comunitats autònomes en matèria de comunicació social; fins a, fins i tot, fórmules més innovadores, que també tenen referència en la legislació comparada d'altres països occidentals, que podrien consistir a l'atribució d'aquesta facultat a un organisme com la Comissió del Mercat de Telecomunicacions.

És cert que aquesta tasca de gestió de l'espectre radioelèctric comporta necessàriament ser altament respectuós amb les decisions i realitats que prenen els països amb els quals l'Estat espanyol té confrontació d'espais radioelèctrics, i que, per tant, és necessari que el Govern de l'Estat, ja sigui directament o per mitjà d'un organisme adscrit a aquest govern, intervingui d'una manera o altra en la gestió d'aquest espectre, independentment del que pugués dir la carta magna.

Però aquesta constatació no comporta necessàriament que la gestió de l'espectre radioelèctric pugui efectuar-se discrecionalment. No és admissible que a hores d'ara la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no tingui plenament legalitzades tot el conjunt de freqüències que utilitza per donar servei, segons el mandat d'aquest Parlament, a tot el territori de Catalunya, tant pel que fa a la ràdio com pel que fa a la televisió; res justifica tècnicament aquesta anòmala situació. Tampoc és de rebut que el govern d'una comunitat autònoma s'adreci al ministeri de torn bo i sol·licitant la planificació d'una nova freqüència per atendre necessitats detectades o instades per altres administracions públiques o per altres ens socials, i la resposta que s'obtingui és que en aquell moment no té previst cap tasca de planificació, o alguna cosa per l'estil. Perquè per aquest camí el que s'està produint és, una vegada més, una laminació de les competències de les comunitats autònomes en matèria de mitjans de comunicació social difosos per ones hertziànes.

En els propers anys, el mercat audiovisual continuarà experimentant unes transformacions molt profundes que en la seva major part no seran sinó la profundització d'aquelles que es poden observar en el present. Les tendències predominants seran principalment dues. D'una banda, el continu creixement de la demanda degut a la multiplicació dels canals televisius a conseqüència de la digitalització i de la irrupció d'una Internet amb major ample de banda i, per tant, capaç de transportar imatges en moviment. I de l'altra, la segmentació del mercat en funció de l'impacte de dues forces de creixent importància: l'aparició de canals que permeten l'explotació de productes adreçats a mercats cada cop més minoritaris –minisales de cine, canals temàtics a les televisions digitals, Internet– i la globalització del mercat de certs productes de masses –pel·lí-

cules de gran pressupost i espectacles esportius, principalment.

Si atenem la clàssica divisió dels audiovisuals en cinema i televisió i hi afegim el nou suport que representa Internet, es poden fer les següents previsions. Pel que fa al cinema, la tendència dominant és l'encariment del producte, que requereix pressupostos creixents no sols pel que fa a la producció, sinó també a la promoció, que, a la seva vegada, exigeix públics massius i, per tant, internacionals. També disminuirà el pes de les escoles nacionals de cinema perquè els mercats domèstics són incapaços de rendibilitzar aquestes inversions. En aquest sector, cada cop perdrà més sentit la nacionalitat del producte, que serà finançat en un punt del planeta, decidit en un altre i rodat en un tercer.

Per a la potenciació d'aquest sector a Catalunya és imprescindible la consolidació d'empreses potents, organitzades amb criteris empresarials i integrades verticalment –producció, distribució, exhibició. Aquestes empreses haurien de trobar al seu voltant escoles de cinematografia que emfatitzin més la gestió empresarial de la producció, canals de finançament adients a la seva producció –com el que acaba d'implantar la Generalitat a través de l'Institut Català d'Economia i Finances–, estimular o importar talent, particularment en direcció i guionatge.

Per altra banda, aquest sector coexistirà amb el cinema d'autor, de baix pressupost i adreçat a mercats molt minoritaris, principalment de caràcter local. Per a la supervivència d'aquest sector a Catalunya, el factor clau és l'existència d'empreses de distribució capaces de comercialitzar aquests productes internacionalment, ja que les productores per si soles no són capaces de fer-ho.

Pel que fa a la televisió, també en aquest segment, ens trobem la dicotomia entre productes pensats per a mercats internacionals, com els d'animació, i els locals, com algunes *sitcom*. L'explosió dels canals de televisió donarà cada cop més oportunitats per a la producció de canals adreçats a públics especialitzats. Catalunya disposa en aquest sector d'una capacitat demostrada per l'èxit de productes de Televisió de Catalunya, encara que aquests productes no s'exporten prou, i per la importància del sector de l'animació, que és molt exportador. Té, en canvi, el gran inconvenient de no tenir la seu de cap televisió adreçada a un públic més ampli que el català.

Les claus per a la potenciació d'aquest sector seran principalment quatre: millorar la formació, particularment pel que fa a la gestió de l'empresa audiovisual; millorar la capacitat tecnològica del país en matèria d'animació; externalitzar part de la producció de Televisió de Catalunya, de tal manera que els productors siguin cada cop més empreses privades, les quals amb tota probabilitat buscaran la rendibilització dels seus productes a través de la seva comercialització arreu del mercat de parla castellana; assentar a Catalunya canals de televisió adreçats a àrees de parla castellana.

I en darrer terme, pel que fa a Internet, encara no disposem d'elements suficients per preveure l'evolució d'aquest sector, però tot sembla indicar que acabarà

sent molt important. Pel que fa a assentar les bases per al seu desenvolupament a Catalunya, creiem que el més important serà potenciar la penetració a Internet entre la població catalana, principalment a través de l'escola, i potenciar el nivell tecnològic català a través de la creació i consolidació de centres de desenvolupament tecnològic al voltant d'Internet.

Per afrontar aquests reptes de futur, caldrà actuar decididament i des de la màxima col·laboració entre les administracions públiques i el sector privat. També caldrà abordar alguns canvis des del punt de vista legislatiu de la gestió i també des del punt de vista del control dels mitjans, tant públics com privats.

Abans, per referir-me a aquests plantejaments del futur pel que fa a la normativa legal, voldria insistir en alguns aspectes de la indústria visual que crec que condicionen precisament les mesures que esmentaré posteriorment.

El sector de l'audiovisual –com els he dit– és un sector de gran importància estratègica per dos motius: per raons econòmiques i per raons culturals. Des del punt de vista econòmic, el sector audiovisual representa una potencialitat de creixement extraordinària; en el conjunt dels països occidentals, abasta una alta taxa de creixement del 10 % anual que supera la de qualsevol altre sector, fora dels de la informàtica i de les telecomunicacions. D'altra banda, totes les prediccions sobre el sector són extraordinàriament optimistes degut a l'enorme demanda de productes audiovisuals que els canvis tecnològics, en especial la digitalització, estan provocant.

Des del punt de vista cultural ens interessa disposar d'un sector audiovisual potent perquè els audiovisuals són avui el principal canal de creació i de divulgació dels referents culturals d'un país. En el nostre cas, el fet diferencial de la identitat i la cultura catalanes reclama una acció política decidida per tal de garantir el seu enfortiment i la seva projecció.

Així mateix, el sector audiovisual ha de poder aprofitar l'alta creativitat demostrada pels professionals catalans en altres sectors de la cultura. Per tant, interessa molt potenciar l'audiovisual, però tenint en compte tres qüestions prèvies. En primer lloc, cal tenir present que no solament cal potenciar la projecció i, per tant, la producció de pel·lícules en català, sinó que també cal que es facin moltes pel·lícules a Catalunya que tinguin el reconeixement de la crítica i amb èxit de públic. En aquest sentit, és bo recordar, per exemple, que la Resolució de 25 de febrer del 1998 del Departament de Cultura establia la concessió d'ajuts a empreses de televisió per a la realització de llargmetratges televisius o sèries de ficció i animació en català per un import de 450 milions de pessetes. En segon lloc, cal tenir present que cal continuar disposant d'instruments de suport per al sector de l'audiovisual, però des de la perspectiva que les previsions de rendibilitat futura han de permetre que aquest sector pugui desenvolupar-se fins i tot millor que la majoria de sectors industrials tradicionals. I en tercer lloc, l'audiovisual interessa també per la seva incidència cultural, encara que seria enganyós considerar-lo globalment com a indústria cultural atenent a

determinats continguts, que jo qualificaria de poc culturals, d'alguns programes de televisió.

Des d'aquesta perspectiva, es pot analitzar l'evolució del sector de l'audiovisual català en funció de tres etapes viscudes. La primera, fins a la creació de la Corporació l'any 83; una segona, que va del 84 fins a la digitalització que ha començat els anys 96-97, i una tercera, a partir de la digitalització fins a la data d'avui. L'àmplia diversificació de l'oferta ha promogut un fort desenvolupament de l'audiovisual fet des de Catalunya: de les 3.065 hores d'emissió l'any 85 s'ha passat a 11.397 l'any 95, sumant TV3 i Canal 33, fins a arribar a les 40.027 hores el passat 98, incloses les dels canals per satèl·lit i les dels canals temàtics. I quant a hores de producció pròpia, en aquests quatre darrers anys, s'ha passat de 6.155 hores l'any 95 a 14.297 l'any 98.

En definitiva, Televisió de Catalunya va invertir l'any 97 un total de 672 milions en productores privades de Catalunya, i el 98 s'ha arribat a un total de 1.088 milions també amb la mateixa destinació. Els quinze anys de trajectòria de Televisió de Catalunya han permès també adquirir un especial *know how*, i, a més de servir els interessos de l'operador públic, han ajudat a molts dels seus professionals a completar un aprenentatge que ha servit perquè alguns d'ells decidissin assumir personalment el risc de muntar-se un negoci audiovisual des de l'àmbit privat.

Per tot això, no es pot jutjar la realitat audiovisual d'aquesta segona etapa a Catalunya per l'escassa difusió del cinema català, sinó que cal tenir en compte, a més, altres referents que n'han fet una etapa d'especial rellevància. I és que durant aquesta etapa hem assistit al naixement de productores dedicades a programes de flux i de ficció a les televisions; hem comprovat la clara consolidació d'una reconeguda indústria de l'animació i de la postproducció, com també de la distribució i de l'exhibició. Així mateix, hem detectat un entorn d'escoles de formació que, juntament amb la creativitat, tan present en altres expressions com el teatre, la literatura i la música, anuncien un futur prometedor.

I ja ens trobem en la tercera i nova etapa sorgida de la digitalització i del trencament dels monopolis, una etapa que col·loca tots els països tecnològicament preparats en un mateix punt de sortida, però, en canvi, des d'ara, exigeix a cadascun d'ells una determinada capacitat per mantenir-se al front de la nova cursa i no perdre posicions. Per tant, no hi ha res que impedeixi Catalunya excel·lir en aquest sector. I per afrontar aquest futur el Govern de la Generalitat ha treballat, treballa i té projectes de futur, que es consoliden d'una manera especial amb la creació, el mes de maig del 98 –com els he dit abans–, del Comissionat per a Societat de la Informació. En aquest sentit, cal recordar que, segons el Decret de creació del Comissionat esmentat, se li atribueix la promoció del sector de la indústria audiovisual a Catalunya, alhora que es crea la Comissió de la Promoció del Sector Audiovisual, encarregada de proposar la realització d'actuacions de la Generalitat en aquest àmbit.

És evident que una de les directes conseqüències de la societat de la informació serà la major demanda de pro-

ductes audiovisuals. En aquest sentit, no només cal tenir en compte les possibilitats que obren les noves tecnologies, com la digitalització, en multiplicar el nombre de canals de televisió possibles i fer-los interactius, i, a més, el procés de liberalització que impulsa la Unió Europea i al qual el Govern de la Generalitat ha donat un decidit suport, sinó que també s'albiren canvis pel que fa als hàbits de consum dels ciutadans durant el seu temps d'oci. Si a aquesta tendència –que ningú nega– hi afegim la imminent revolució que suposarà la convergència entre l'actual sector audiovisual i el de les telecomunicacions i la informàtica, cal preveure, aleshores, que a Europa es produirà un augment encara més destacat en el mercat dels productes audiovisuals.

Aquesta visió de l'immediat futur de l'audiovisual, que ara ningú, absolutament ningú, discuteix, va ser intuïda amb claredat al si del Govern de la Generalitat des de l'any 91, i la seva darrera aportació és el recent document elaborat pel Comissionat per a la Societat de la Informació amb el títol *El sector audiovisual a Catalunya: una nova etapa*, un document que va ser aprovat per la Comissió de Promoció del Sector Audiovisual establert en el si del Comissionat, creat a instàncies dels departaments de la Presidència i d'Indústria, i en què participen els departaments de Cultura i d'Ensenyament, i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Catalunya es troba entre els països europeus de més alt consum de l'oferta audiovisual, per sobre de la mitjana espanyola. I, pel que fa a la seva producció, Catalunya està protagonitzant en aquests darrers anys, en aquests anys, un vigorós desenvolupament, de manera que pot afirmar-se sense cap mena de dubte que, des del punt de vista quantitatiu, es troba en el millor moment de la seva història. Catalunya acull avui dia les empreses més importants de l'Estat en productes d'entreteniment de la televisió i en animació, i les més avançades en serveis de postproducció, i també algunes de les més importants pel que fa a la distribució i exhibició de pel·lícules i a l'empaquetat de canals temàtics de televisió. El sector privat de l'audiovisual de Catalunya va facturar, el passat 98, entorn dels 59.000 milions de pessetes, un 19% més que l'any anterior. Dintre d'aquesta quantitat, es van destinar 12.000 milions de pessetes a produir obres per al cinema i la televisió. Cal, per tant, reforçar aquesta positiva realitat amb la presència d'un entorn industrial que ajudi al desenvolupament de les iniciatives privades en els camps de la producció, distribució i exhibició que promoguin una oferta catalana suficient per compensar l'allau de produccions foranes tant a les sales com a les televisions.

En aquest marc, el Govern de la Generalitat ha estat treballant en diversos projectes i actuacions de futur. El document *La indústria de l'audiovisual a Catalunya: una nova etapa* –com els deia, elaborat i publicat pel Comissionat, amb la col·laboració dels departaments de Cultura i d'Ensenyament i del sector privat de l'audiovisual– analitza aquest sector i arriba a dues conclusions: aconseguir una indústria audiovisual consolidada ha de ser una estratègia prioritària per a Catalunya –només una indústria forta podrà generar productes culturals que reforcin la identitat del país i el projectin

cap a l'exterior— i proposa una sèrie d'accions per enfortir el teixit industrial de l'audiovisual a Catalunya a fi d'assegurar la seva millor capacitat per produir també obres d'alt contingut cultural que ajudin a projectar la identitat del país.

Són les següents: donar suport a les accions encaminades a implantar la televisió digital terrestre, consolidar la televisió per cable, augmentar en la televisió la col·laboració de Catalunya amb el sector privat i desenvolupar les empreses catalanes en l'àmbit de la distribució, exhibició i empaquetat, des del convenciment que són els veritables motors de la producció audiovisual.

Potenciar la creació de línies de finançament específiques del sector audiovisual per part de les entitats financeres privades, que completin la iniciativa ja endegada per l'Institut Català de Finances de la Generalitat.

Facilitar la comercialització dels productes audiovisuals a les fires internacionals, mitjançant l'elaboració d'un catàleg susceptible de ser ofert a les televisions digitals i altres operadors internacionals, a fi d'exportar la producció de Catalunya arreu del món, completant la tasca que està fent Catalan Films.

Potenciar la formació de capital humà amb mesures que ajudin a reforçar la demostrada capacitat creativa dels professionals del nostre país.

Les accions previstes per a l'assoliment d'aquests objectius són les següents.

Pel que fa a la consolidació empresarial, ajudar a la creació de *joint ventures* i d'altres fórmules de col·laboració que reforcin el teixit industrial en operacions concretes, en especial les relatives a programes d'exportació i de localització de socis financers estrangers.

Col·laborar en l'aprofitament de manera habitual de les experiències reeixides en les indústries d'altres països, incorporant temporalment professionals estrangers de primera línia en la gestió i en l'elaboració de productes fets a Catalunya que permetin contrastar les tècniques pròpies amb les que han consolidat diverses línies de productes en països d'indústria audiovisual consolidada.

Organitzar jornades de sensibilització a les entitats financeres privades sobre la creació de riquesa que presenta el sector audiovisual i, en conseqüència, animar-les a crear àrees i línies de finançament específiques de l'estil de les establertes en el conveni amb l'Institut Català de Finances.

Col·laborar amb el Comissionat per a Universitats i els corresponents centres acadèmics en l'elaboració de plans d'estudi que doni resposta a les necessitats actuals i futures de la indústria pel que respecta a la formació de professionals especialitzats, en especial en les àrees de gestió empresarial de les productores i en les tècniques d'animació i de postproducció.

I, a nivell legislatiu, preparar iniciatives parlamentàries que, per una banda, augmentin les desgravacions fiscals per a les inversions dels particulars en productes audiovisuals i, per altra, revisar aquella legislació vigent que no compleixi la finalitat de reforçar el teixit industrial.

I, pel que fa a l'oferta, estimular l'establiment a Catalunya dels centres de decisions dels nous canals d'àmbit estatal que la digitalització permetrà crear, en especial els derivats de la televisió digital terrenal i ajudar a apropar la producció de Catalunya a tots els radcats a Madrid, que en breu disposaran de més canals.

Introduir l'obligació d'ajudar la indústria audiovisual catalana en totes les concessions que depenguin de la decisió del Govern de Catalunya.

Incorporar als Estatuts de Televisió de Catalunya l'obligació d'ajudar la indústria audiovisual catalana, d'acord amb l'esperit que inspira la legislació sobre televisió sense fronteres i, en conseqüència, reflectir-ho en el seu pressupost, dedicant el 5% de la xifra total dels ingressos de les dues cadenes, TV3 i Canal 33, al finançament de llargmetratges cinematogràfics i pel·lícules per a la televisió produïdes a Europa, quantitat que oscil·la entorn dels 2.000 milions.

Pel que fa a la demanda, organitzar amb els ajuts del Copca i del Copecc plataformes de venda de productes audiovisuals en el mercat i fires internacionals destinats a aquesta finalitat.

Col·laboració en l'edició de llibreries de productes audiovisuals destinats a l'exportació i estimular la demanda de pel·lícules catalanes a Catalunya, en especial mitjançant ajuts a les accions de promoció publicitària convencional i a través de la implicació informativa de les televisions.

Creiem, doncs, que Catalunya està preparada per superar amb èxit la revolució que implica i implicarà encara més en els propers anys tot el sector dels audiovisuals. I en aquest sentit creiem que les conclusions i les propostes contingudes en aquest informe, més les iniciatives posades en marxa per la Generalitat i pel mateix sector privat, són una garantia perquè aquests reptes tinguin una realitat.

Però per plantejar-nos noves fites en el camp de l'audiovisual cal que tinguem present quin és l'actual marge de maniobra de què disposa el Govern —el Parlament i el Govern de Catalunya— en aquest camp.

Pel que fa a la modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ja ho he esmentat al començament. Em sembla que cal, primerament i de forma imprescindible, una prèvia modificació de l'Estatut de la ràdio i la televisió aprovat el 1980 a les Corts Generals. L'article 2 d'aquesta Llei estableix de forma clara que el seu text i les disposicions complementàries d'ordre tècnic constitueixen les normes bàsiques del règim de servei públic de radiodifusió i televisió i seran d'aplicació general en tot el territori estatal. Per reblar el clau, l'apartat tercer d'aquest mateix article diu literalment: «L'organització i el control parlamentari del tercer canal regional previst en el paràgraf anterior, així com de la radiodifusió i televisió en el mateix àmbit territorial, s'articularà orgànicament i funcionalment d'acord amb els criteris establerts als articles cinquè a dotzè i vint-i-sisè del present Estatut i segons la llei de la comunitat autònoma.»

No cal que els digui, senyores i senyors diputats, que els articles esmentats són els que regulen l'ens públic

Radiotelevisió Espanyola i que, per tant, obliguen a copiar mimèticament l'esquema orgànic i de funcionament que l'Estatut de la ràdio i la televisió preveu per a aquell ens públic a totes les entitats que constitueixin les comunitats autònomes d'Espanya. És, per tant, absolutament imprescindible que es procedeixi a modificar, com a mínim, aquest article 2 de l'Estatut de la ràdio i televisió, a fi i efecte de permetre amb tota legalitat que el Parlament de Catalunya pugui aprovar, en ús de la seva sobirania, les normes orgàniques i de funcionament que siguin convenients per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Nosaltres, des d'ara mateix, assumim una vegada més, com ja hem fet reiteradament en el passat, el compromís d'impulsar aquesta modificació legislativa a les Corts Generals. Espero que la resta de grups presents en aquest Parlament i que tenen representació a les Corts Generals se sumin a aquesta iniciativa i permetin d'una vegada que aquest Parlament pugui legislar segons el seu propi criteri en allò que fa referència a l'Estatut de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

També hem de tenir present que quan ens disposem a legislar sobre ràdio i televisió, s'ha de tenir en compte el que ha anat dictant la Unió Europea en relació amb aquests serveis, així com les recomanacions que sobre el servei públic de televisió ha establert recentment. Tothom té present les recents controvèrsies pel que fa al servei públic de televisió i al seu finançament. Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, entenc que és indefugible recollir aquestes directrius europees en el moment de definir el model de servei públic de ràdio i televisió que volem que tingui Catalunya en un futur proper a fi de garantir-ne la viabilitat, no solament en l'àmbit organitzatiu, sinó també –el que és més important– en l'àmbit econòmic.

Nosaltres ens proposem, en la propera legislatura a les Corts Generals i tan aviat com sigui possible, modificar l'actual Llei de televisions locals, a fi de tancar definitivament el procés de consolidació de les televisions locals a casa nostra. Sobre aquesta Llei hi ha una unànime coincidència que cal retocar-la, ja que s'ha constatat la seva inviabilitat pràctica.

També en l'àmbit de la televisió, el Govern de la Generalitat té tot l'interès per tal que es puguin desenvolupar de forma ràpida les noves ofertes televisives que permeten la introducció de la televisió digital terrenal, tant en l'àmbit de l'Estat com de Catalunya. Entenem que aquest nou marc jurídic i tecnològic ha de permetre superar d'una vegada la injusta restricció que va suposar la Llei de televisions privades pel que fa a l'existència de televisions d'aquest tipus d'àmbit autonòmic. Des del nostre punt de vista, el sorgiment d'aquestes noves ofertes ha de permetre a la vegada un impuls renovat en el món de la producció audiovisual catalana.

Volem impulsar la redacció d'una nova llei de l'audiovisual a l'Estat que, d'acord amb les previsions de la disposició transitòria sisena i la Disposició final tercera de la Llei 11/98, de 24 d'abril, general de telecomunicacions, que sigui efectiva i que en aquest moment, fins al moment actual, el Govern no ha fet el seu

desenvolupament. Òbviament, pretenem que la nova llei respecti la capacitat normativa i d'execució a les comunitats autònomes, a fi i efecte de poder debatre en aquest Parlament una proposta de llei de l'audiovisual a Catalunya adaptada a les necessitats i interessos del nostre país i pensada, entre altres coses, per afavorir la consolidació de l'espai comunicatiu català i el desenvolupament de la indústria audiovisual.

El nostre Govern i la coalició que li dona suport es proposen, durant aquesta legislatura, recolzar decididament les emissores municipals a fi i efecte que puguin retrobar el sentit primigeni que inspirà la seva creació, és a dir, els seus mitjans de comunicació de proximitat, oberts a la participació de la societat de cada municipi, i això vol dir que les entitats cíviques, culturals, científiques, sindicals, empresarials, veïnals, polítiques, juvenils i de tot ordre en els seus continguts de programació facin èmfasi absolut en la informació local, en el contacte amb la realitat ciutadana, en la dinamització cultural de la ciutat o poble i, també –per què no?– en la formació dels seus ciutadans i ciutadanes. També entenem que aquestes emissores tenen un important paper d'escola de formació de futurs professionals d'aquest mitjà de comunicació social.

Nosaltres pensem que aquestes emissores són una eina magnífica de participació democràtica en la vida pública d'una localitat. Paral·lelament, creiem que s'ha d'impulsar, d'una vegada per totes, que els plenaries dels respectius ajuntaments assumeixin el paper de control democràtic d'aquests mitjans de comunicació local, d'acord amb el que la Llei estableix i amb el que la lògica d'una societat democràtica reclama, i crear, si cal, òrgans específics sorgits d'aquests plens. Entenem que cal fer un esforç decidit en aquesta línia que acabo d'assenyalar, a fi i efecte que aquestes emissores no perdin, com ha estat succeint en els darrers temps, el seu sentit profund de mitjà de comunicació de proximitat, de mitjà de servei a la comunitat local a què van adreçats.

Durant aquesta legislatura tindrem ocasió d'impulsar la implantació de la nova ràdio digital terrenal que, al contrari del que s'ha previst per a la televisió, no està cridada a substituir les actuals ofertes d'ona mitjana i de freqüència modulada, per la qual cosa ens permetrà enfortir i diversificar encara més el teixit informatiu radiofònic de Catalunya. Amb aquesta innovadora oferta, Catalunya consolidarà la seva posició de lideratge en l'aplicació de les noves tecnologies, com a mínim en el sector de la difusió, tal com ho havia estat en el període de l'experimentació.

Per acabar aquesta primera intervenció en nom del Govern, a l'espera de tenir oportunitat de donar resposta a les intervencions dels diferents diputats o diputades que prenguin la paraula en nom dels grups parlamentaris durant la sessió de la tarda, voldria, com abans m'he referit, fer alguns plantejaments de futur, especialment a nivell legislatiu català, que valorem com a imprescindibles per avançar en els camins i objectius que he anat desgranant fins ara.

En primer lloc, i pel que fa a l'àmbit d'actuació del Principat, i, per tant, d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat, entenem que cal plantejar tres nous

marcs legislatius que superin les actuals regulacions que afecten l'audiovisual. En primer lloc proposem l'elaboració i l'aprovació d'una nova llei de l'audiovisual, que incorpori entre altres qüestions la regulació del règim jurídic de les ràdios i televisions de Catalunya, tant públiques com privades, i tant les d'àmbit autonòmic com les televisions locals i associatives, els mecanismes de suport a la producció cinematogràfica, l'audiovisual distribuït per taula, la regulació del suport a l'audiovisual pel parc de les televisions catalanes i l'impuls de l'ús del català, d'acord amb les tradicions de la Llei de política lingüística.

En segon lloc, entenem que la nova conjuntura del sector, la normativa comunitària europea, la de l'ens tecnològic i la mateixa evolució de la Corporació fan imprescindible la modificació de la Llei de creació la Corporació, en la línia dels treballs iniciats durant la passada legislatura per part de la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 1983. No obstant això, no podem perdre de vista, hi insisteixo, les dificultats derivades del fet que l'Estatut de ràdio i televisió espanyola tingui la consideració de legislació bàsica. Aquesta circumstància, tal com m'he referit durant la meua intervenció, limita extraordinàriament la nostra capacitat d'actuació fins a l'extrem que d'un informe encarregat al senyor Marc Carrillo, catedràtic de dret constitucional, es desprèn la quasi nul·la capacitat de modificar la regulació de l'organització de la Corporació, si no és en la línia de les previsions de l'esmentat Estatut.

Aquestes consideracions ens porten inequívocament a la necessitat de plantejar l'abordatge de la modificació, com he dit abans, prèvia, de la normativa estatal. I en aquest mateix sentit proposem que també s'abordi la modificació de l'anomenada Llei de tercers canals, amb el propòsit que la Generalitat passi a ser la titular del canal autonòmic, circumstància que entra dins d'una estricta lògica política.

El nou marc normatiu, la nova Llei de la Corporació, hauria de vetllar, alhora, per mantenir un conjunt de valors i de principis que defineixen el servei públic que presten les televisions públiques. En concret, crec que Televisió de Catalunya té el deure de potenciar unes determinades funcions i plantejaments generals, en la línia –i que agraeixo que m'hagi sigut enviada– de les defensades per l'Associació de Directors de Realització d'Audiovisual de Catalunya. Aquestes són –i les cito textualment, perquè m'han agradat especialment–: «Continuar reflectint com a televisió pública els valors democràtics, els drets humans i la solidaritat com a elements fonamentals.

»Continuar fent un paper de primer ordre en la consolidació i la difusió de la llengua i de la cultura catalanes, amb el màxim nivell de qualitat lingüística.

»Continuar posant l'accent en la seva funció informativa i cultural, enfortint-la, potenciant-la i actualitzant-la, sense aprimar-la ni desnaturalitzar-la, perquè arribi millor a tothom, és a dir, perquè sigui d'accés universal i esdevingui més eficient en la consecució de la seva missió.

»Continuar sent un element constitutiu de cohesió i d'integració social i de promoció de la convivència, sense deixar de tenir present que els mitjans ajuden a configurar un país, ja que un país també és un imaginari compartit, i els mitjans ajuden a crear espais de comunicació, amb els quals la gent s'hi identifica. Actualment els mitjans ocupen un lloc preponderant en la cultura popular i en la narrativa comuna, amb una funció exemplar i especular ja que creen referents admesos per tothom i tenen la funció de connectar i articular els individus i els grups que viuen o han de viure a l'interior de la societat catalana.

»Continuar el camí que fa possible la promoció de la tolerància, la solidaritat i el respecte per les minories, amb totes les seves possibles expressions i pluralitat pel que fa als canals de difusió i el seu àmbit: local, autonòmic, estatal, europeu.

»Vetllar com a servei públic per la qualitat de tots els programes, amb respecte per la llengua, les persones, les institucions, les tradicions, les minories racials i culturals, la joventut, sense caure en etiquetatges que impedeixen la integració social de col·lectius marginals.

»Fer compatible en els seus programes d'entreteniment la qualitat i l'audiència.»

Per donar resposta a les transformacions dels propers anys és necessari un nou model de finançament de les televisions públiques a nivell de l'Estat, que tingui en compte la seva realitat plurinacional. Entenem, per la seva transcendència i per la necessitat de definir un model clar i viable de futur, que el finançament de la televisió de la Corporació, en la mateixa mesura que la d'altres empreses públiques d'aquest sector, ha d'incorporar alguns criteris, com ara l'establiment de contractes-programa i plans d'inversió d'una durada no inferior als cinc anys i la confecció de plans de reducció del deute.

En aquest sentit, i atesa la finalització de la vigència del contracte-programa aprovat pel Govern l'any 93, i per tal d'assegurar l'equilibri i la suficiència financera de la Corporació i les seves empreses filials, caldrà procedir a la realització d'un nou contracte-programa que fixi les relacions econòmiques per al període 2000-2005, que reflectirà la projecció de les aportacions per part de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, creiem que serà convenient procedir a l'elaboració d'un nou contracte marc entre la Generalitat i la Corporació.

Tot això són iniciatives que amb d'altres que s'aportin a aquest debat han de contribuir a resoldre les tensions econòmiques que provoca l'actual règim de ràdio i televisió, amb un sistema mixt de finançament, i encarar el futur dels nostres mitjans públics, no solament amb la certesa de la seva utilitat i la seva legitimitat, sinó també de la seva viabilitat.

Per altra banda, la nova estructura orgànica de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha de respondre a criteris que, sense menystenir l'adequat control i la convenient participació social, garanteixin una correcta gestió empresarial de l'entitat. En aquest sentit, entenem que el Consell d'Administració hauria de ser un òrgan de composició reduïda, altament professional, i

que tingués com a missió principal la gestió econòmica i l'alta direcció del conjunt d'empreses que integren la Corporació. Es tractaria, doncs, d'un consell d'administració entès en el sentit que té aquesta figura en el dret mercantil.

Paral·lelament caldria que existís un consell general de ràdio i televisió de Catalunya, d'àmplia representació, integrat per persones designades per aquest Parlament, pel Govern, per les entitats socials, acadèmiques, culturals, sindicals i patronals més representatives de Catalunya. Aquest Consell General hauria de tenir com a missió principal concretar les finalitats del servei públic, que són la ràdio i la televisió institucionals, garantir un adequat pluralisme, independència informativa i, en definitiva, exercir el control intern a la Corporació. Finalment, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya li pertocaria el control extern de les activitats de la Corporació, bàsicament en allò referent als continguts, a la publicitat, al respecte a les persones i als diversos col·lectius socials.

Aquest nou marc normatiu hauria d'incorporar, així mateix i entre altres previsions, una nova organització interna quant a estructura de gestió, la regulació de la seva participació en altres empreses del sector, i la relació de les seves empreses filials amb el sector privat, així com la possibilitat d'una externalització selectiva de serveis en la línia de les tendències comunament acceptades al conjunt de les administracions i empreses públiques del nostre entorn. Així mateix, i prèvia modificació de l'actual normativa bàsica de l'Estat, caldria plantejar el nou rol de la Corporació que hauria de desenvolupar a la Unió Europea de Radiodifusió... Sóc una mica llarg, eh?, però... (*Remor de veus.*)

Tal com he avançat en referir-me al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, entenem que del debat d'avui i de demà haurà de sortir un compromís d'aquesta cambra, al més consensuat possible, que instés el Govern a presentar per a la seva aprovació un nou text legal que regulés aquest organisme, per tal de situar-lo en la línia dels organismes homòlegs més avançats dels països del nostre entorn, sense oblidar, però, que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha estat el fruit de la voluntat política del Govern de la Generalitat i pioner a nivell de l'Estat.

En aquest sentit, cal recordar i tots vostès saben, senyores i senyors diputats, que aquest Consell de l'Audiovisual –que podrem valorar d'una manera o d'una altra– era i segueix sent en l'actualitat l'únic exemple d'òrgan de control del món audiovisual que existeix a l'Estat espanyol. Ningú, cap govern, cap força política de la resta de l'Estat, ha estat capaç o ha volgut impulsar la creació d'un òrgan similar. Convergència i Unió va voler amb aquesta iniciativa acostar Catalunya a la realitat de la majoria de països de la Unió Europea, i ara, transcorreguts alguns anys de la seva creació, som capaços de valorar-ne l'experiència i tenim elements suficients i experiència bastant com per proposar un nou pas endavant que torni a situar Catalunya en aquest camp al capdavant de les experiències en el conjunt de l'Estat.

Des del nostre punt de vista, cal valorar positivament l'experiència recollida per aquest organisme durant la seva recent existència. Al llarg d'aquests tres anys d'existència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, aquest ha estat capaç de fer-se un lloc en el panorama audiovisual de Catalunya, bo i actuant com a referent en múltiples i diverses qüestions sobre els continguts de mitjans de comunicació audiovisuals. A tall d'exemple, cal citar les seves propostes en la línia de consensuar pactes d'autoregulació del sector i les iniciatives a favor dels membres d'edat respecte a la programació de televisió.

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya va ser concebut per la Llei de creació com un òrgan plural, divers, representatiu dels diversos sectors que es trobaven a Catalunya en el món dels mitjans de comunicació audiovisual. Si la designació dels seus membres ha estat més o menys encertada, no és una qüestió que calgui atribuir al mateix Consell ni a les previsions de la Llei que el regulen, només podem atribuir-ho a la voluntat de les entitats o de les organitzacions que els han proposat.

També s'ha suggerit des de diverses instàncies que el mandat dels membres del Consell de l'Audiovisual havia de ser més llarg que una legislatura. Respecte a això, només cal constatar que les legislatures del Parlament de Catalunya tenen una durada de quatre anys, i que, si llegim l'article 11 de la Llei que crea el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, es preveu que el mandat dels membres del Consell serà de cinc anys, és a dir, superior al d'una legislatura parlamentària.

El programa electoral de Convergència i Unió per a les eleccions al Parlament de Catalunya, recentment celebrades, incloïa, ja, la modificació de la Llei de creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Estem, per tant, legitimats per fer una proposta i per tirar-la endavant, com pensem fer en aquesta legislatura. I, en tot cas, estic segur que aquesta voluntat política es concretarà en la negociació i posterior aprovació de les conseqüents resolucions subsegüents al present debat. En conseqüència amb aquest capteniment polític, caldrà afrontar l'elaboració d'una llei pròpia, específica, que reguli la naturalesa d'aquest Consell, bo i dotant-lo de personalitat jurídica pròpia, reconeixent-li autonomia orgànica, funcional i financera.

La nostra proposta comportarà l'aprofundiment de les competències del Consell de l'Audiovisual, en el sentit que el seu àmbit d'actuació compregui totes les formes de radiodifusió sonora i televisiva, i d'emissions de productes audiovisuals, independentment de la seva forma de gestió, o de la tecnologia utilitzada, que efectuin els operadors que siguin de titularitat de les administracions públiques de Catalunya o que hagin obtingut la concessió o la llicència de la Generalitat de Catalunya, o que també efectuin emissions específiques per al territori de Catalunya. També voldríem explorar la possibilitat que, si en el futur s'introdueix algun tipus de funcions similars, pel que fa al contingut audiovisual, difoses a través d'Internet, aquest Consell estigués en condicions d'assumir, també, aquesta nova funció.

Tenim la voluntat política, doncs, de concebre el nou Consell de l'Audiovisual de Catalunya com un ens altament professionalitzat i prestigiats, compost per personal de reconegut prestigi professional, i en la línia ja apuntada per l'actual Llei de regulació, consolidant una fórmula de nomenament mixt, en sintonia amb les opcions dels països més avançats d'aquest àmbit, i, per tant, allunyant-nos del que és la fórmula de nomenament de la majoria dels consells d'audiovisuals dels altres països del món occidental, que, com els he esmentat al començament del meu discurs, són nomenats pels respectius governs.

També entenem que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha d'intervenir amb informes preceptius en els processos concessionals de freqüències que faci el Govern, a fi de garantir el respecte a la pluralitat d'informació i evitar d'aquesta manera la concentració de mitjans en poques mans; en definitiva, procurar evitar que es produeixin abusos derivats de posicions dominants i de manca de competència en el sector. Creiem necessari introduir-hi un règim d'incompatibilitats, que en garanteixi la independència i, alhora, un tractament de les causes de cessament dels seus membres que compleixi aquesta mateixa finalitat. No voldria deixar d'esmentar el nostre convenciment que, per tal que aquest òrgan pugui complir plenament les funcions a les quals està destinat, ha de tenir la capacitat sancionadora oportuna.

Per acabar, crec sincerament que ens hem de sentir orgullosos, orgullosos del camí que hem fet entre tots. Lluny de valoracions catastrofistes o poc constructives, i també lluny de cofoïsmes i de balanços triomfalistes, podem afirmar que estem en bona disposició per anar superant els escenaris que es dibuixen; no podem oblidar que Catalunya és una nació sense Estat, i que, als problemes de manca de suficient autogovern, s'hi sumen els propis de les característiques d'aquest sector que, com hem dit, transcendeixen les fronteres estatals i el converteixen en un dels principals exponents de l'anomenada «globalització».

Hem d'avançar, doncs, entre tots –i jo els ofereixo el màxim consens–, per tal que Catalunya consolidi la seva posició actual i progressi en aquells aspectes que, per diverses raons ja exposades, són susceptibles de millora. Catalunya mai, mai ha renunciat a liderar el progrés, i ara, de la mà del seu Govern i de la mà de totes les institucions i de la del sector audiovisual català, ha de fer realitat l'aspiració i l'ambició de formar part del grup de països capdavanters en l'era de la societat de la informació.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

La sessió es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme i la consellera de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups. L'ordre d'intervenció serà de major a menor.

Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Pasqual Maragall i Mira.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president del Parlament, honorables companys i companyes, aquest matí hem escoltat el Govern, llàstima que no hem escoltat el president del Govern. Això és una mostra més que el Govern, aquest debat, no el volia. M'he quedat parat ara en sortir, el migdia, perquè he sentit a la ràdio que el Govern havia decidit, no sé si avui mateix, fer una nova llei. No sé si ho he entès bé, però m'ha semblat entendre a la ràdio que el Consell Executiu aquest migdia havia acordat –aquest migdia, o aquest dematí, no sé quan exactament...–, aquest migdia– una nova llei. En tot cas, jo crec que testimonia una vegada més que aquest Govern no té una clara noció del que el Parlament significa.

El Govern no volia aquest debat. De fet, el Govern ha vingut al debat forçat per l'acord de quatre grups parlamentaris i, després d'escoltar el Govern, aquest matí, entenc, perfectament, per què no es volia el debat. No es volia, probablement, perquè el Govern no és capaç de sortir d'un discurs cofoi i autocomplaent: «Tot ho fem bé, tot va bé, si no va bé és perquè no ens deixen...». En definitiva, doncs, «hem fet el que hem pogut», és una mica la filosofia política d'aquest país d'ençà d'una colla d'anys.

S'ha volgut parlar de tot sense donar respostes concretes ben bé a res. I això és el que jo crec que pot frustrar el debat: parlar molt i no resoldre res. Això, nosaltres, com vostès comprendran, no ho podem permetre.

Com es pot tenir respecte a l'opinió pública, com es pot regular correctament el paper dels mitjans públics i dels privats d'informació i de comunicació si no es té respecte al Parlament? El Parlament és una cosa que és clar..., almenys al Parlament et poden cridar i et poden criticar i et poden dir alguna cosa. L'opinió pública, no. Més enllà de les enquestes.

Jo crec que avui hem pogut constatar, aquest matí, la permanència de la vella cançó: «Si no fem més, si no ho fem millor és perquè no ens deixen; a Madrid no ens deixen. Si no podem canviar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no és perquè no ho vulguem, sinó pel

que estableix l'article segon de l'Estatut de la ràdio i la televisió espanyola.» Au, va!, no fugim d'estudi. No fugim d'estudi. Volem canviar, sí o no? Estem disposats a arribar a acords? Sí o no? Estan disposats a acordar una nova llei del Consell de l'Audiovisual? Sí o no? Pel que he sentit a la ràdio, sembla que sí. Estan disposats a parlar seriosament del deute de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Sí o no? Estan disposats a acordar amb el conjunt de grups d'aquesta cambra un procediment que assegurí un ampli consens en el nomenament del director o directora de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Sí o no?

Ja he dit que el Govern no volia aquest debat. Només cal veure com el seu president no el vol protagonitzar. No només no el vol protagonitzar, sinó que, a més, no el vol sentir aquesta tarda, tret que vingui ara. Tant se val! S'equivoca. He expressat diverses vegades el màxim respecte, el respecte que tinc envers el conseller Trias. De fet, les possibilitats d'acord sobre moltes qüestions són superiors quan en Trias s'hi posa. I com que aquest és un tema important potser és millor que sigui ell qui s'hi hagi posat, francament. Però avui el conseller Trias és un conseller que, com a conseller, té data que caducitat. Aquest és el seu darrer debat en aquesta legislatura que tot just comença. Les garanties que ell ens pugui donar són garanties, doncs, fugisses. El seu destí és un altre. Sembla reblar-se el clau de la vella màxima: «els millors, com més lluny millor».

Però el fet que el president Pujol no hagi volgut protagonitzar el debat, ni sentir-lo, no vol dir que no li atorgui cap importància. Ha estat ell mateix, a través dels mitjans de comunicació, i no en seu parlamentària, qui ha fixat una posició rotunda i esclaridora: «la responsabilitat sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat és meua» –diu–, «i només meua». President, us equivoqueu.

L'enorme transcendència del paper dels mitjans de comunicació públics, i també dels privats, fa del tot impossible que la responsabilitat sobre aquests recaigui només sobre una persona, ni tan sols sobre un govern, ni sobre un partit. Fóra un error, un error greu i perillós. Perquè estem davant d'un dels temes que conformen les regles del joc més importants de la política. La qualitat de la democràcia depèn, en bona mesura, del paper que hi juguin els mitjans de comunicació. Els públics, neutrals; els privats, independents. Els públics han de ser neutrals, han de ser del públic, i no de ningú; els privats han de ser independents, no han de ser pas interferits. Així és com els volem.

Però com poden ser neutrals els mitjans de comunicació públics si els seus responsables només responen, a la pràctica, davant del Govern que els ha nomenat? Com poden ser independents els mitjans de comunicació privats –sí, els privats– si quan volen estendre el seu negoci a altres àmbits de la comunicació depenen de la discrecionalitat del Govern que atorga llicències i freqüències? No ens enganyem! No hi ha cap mitjà important avui que pugui sobreviure si no és amb un plantejament multimèdia. No és així? Per tant, aquell que no pugui entrar en un sector dels *media*, no pot ser *media*, ni en un altre sector. Hi ha de ser una mica en tots. Això no ho ignora ningú. La gent del carrer ho sap.

La qualitat, doncs, de la nostra democràcia, important com és, no és l'única qüestió que depèn dels mitjans de comunicació. També en depenen altres coses. En depenen l'impuls de la nostra llengua, l'impuls de la nostra cultura, el foment de les indústries culturals, l'empena del sistema educatiu, la qualitat de l'oci dels nostres conciutadans i la nostra presència en les avançades tecnologies de la informació i de la comunicació. Tot això està molt en funció del paper que hi juguin els mitjans de comunicació públics i privats.

La necessitat del debat no ha estat, doncs, solament subratllada per nosaltres i per altres grups de la cambra. A tots els països europeus s'ha produït o s'està produint aquest debat. Però no cal sortir de casa nostra per afirmar la necessitat i la urgència del debat sobre els mitjans de comunicació, només cal referir-se als diferents posicionaments públics de sectors professionals sobre aquesta qüestió. S'hi han pronunciat els sindicats, els comitès d'empresa, els comitès professionals i el mateix Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Si tenim, a més, un d'aquests posicionaments, ben recents, signat per professionals tan destacats com Enric Bastardas i Josep Gifreu, Victòria Camps i Miquel de Moragas, Llorenç Gomis i Salvador Cardús, Josep Maria Martí, Santiago Ramentol i Imma Tubella. El primer paràgraf d'aquest manifest diu literalment: «L'actual model de gestió i control de la ràdio i la televisió públiques al nostre país travessa una greu crisi. La total dependència dels mitjans públics respecte dels governs de torn i la creixent instrumentalització partidista dels continguts ha creat una dinàmica que atempta contra el pluralisme informatiu i dificulta la tasca dels professionals del periodisme que hi treballen.» Tanco la citació.

D'això no n'ha parlat, el conseller Trias, malgrat l'extensió del seu discurs. Tampoc no ens ha explicat per què hi ha manifestacions davant de les principals emissores de titularitat pública. Potser això aniria en contra del cofoisme exhibit impudicament. Ens trobem, doncs, davant d'un debat –conclusió– necessari i urgent; un debat que vol claredat i consens. Claredat, primer, i consens, després. I la claredat exigeix fer, en primer lloc, un balanç de la situació actual, posant especial èmfasi en els dèficits que arrosseguem, els dèficits i les virtuts.

Comencem per les virtuts, perquè les mancances que constatem, ben evidents, no ens han de fer perdre de vista que, en conjunt, el balanç d'aquests anys en matèria de comunicació és raonablement bo. En els darrers quinze anys els canvis han estat molt notables i, en el seu conjunt, prou positius.

En primer lloc –en primer lloc perquè el marc constitucional ha permès una cosa tan important com és la llibertat d'expressió–, llibertat, tant pel que fa a la transmissió de les idees com a la creació de mitjans. D'altra banda, l'expansió de mitjans públics ha estat molt notable.

I així avui gaudim d'uns mitjans públics de la Generalitat i d'uns mitjans públics del món local importants. Així mateix s'ha expandit de manera molt saludable l'oferta en mans dels grups privats. Tal vegada, els mit-

jans privats catalans haurien de guanyar, efectivament, una major independència –com deia abans– aconseguint que els poders públics renunciïn a interferir-los i donant més responsabilitat, potser, si volen, als professionals que hi treballin; és la seva lliure decisió.

Tot això ha permès un avenç notable pel que fa al pluralisme i també –tot i les dificultats que hem trobat– per l'ús públic del català. En aquest balanç positiu hi han tingut un paper clau els professionals dels mitjans. Ha estat en bona part gràcies a la seva capacitat d'innovació i, en definitiva, a la seva professionalitat que els avenços s'han pogut consolidar.

Els avenços no s'han restringit als grans mitjans nacionals, sinó que ha reascut amb força arreu de Catalunya un teixit vigorós de comunicació local fet d'una multitud de ràdios, de petites televisions, de butlletins, de revistes i de diaris que configuren, tot i la manca de suport, un enorme potencial, un gran potencial.

Com expliquem, doncs, o com ens podem explicar, doncs, en aquestes condicions que, malgrat aquests avenços innegables hi hagi avui una preocupació tan general sobre la situació de la comunicació? Com podem explicar que un exponent significadíssim del món de la comunicació afirmés ahir mateix que mai, de la fi del franquisme ençà, hi havia hagut una inquietud tan gran entre els professionals? Al nostre entendre aquesta situació es deu a la presència de tres grans dèficits, tres grans mancances que responen, en molt bona part, a deficiències en l'acció del Govern català.

En primer lloc: manca encara pluralisme. I ha mancat sobretot voluntat de potenciar-lo. Massa sovint hem vist com els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió han estat sotmesos a pressions i manipulacions. Vostès han volgut posar-los, de vegades, no al servei del país, sinó al servei d'interessos de partit. D'això, molts dels grups de la cambra en poden donar testimoni. Els estalvio els detalls, d'altra banda coneguts per tots. Em sembla més útil obrir un nou capítol en què puguin fer-se sentir totes les veus, un capítol en què els mitjans públics catalans esdevinguin veritablement plurals i neutrals. I això requereix consens i sobretot voluntat política.

Acabem ja amb la propaganda més o menys inconscient, més o menys culpable, i establim unes noves regles del joc clares i equitatives. Acabem amb el partidisme que sortia en alguna de les pancartes que he vist, en els diaris d'avui, fotografiades.

En segon lloc: problemes de finançament. En efecte, al costat de les mancances de pluralitat hi ha un greu problema econòmic que afecta la mateixa viabilitat dels mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya. Escoltin bé: el deute consolidat de l'any 97 era, si no m'erro, de 57.026 milions de pessetes; l'any 98 en reconeixien ja uns 80.013 milions. Ningú s'acaba d'atrevir ara a dir amb seguretat on som en matèria de deute. Superarem enguany els 100.000 milions? Digui'ns-ho, si és que pot, senyor Trias –perquè el senyor Mas tampoc hi és, a més. Digui'ns si és veritat, com han afirmat diverses fonts, que Televisió de Catalunya és l'única televisió pública d'Espanya que segueix fent

créixer el seu nivell d'endeutament. Digui'ns –i sap que ho pregunto a contracor, senyor Trias– si és veritat que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es troba a les portes de la fallida econòmica. Digui'ns com es poden justificar els 13.000 milions de pessetes de pèrdua en el pressupost d'explotació de 1998. Per què arriba tard la proposta de nou contracte programa, que era la responsabilitat d'un conseller que ara tampoc no hi és i que jo crec que va ser la primera víctima d'aquest debat –els ho dic francament–, víctima preventiva-

ment?

En tercer lloc, falta un marc jurídic més estable per als mitjans locals. La gran riquesa que representa el teixit de comunicació local a què em referia abans, més amunt, no ha trobat el necessari suport per part del Govern. Han estat massa temorosos de la pluralitat, també en aquest camp, fins a tal punt que no s'han preocupat de garantir l'accés de tots els ciutadans a una informació plural, que han permès que en territoris de Catalunya –en alguns territoris de Catalunya– no sigui possible rebre el senyal de totes les televisions i ràdios; i, si no, que els ho preguntin al Pallars o al Ripollès.

Sí, hi ha moltes i moltes emissores –és veritat–, però totes amb el mateix *parte*, que dèiem abans; totes amb el mateix *parte*. I això no és pluralitat. Els mitjans públics locals no tenen encara un marc jurídic prou sòlid, amb la manca d'aplicació de les lleis de televisions locals i amb el retard injustificat de l'adjudicació de les concessions de les televisions locals. L'excés de dependència dels mitjans locals respecte dels governs municipals no és de cap manera –de cap manera– comparable a la realitat que vostès han creat en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, en tot cas, no els pot servir –no ens pot servir– de coartada per tal de mantenir l'estat de coses que tants critiquem. Més aviat el que haurien de fer és seguir el camí que ja han emprès diversos municipis per tal de garantir i potenciar la pluralitat en els seus mitjans.

Bé, doncs, en resum, aquesta és una situació insostenible, no s'adiu amb la funció de servei que els mitjans públics han de complir, ni amb la sensibilitat democràtica del nostre poble, ni tampoc amb la necessitat d'adaptar-nos als canvis tecnològics. Ens trobem en un context que ha canviat molt. En aquests darrers deu anys el món audiovisual català, i l'espanyol, i l'europeu, s'han transformat completament. Hem passat d'una situació de monopoli del sector públic a un model mixt públic i privat, d'un model relativament limitat a un model que ha esclatat per la seva potència, per la seva influència i per la seva presència en el conjunt de la societat.

En aquesta situació de canvi tecnològic accelerat, vostès no han fet altra cosa que tractar de cavalcar en el tigre, renunciant a portar la iniciativa. I això els ha fet perdre un tren darrere l'altre. Ara, el servei públic i els mitjans públics han de trobar una nova lògica que els justifiqui, que els doni sentit, que permeti explicar, que permeti justificar el seu finançament públic. I per això ens cal resoldre els dèficits que hem anunciat i conferir una nova legitimitat als mitjans públics. Per on ha de passar, aquesta nova legitimitat? Per què volem un nou marc de l'audiovisual? Perquè volem uns mitjans pú-

blics neutrals i plurals. Perquè volem que els mitjans públics ajudin a enfortir la nostra democràcia i la cohesió de la societat. Perquè volem un model audiovisual català equilibrat, competitiu i no dependent exclusivament del mercat. Perquè els canvis tecnològics ens obliguen a tenir un model amb capacitat d'adaptació i d'innovació. Per tot això, oferim un acord a tots els grups de la cambra, per tal de definir el nou marc de l'audiovisual a Catalunya; un marc que al nostre entendre hauria de basar-se en les deu propostes següents.

Primer. Modificar, per aprovar-la abans del proper mes de març –i el *timing* és molt important en aquesta discussió: hem de donar senyals que alguna cosa canvia i que canvia ja–, l'actual Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per tal de convertir-lo, com en altres països europeus, en l'única autoritat reguladora de l'espai audiovisual; un Consell administrativament autònom i amb capacitat sancionadora que ha de poder actuar amb plena independència i efectivitat jurídica, com succeeix en altres països.

Segon. Posar sota l'autoritat del Consell l'atorgament de les freqüències i llicències de ràdio i televisió a les emissores privades, que sigui el Consell Català de l'Audiovisual qui pugui atorgar freqüències i llicències de ràdio i televisió a les emissores privades. I hauríem de veure si no hauria de ser també aquest Consell qui atorgués les llicències de les emissores locals.

Tercer. Fer una nova llei que reguli la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Fer una nova llei que reguli la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que ha de tenir com a objectiu l'adequació dels mitjans públics als nous requeriments tecnològics, com s'ha dit aquest dematí; una llei que garanteixi major transparència i neutralitat, que doti de majors atribucions el Consell d'Administració i que defineixi un marc estable per als serveis de comunicació local –també per als serveis de comunicació local. Entre les atribucions del Consell d'Administració ha de figurar de manera destacada el nomenament del director general de la Corporació per una majoria qualificada. Ens sembla que aquesta és una –potser la millor– de les vies que es poden pensar per garantir el que la majoria dels grups d'aquesta cambra desitgen.

Quart. Instar el Govern per tal que, mentre aquesta llei no estigui aprovada, el nomenament del director general de la Corporació sigui acordat amb la participació de tots els grups de la cambra.

Cinquè. Garantir que els organismes rectors dels mitjans públics estiguin integrats per experts i gestors acreditats. La composició del Consell de l'Audiovisual de Catalunya haurà de ser, igualment, equilibrada i els seus components s'hauran de sotmetre a una avaluació –avaluació de la seva idoneïtat– per part de la Comissió de Control Parlamentari. Crec que aquest control d'idoneïtat s'hauria de fer també, evidentment, amb el director de la Corporació i amb el seu equip. No es tracta només de nomenar una persona: es tracta de nomenar una persona amb un programa i un equip. I independentment del sistema que finalment decidim per al nomenament, crec que aquestes persones han d'estar sotmeses democràticament a l'escrutini d'aquesta cambra; aquestes persones i el seu programa.

Sisè. Acordar un marc de finançament estable per al mitjans de la Corporació Catalana; un marc basat en un contracte programa que permeti, en primer lloc, eixugar el deute, i defineixi les fonts de finançament i les obligacions de la Corporació pel que fa al servei públic en el període 2000-2005, és a dir, el que no ha fet el senyor Vilajoana, fins ara.

Setè. Ampliar les tasques de la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació a tots els àmbits audiovisuals, tot incloent, així mateix, els nous serveis de comunicació i de telecomunicació: cable, Internet, televisió digital terrestre, etcètera. Aquestes tasques han d'incloure també el fet de vetllar per la qualitat dels serveis i pels drets dels usuaris de la xarxa, amb la consecució, per exemple, de la tarifa plana d'accés a Internet.

Vuitè. Impulsar el desenvolupament de la indústria audiovisual de Catalunya a través de les oportunes mesures de foment i mitjançant la constitució d'una entitat de caràcter consorcial que agrupi administracions i empreses, primer les administracions i les empreses concernides.

Novè. Defensar el paper de Sant Cugat com a centre de producció audiovisual, tot radicant-hi la producció de la segona cadena de la televisió estatal. En aquest sentit, caldrà impulsar un nou paper del Consell Assessor de Ràdiotelevisió Espanyola a Catalunya, modificant, si cal, la llei que en regula el funcionament. El fet que nosaltres diguem que no volem que tot quedi suspès en funció del que passi amb les lleis de Madrid, perquè pensem que moltes coses més de les que s'han fet es poden fer amb aquelles lleis, no vol dir que nosaltres no estiguem d'acord a canviar-les, «al tanto!», que quedi clar.

Novè. Defensar el paper de Sant Cugat... I per cert, el senyor Carrillo, el senyor Marc Carrillo, el que va dir en el seu dictamen és que la millor manera de procedir, des del punt de vista de l'ordre jurídic, seria començar per les lleis de Madrid i seguir per les d'aquí. Però mai no va dir –pel que jo he llegit– que no fos possible començar a canviar des d'aquí. D'això, tothom se n'adona en aquest país, menys el Govern, sembla ser.

Desè. Aprofitar les potencialitats derivades del model·lic acord impulsat pels ajuntaments catalans que donà lloc a Localred per aconseguir que el sistema de comunicació per cable de banda ampla arribi amb la major simultaneïtat possible a tot el territori de Catalunya, tot evitant nous episodis de marginació i desequilibri territorial. Em consta que per aquesta via s'ha avançat.

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, avui són molts els ciutadans i els sectors professionals que tenen els ulls posats en aquesta cambra i que esperen d'aquest debat i de les seves conclusions un senyal inequívoc de canvi; un canvi que faci dels mitjans de comunicació públics de Catalunya uns mitjans efectivament neutrals, i no instruments al servei de qui mana. Un canvi que faci dels mitjans de comunicació privats uns mitjans efectivament independents i conscients de la importància pública del servei que presten. Som en un punt de no-retorn: la solució no admet demora. Esperem que, de les nostres propostes

i de les que puguin aportar els altres grups de la cambrà, en surti el senyal que els ciutadans esperen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és veritat que no ho escolta, el president, no? Jo crec que té lògica, no?, és a dir, el conseller de la Presidència sóc jo. És veritat –i té raó vostè– que amb data de caducitat. Sí, sí, és cert. Em presentaré a les eleccions a nivell de l'Estat i, per tant, dintre d'un temps dimitiré el meu càrrec. Però la veritat és que he estat fent la tasca, i, essent ara el responsable del Departament de Presidència, durant quatre anys, m'hauria sabut molt de greu perdre'm aquest debat. Li ho dic de debò. Semblava lògic que fos, a més, el conseller de la Presidència, que està aquests anys al capdavant del Departament de Presidència, qui donés la cara i qui donés les explicacions. Per tant, no ens amaguem de ningú, no ens amaguem de re; expliquem, expliquem el que hem fet, expliquem el que farem, sense cofoïsmes... No sé com explicar que, en explicar les coses que s'han fet, en estar orgullosos d'això que vostè diu –que s'han fet coses raonablement bé–, doncs, això, jo crec que és un motiu d'orgull per a tots nosaltres, de satisfacció, i això no vol dir que no hi pugui haver crítiques, que no es puguin millorar coses i que no es pugui avançar en segons quins aspectes, no?

La veritat és que jo li he d'agrair que, vostè, quan es refereix a mi, sempre té paraules molt correctes. Jo li agrairia, més que mai, que les fes en contraposició, perquè això crea una situació que jo crec que no és positiva, i, sincerament, crec que no va bé a ningú, no? (*Remor de veus.*)

Jo crec, sincerament, que el debat que hem plantejat avui no és un debat... Vostè diu: «Escolti: els hem forçat, no?» No hauria elegit aquest moment; no hauria elegit aquest moment, no? La veritat és que, si hagués tingut la possibilitat de donar l'opinió, hauria dit que aquest debat sobre els mitjans de comunicació, sobre l'audiovisual a Catalunya, és millor fer-lo fora d'una situació electoral o fora d'una situació preelectoral. Però hi insisteixo: jo crec que és un debat que, com haurà vist, doncs, no fa por; jo crec que podem fer una explicació llarga; podem explicar, certament, quines són les situacions i per què hem pres unes decisions fins ara, i per què, la veritat, estem davant d'una situació nova i d'una situació que exigeix, per part de tothom, noves respostes.

Aquesta és una veritat, i és una veritat perquè estem davant d'una autèntica revolució dels mitjans de comunicació, no? I estem davant d'una gran evolució de la societat de la informació; no em canso d'explicar-ho a tots els indrets, i nosaltres, Catalunya, crec que té l'obligació d'apostar –i d'apostar amb força– envers aquesta societat de la informació, no?

Per tant, escolti'm: jo crec, sincerament, que nosaltres tenim el deure –tots– d'afrontar aquesta nova situació amb força i amb la convicció que és evident que l'experiència d'aquests darrers anys ens pot fer fer un salt endavant. També és cert –i vostè ho ha dit– que estem davant d'una situació en què, a nivell dels professionals dels mitjans de comunicació, hi ha inquietuds. Hi ha inquietuds, i hi ha situacions complexes, no? A mi no em treuen del cap..., jo sempre utilitzo termes sanitaris, no?; sóc un metge, vostès saben que m'agrada la sanitat, i el que passa, el que passa en els mitjans de comunicació no és molt diferent del que passa en els hospitals –no és molt diferent, eh? S'hi sumen diferents coses i diferents situacions, no? Una explosió, un creixement espectacular d'un mitjà, o d'un sistema, i què passa amb això? Els professionals se senten inquiets, se senten incòmodes, perquè es troben en una situació nova, no? Una situació en què jo m'he trobat, com a metge, i és que el meu *jefe* tenia deu anys més que jo; el meu *jefe* tenia deu anys més que jo, i em podia haver passat tota la vida en un hospital essent adjunt, perquè la funció pública comporta això: crea aquestes dificultats, aquests problemes, i això genera tensions que se sumen a les tensions lògiques que vostè diu de voler influir en un mitjà o en un altre per part dels polítics, no?

Quan vostè diu: «Escolti'm: vostès intenten influenciar a nivell dels mitjans de comunicació?», senyor Maragall, em deixa preocupat. Vostè sap perfectament que vostè intenta influir en els mitjans de comunicació –i ho sap. I escolti'm: jo crec que, entre tots, no?, hem de fer un esforç de mentalització, que no és veritat que no intentarem influir de cap manera en els mitjans de comunicació; el que hem de fer és donar les garanties i forçar els mecanismes que permetin que aquesta influència sigui una influència contrastada, i que siguem capaços de posar en evidència aquestes situacions i siguem capaços de posar autèntics mecanismes de control.

Fixi's vostè que, quan nosaltres diem que han de canviar moltes coses –i canviarem coses–, vostè acaba dient: «Escolti'm: hem de posar un nou consell d'administració, hem de fer això, hem de fer allò.» Vostè sap quin és el problema? El problema és que la gent que posem en els consells d'administració no són persones posades independentment. Jo li'n podria posar un conjunt, d'exemples i de situacions que passen aquí, a Catalunya, no? Per tant, escolti'm: fem el compromís de fer les coses ben fetes entre tots, començant per nosaltres –començant per nosaltres–, perquè, si som capaços de crear un consell d'administració de debò, si som capaços de canviar aquestes coses, les coses aniran endavant.

I ho hem de fer, escolti'm, des de la sinceritat i des de la veritat d'aquests temes, no? Perquè el que no és de rebut és defensar unes coses a Andalusia diferents de les que es defensen a Madrid i diferents de les que es defensen aquí. Jo ja entenc que vostè diu: «Escolti: a mi, això, com si plou a la teulada d'un altre...» He, he... Escolti'm, és divertit, però jo, sincerament, crec que li plou –i bastant– i que ha de vigilar que no tingui gotes, perquè, realment, quan un pren la decisió de de-

nunciar segons quines manipulacions i s'atreveix a dir que hi ha manipulacions en els mitjans de comunicació públics dependents de la Generalitat, escolti'm, s'ha d'estar molt segur de no tenir la teulada de vidre, no?

Aquest debat és un debat que no es produeix només a Catalunya; vostè ha dit una cosa que és veritat, no? Aquest debat no es produeix només a Catalunya; aquest és un debat que es produeix a nivell de tot Europa, no? Tots els països, totes les administracions, tots els parlaments, intenten veure de quina manera es legisla, la manera d'assegurar aquesta independència dels mitjans de comunicació. I és evident que, dintre de tot això, doncs, escolti'm, hi ha moviments, hi ha... I escolti'm: nosaltres, el que sí que hem ofert –i avui, aquest matí, ho hem ofert de totes totes– és el consens.

Em sembla que, la meua intervenció d'avui, no podrà dir que no sigui una intervenció dirigida a buscar el consens dels diferents grups de la cambra. Vostè, al començament de la seva intervenció, feia una explicació i deia: «Escolta: però què feu, que avui sortiu dient que es farà una llei sobre el Consell de l'Audiovisual de Catalunya?» No avui: ahir es va reunir el Govern, i vam admetre a tràmit en aquest Parlament –va admetre a tràmit– una llei que proposa el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per tant, això té una gran lògica, i nosaltres, aquest, és un paper que fem de totes totes: això no és una cosa que ens hàgim tret de la màniga avui. Hi ha un grup parlamentari que ha presentat això, eh?, i, per tant, nosaltres hi estem d'acord, i estem d'acord que vagi endavant, i estem d'acord a buscar fórmules de consens perquè, al cap i a la fi, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya sigui un ens independent, un ens jurídicament independent, i que, a més, tingui un finançament a part, de manera que puguin tenir la seva màxima llibertat. (*Remor de veus.*)

Vostè em diu: «El finançament...» Vostè sap perfectament per què ha passat el que ha passat i per què hi ha l'endeutament a la Televisió catalana, no?, com sap vostè perfectament per què la Televisió espanyola està endeutada. Ho sap perfectament, perquè vostè pertany a un partit que va optar per aquesta situació, de dir: «Escolta'm: què hem de fer per complir els criteris de Maastricht?» Doncs una cosa que es va fer va ser dir: «Escolta'm: deixem les televisions, deixem que es facin avals, o que es faci aquest sistema, i això ens permet un cert coixí...» Evidentment, aquest no és un sistema bo; és evident que això exigeix un nou sistema de finançament; és evident que això exigeix un contracte programa a cinc anys; és evident que exigeix una solució a l'endeutament, però també li dic una cosa: això exigeix que nosaltres busquem una solució al finançament de TV3, de la Corporació, que ha d'anar lligat al sistema de finançament que es doni a tot l'Estat espanyol.

Vostè proposa deu punts; amb la majoria d'aquests punts, hi estic completament d'acord, i el que sí que li puc assegurar, de totes totes, és que nosaltres farem un esforç, no?, i farem un esforç de consens, i farem un esforç, malgrat les dificultats legislatives, i farem un esforç perquè el proper director general de la Corporació també neixi –malgrat que el nomeni el president del Govern– del màxim consens possible, no? Aquesta és

la via que prenem, aquest és el camí que jo crec que és important que siguem capaços de prendre entre tots, sense demagògies, sense voler-nos tirar els plats pel cap els uns als altres... Vostè diu: «Escolti'm, els ens locals, no sé què, jo li podria explicar...» Jo li podria explicar moltes coses dels ens locals, no? Li podria explicar molt de les televisions, de les ràdios locals, però, escolti'm, jo crec, jo crec que un debat com aquest no consisteix que ens tirem els retrets, sinó que busquem solucions de futur, i això és el que jo avui els ofereixo: solucions de futur, que no seran fàcils, que seran complexes, però li asseguro que les fem absolutament convençuts que la nova situació que es crearà a Catalunya i a Europa, que la nova situació que crea aquesta revolució tecnològica que és la societat de la informació requereix aquest esforç entre tots.

Ha de ser un esforç sincer, basat en la confiança mútua i basat en la confiança que, quan diguem una cosa per a uns, també la diguem per als altres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Agraeixo la seva intervenció, tant pel to com per l'actitud, que sé que no és senzill de mantenir. Jo he estat president d'un govern local, durant una colla d'anys, i sé, en fi, com, de vegades, dol que a un el critiquin des de l'oposició, i un veu, o un pensa, que no ho ha fet tan malament com diuen des de l'oposició, i un voldria poder contestar, de vegades, amb la mateixa passió amb què l'oposició fàcilment arriba a les seves formulacions, i no pot, d'alguna forma; sobretot, quan un és alcalde, perquè, aleshores, a sobre de president del Govern, és president del plenari, d'alguna forma; és el moderador del plenari, no? De manera que jo li agraeixo molt de debò el que ha dit i com ho ha dit.

Vostè diu que no hauria elegit aquest moment; jo crec, francament, senyor Trias, que vostè s'equivoca, en això: les regles del joc són les regles del joc, i el joc no es pot fer bé si les regles no són clares, i no n'estan, de clares –no ho estan del tot. La gent, la gran majoria, jo diria, dels catalans, i la gent que es mou en aquests mitjans i en el món de la política i dels mitjans de comunicació, ho té clar: que les regles no estan prou clares, que el camp de joc no està prou net, i que s'ha de netejar. Després podrem jugar –millor o pitjor–, però el camp ha d'estar net, i les regles han de ser evidents, no?

Era el moment, és el moment, després d'unes eleccions? Es podria reflectir en un debat, després de les eleccions, el ressentiment, les angúnies, en fi, les petites ferides personals? No, no s'hi reflecteixen; jo ja els ho dic: jo tinc la impressió que els mitjans de comunicació no han influït en el resultat de les eleccions que hem tingut, tot i que alguns, possiblement, ho volien, però no hi han influït, i estigui segur que aquest és el meu convenciment absolut. És a dir, no vinc aquí a dir: «Ha passat alguna cosa...» No, no, estem parlant del futur; comença un nou període, han passat vint anys

d'un govern, entrem en un segle nou i en un cicle nou; fem-ho bé; deixem clar què fa el Parlament, què són mitjans de comunicació públics neutrals, què són mitjans privats lliures, independents, que tenen els seus criteris, que no se senten interferits ni per la concessió de freqüències ni per cap altra qüestió. Per tant, bon moment, senyor Trias; jo crec que bon moment.

«Els hospitals s'assemblen a les televisions i als mitjans?» Segur! El dolent seria que l'hospital al qual s'assemblés la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fos l'Hospital General de Catalunya. Ja m'entén: això seria horrible. Però vostès no ens contesten sobre aquesta qüestió. Ens diuen: «A Madrid també en tenen, de dèficit.» D'acord, però aquí hem de governar el nostre i hauríem de demostrar que el dèficit que tenim, en fi, està ben trobat; que, en fi, es té perquè s'ha fet una colla de coses que no es podien fer d'una altra manera.

Vostès volen influir, vostès també... Deixem-ho córrer, deixem-ho córrer perquè amb això no convencerem ningú, avorrirem tothom, i, aquest matí, una mica, senyor conseller, ens hem avorrit –una mica.

Vostè té exemples? Home, jo, sí; per fer-ho una mica més distret, jo sí que tinc exemples. Vostè diu: «Vostè no pot demostrar...» Sí que ho puc demostrar, perquè vinc del ram que vinc –de la política– i, per tant, he tingut experiències, i vostè dirà: «Doncs no són tan greus». D'acord, no són greus. Diu: «Són divertides?» Doncs sí, són divertides, però són, i demostren l'existència d'un món que jo imagino que deu ser així per a tothom, no només per a mi.

Jo vaig a Sarajevo l'any 95 i el corresponsal de la Corporació Catalana –una anècdota que no té més transcendència, eh?, però, en fi...–, de Catalunya Ràdio, que està a Zagreb –no està a Sarajevo–, em pregunta, perquè se n'assabenta, si ha d'anar a Sarajevo, i li diuen: «No», i no hi va, i, l'últim dia, abans, quan ja és tard per anar-hi –al final hi va arribar, pobre home, però amb dificultats i tard–, li diuen: «Vagi-hi corrents, que també hi va el senyor Miquel Roca i Junyent.» El senyor m'ho diu, ho diu, ho explica... S'ha llegit en aquesta cambra, em penso, en una ocasió anterior; de manera que no estic explicant res que no sigui conegut.

Aquest estiu passat; pregó de Puigcerdà: «Convergència i Unió està en contra que l'alcalde» –que és d'Esquerra Republicana, per cert– «hagi convidat Pasqual Maragall a fer el pregó de l'estiu, de la Festa Major de la Vella del Llac.» I, és clar, amb això el que fa és, encara, crear més enrenou; el pregó es converteix en un acte públic de masses –massivament seguit–, i es converteix en notícia, i, al migdia, el *Telenotícies* dona la notícia d'aquest pregó, i, com que el cap d'aquell informatiu estava de vacances aquell dia, el senyor que està fent la comesa, o la senyora –no sé si era senyor o senyora–, ho posa com a segon lloc en el *Telenotícies* d'aquell dia i rep una «bronca» descomunal davant de tota la plantilla –o pràcticament– per part del director d'informatius.

D'aquestes –que són «tonteries»; vostè em dirà que ho són–, n'arriben cada dia, de manera que un té la impressió que, quan diu que hi ha partidisme en els mitjans no s'ho està inventant.

«Consens»? A vostè, li ha passat això? Senyor Trias, a vostè, li ha passat això, o alguna cosa semblant, en fi, a Barcelona Televisió, a la COM, en alguna ràdio local...? Li ha passat, en fi, que li facin aquest tipus de cosetes? No? Doncs, fantàstic, si no li ha passat, perquè senyal que les coses van bé. (*Rialles.*)

«Consens»? Vostè –i ara anem al més important–, el pitjor jo crec que seria que les coses no quedessin clares, perquè, amb tanta expectació com aquest debat ha suscitat, seria molt dolent que, d'aquí, no en sortís alguna cosa clara. Jo li he proposat deu coses en les quals vostè diu que, en general, està d'acord, i, aleshores, fa un matís sobre el nomenament del president de la Corporació. Diu: «Farem un esforç perquè el nomenament d'aquesta persona es faci amb les màximes condicions de consens.»

Posem-ho una mica més clar. Nosaltres hem dit una fórmula –n'hi ha d'altres de possibles–, nosaltres hem dit que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana sigui elegit –aquest, sí– per dos terços –que ja ho és, no?– de la cambra i sigui el que anomeni, com succeeix en d'altres països, el director general de la Corporació i el seu equip –i el seu programa. I vostè em diu: «Bé, el màxim que li puc dir és que farem l'esforç perquè això es produeixi amb el màxim de consens.» Doncs jo faig un esforç, també, i li dic, li pregunto el següent. Vostè estaria d'acord amb una formulació –per anar una mica més enllà d'allà on vostè ha arribat– que digués: «El president de la Generalitat no nomenarà una persona que no tingui el consens del Parlament»? Fixi's que és ben senzill... Vostè estaria d'acord a dir avui, aquí, fins allà on vostè es pot comprometre –i esperem que, evidentment, comprometi, com l'està comproment, tot el Consell Executiu i, per tant, el seu president–: «El president no nomenarà una persona que no tingui el consens del Parlament.»? Estaria vostè d'acord que aquest nomenament es produís immediatament després de la renovació del Consell d'Administració que l'ha de controlar –renovació que jo espero que es produirà en la sessió ordinària del dia 21 i 22 d'aquest mes–? Contesti aquestes preguntes, perquè, aleshores, sense haver resolt el problema, perquè aquesta formulació no és cap mètode –és un principi–, tindrem un principi per resoldre'l.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

No, des de l'escó, i només perquè, escolti'm, vostè ha posat tot un conjunt d'exemples, eh?, que escolti'm... Jo no pensava contestar, però, escolti'm: vostè s'imagina algun cop que nosaltres féssim aquest anunci i aquí hi hagués, en lloc de BTV, la Corporació Catalana, i que a la Televisió catalana hi hagués la foto del senyor Pujol? (*Remor de veus.*) El senyor Clos, no?

Home, jo, sincerament, crec que hauríem de deixar exemples d'aquest tipus. A vostè, ja li ho he dit, que hi ha cops que es té el sostre de vidre, i, llavors, el que hem de fer és buscar aquestes fórmules de consens, no?, i el que sí que li puc assegurar és que el president

nomenarà el director de la Corporació buscant el consens dels grups d'aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Té la paraula el diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Home, la veritat és que no, senyor Trias, que no, que no, que no anem bé, que no és suficient. No, no anem bé, no anem bé; no.

Miri: hem de fer, tots, un esforç perquè... Vostè diu: «Farem un esforç: el president mirarà de posar-se d'acord.» No, escolteu: nosaltres defensem el que defensem, es faran diverses propostes diferents a la cambra, aquesta tarda –m'imagino–, i alguna d'elles haurà de sortir; res de res no pot quedar perquè, escolti: els criticaran a vostès i a nosaltres, a tots, quan sortim a fora; ens diran: «Però, què heu fet? Tant de discutir i tot queda igual.» No pot quedar igual, i la seva fórmula encara deixa massa dubtes sobre si quedarà igual o no.

De manera que jo li dic: pel que fa al Consell d'Administració, que vostè i jo estem d'acord –n'estic segur– que ha de tenir un paper més important i que ha de ser més d'administració... Estic d'acord amb el que vostè ha dit que no sempre els seus membres han sigut, potser..., no han respost a la configuració que haurien de tenir per ser un consell d'administració que administrés; fa més de control polític... Això ja ho farem aquí, a la Comissió de Control –estic d'acord amb vostè. Però si ha de manar, ha de poder, és clar, manar en el sentit de determinar coses. La més important, quina és? Nomenar el director? Potser no sigui la més important; en tot cas, és la més emblemàtica i la que jo crec, no essent tan categòrica com que sigui el Parlament el qui nomeni, que ja entenc que té..., en fi, ja li he dit que jo tinc una certa experiència de govern, i sé el que és que et diguin: «No, no; això no ho decidiràs tu, ho decidirà el Ple, ho decidirà el Parlament.» Jo entenc que un governant, sobretot si hi està acostumat, digui: «Això és una renúncia que em fa quedar com amb menys força davant del poble, i no ho puc fer, fins i tot per la idea que jo en tinc, del que el poble és i ha de ser, no?, pel bé de Catalunya, diríem.» Doncs us equivocàreu, en això.

En aquest moment, el que Catalunya ha de fer –i n'estem convençuts, jo crec, la majoria dels membres d'aquesta cambra– és enfil·lar el camí europeu i el camí europeu és que no pot ser que una persona governi, que tingui una personalitat extraordinària... És una bona notícia per al país; de vegades, incòmode per a alguns, per a l'oposició, sobretot, però és bona notícia; el que és una mala notícia és que ell nomeni els senyors que li han de fer la crònica de la seva personalitat, i el comentari. Això no pot ser, això ha de canviar. Hem de ser un país europeu de debò, i el president ha de renunciar a aquesta prerrogativa que té.

Si vostè em diu: «Farà els possibles.» Bé, aquesta és una cambra..., la democràcia és, també, un principi de desconfiança raonable, i la desconfiança es manté. Per

tant, mirin de fer un pas més. En tindrà ocasió, perquè, per altra banda, hi haurà altres intervencions, m'imagino, en la mateixa línia, i a veure si el seu pensament va evolucionant una mica més en la línia que convé a tots.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable senyor president del Parlament de Catalunya, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, permetin-me, abans que cap altra cosa, l'expansió personal d'expressar davant la cambra una doble emoció: la que suposa adreçar-me per primera vegada al Ple del Parlament des de la tribuna d'aquestemicicle i la de fer-ho a propòsit d'un argument que ha estat l'eix vertebrador de tota la meua vida professional. Aquesta és, també, la raó que em porta a reiterar als membres del Grup Parlamentari Popular el reconeixement a què m'obliga l'honor que suposa la confiança que han dipositat en mi.

Senyor conseller, hem seguit, he seguit amb molta atenció la seva intervenció d'aquest matí; potser –si em permet una crítica constructiva–, més abocada al terreny de les telecomunicacions que no pas al terreny de l'audiovisual, quan del que, segons el meu punt de vista, es tractava era de reflectir la situació per la qual travessa aquest sector a Catalunya i tractar de cercar una solució als problemes que a hores d'ara té plantejats, que són molts i molt importants.

I he vist un cert cofoisme en alguns moments de la seva intervenció, quan posava, per exemple, el fet que la transmissió de les campanades de Televisió de Catalunya havia passat per damunt de les campanades de la Puerta del Sol. Jo li diria, senyor conseller, que això, en certa mesura, potser ens ajuda a entendre l'actitud, la idea o el tarannà, o la sensibilitat de vostès a l'hora d'analitzar el paper de la televisió pública de Catalunya, més exactament, de la dependent de la Generalitat de Catalunya. No és tan important passar per damunt de les campanades de la Porta del Sol com que les campanes sonin bé. I jo crec que és això el que ens hem d'aplicar.

I el que avui ens porta aquí és tractar de construir entre tots plegats un marc raonable, modern, democràtic i de progrés que vingui a garantir l'existència i el desenvolupament del sector públic de la ràdio i la televisió els propers anys. Però ja els dic, d'antuvi, que des del meu modest punt de vista, aquest debat no pot ser una altra cosa –i, si ho aconseguíssim, ja fóra important– que la primera pedra d'un procés que vingui a garantir el correcte funcionament, l'eficàcia i, àdhuc, la pervivència de les nostres emissores públiques.

I això ho hem de fer entre tots; absolutament entre tots; no hi caben exclusions, raó per la qual apello no només al bon criteri que, sens dubte, ens anima a tots els qui estem aquí, sinó també a un exercici d'imaginació i, sobretot, de generositat, un exercici que ens permeti debatre sobre continguts reals, superant la retòrica de la

confrontació. Per tant, crec amb tota franquesa que ens haurem de prestar a cedir, tots plegats –tots plegats.

Creguin-me si els dic que, sense un projecte susceptible de ser assumit per la totalitat de les forces polítiques representades en aquest Parlament, la ràdio i la televisió públiques no tenen garantit el seu futur. Ja sé que les dificultats són molt nombroses –ja ho sé. Vostè, senyor conseller, aquest matí, s'ha referit a la Llei 4/80, del 10 de gener, en el sentit d'atribuir-li un paper de llei de bases, que, des del meu modest punt de vista, no té i que, per tant, resulta impossible o resultava impossible la producció de qualsevol mena de reforma.

Miri: les interpretacions a propòsit de textos jurídics són moltes i molt diverses, però aquí hem fet, moltes vegades, exercicis d'imaginació. Recordi, per exemple, com es va posar en marxa el Canal 33 de Televisió de Catalunya –només li recordo això. Però sé també que, de la mateixa manera que Catalunya ha estat capdavantera en la posada en marxa del sector audiovisual a Espanya –ara fa 75 anys que es va produir el llançament al món del primer missatge radioelèctric, justament des de la ciutat de Barcelona–, ara ens pertoca elaborar un marc legal per donar resposta a tota aquesta complexitat de què li parlava.

És evident que el model que tenim no resol els problemes que actualment se'ns plantegen. A setze anys vista de la Llei 10/83, de 30 de maig, de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ens trobem un escenari totalment diferent, senyor conseller –molt més complex.

Les noves tecnologies, per exemple, la digitalització, que en certa mesura vindran a resoldre molts problemes, és veritat, però, que, d'altra banda, ens proposen un repte al qual hem de fer front pel que significa la reordenació, la redistribució de l'espai radioelèctric, on les recents disposicions hagudes en matèria de televisió sense fronteres, les dificultats de finançament, etcètera, s'han d'abordar, s'han d'afrontar decididament. Això sense oblidar que també des de llavors altres operadors institucionals s'han afegit al concert públic de les comunicacions; estic parlant, per exemple, de COMRàdio, estic parlant de Barcelona Televisió, o estic referint-me a qualsevol emissora municipal.

El que ens correspon ara, doncs, és donar a tot plegat una solució constructiva. I en aquest sentit, ja els anuncio que el nostre Grup ha resolt proposar la creació d'una ponència conjunta capaç de produir, dins el termini d'un any, la Llei de l'audiovisual de Catalunya, on s'haurà de definir clarament el concepte de ràdio i de televisió públiques que volem, així com tot el que d'això se'n deriva.

El conseller aquest matí parlava del règim jurídic. Jo diria que també hem de decidir què és el que fem amb el nous suports; si les televisions públiques han de participar dels mecanismes de la televisió de pagament, de la televisió sota comanda, del *pay per view*, de la seva presència en les plataformes digitals. Tot això, crec que ho haurem de definir.

I, naturalment, també, i com s'ha dit aquí, crec que és fora de qualsevol dubte que la televisió pública, a

Catalunya, ha d'actuar de dinamitzadora, de locomotora del sector industrial, que, d'altra banda, ja apunta, en determinats aspectes, clarament bé.

Aquesta Llei a què em referia, a més, i sobretot, haurà de garantir la neutralitat que justifica l'existència dels mitjans públics de comunicació, cosa que només resulta possible des de la transparència en la gestió i la pluralitat, atributs que, units a la qualitat dels continguts, n'han de constituir els eixos vertebradors. I també, en aquest sentit, els anuncio que el Grup Parlamentari Popular presentarà demà diverses propostes de resolució, perquè sembla evident que, sigui quina sigui l'Administració que tingui atribuïda la gestió d'una ràdio o d'una televisió públiques, s'ha d'acostumar a retre comptes i a sotmetre's a un control rigorós i eficient, a donar una resposta solvent als qui són els seus propietaris que, tractant-se dels mitjans públics, no crec que sigui necessari dir que resulten ser els ciutadans de Catalunya, legítimament representats per tots els qui compartim aquesta cambra.

Ningú no pot creure –i actuar molt menys encara, des del meu punt de vista– que, a partir del moment en què se li atribueix l'administració d'una ràdio o d'una televisió públiques, pot fer amb ella el que li plagui. I, dissortadament, aquesta és una pràctica molt habitual. Ens uns casos és cert més que no pas en uns altres, però habitual. Ara els en donaré una mostra.

El dia 29 de novembre, senyor conseller, va produir-se el nomenament del director general cessant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a conseller de Cultura. Això va donar lloc que es designés un director general suplent, cosa que es va fer mitjançant una resolució seva, utilitzant la via de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. El Consell d'Administració, per tant, no només no va ser consultat sinó que ni tan sols va ser convocat; ni per rebre la notificació formal del cessament de l'anterior director general, ni per obtenir la de la designació del seu suplent, amb clara conculcació, des del meu punt de vista, de l'esperit de l'article cinquè de la Llei de creació. Aquest, senyor conseller, és només un exemple, el més recent; se'n podrien afegir molts més.

Vostè em dirà, potser, que el procediment s'ajusta a dret. D'acord, no discutirem aquest tema; a mi em sembla que no, però és igual. Del que no en tinc cap dubte és del menysteniment de què és objecte, de manera sistemàtica, el Consell d'Administració i del fet de considerar-lo com una simple unitat de l'Administració. Aquesta actitud, més enllà de les consideracions procedimentals que pertocuin, el que ve a reflectir clarament és una determinada sensibilitat: la de considerar els mitjans públics un patrimoni exclusiu del Govern.

I ja no li parlo de la presència d'uns o d'altres en els espais informatius, ni de l'orientació dels programes, ni tan sols per confegir els continguts; li parlo de quelcom tan simple com la necessitat de tenir present que la ràdio i la televisió públiques són cosa de tots i que, per tant, és des de la pluralitat que es reflecteix en el Parlament que s'han de decidir les qüestions capitals que afecten el seu funcionament.

Nosaltres hi posem molt èmfasi, en això de la pluralitat, perquè creiem que Catalunya, que el nostre país ho és, de plural, i, per tant, en tot s'hi ha de notar, en tot s'hi ha de veure. Però que passin aquestes coses, senyor conseller, no és culpa només del Govern, no es preocupi; crec, amb tota franquesa, que per part de les forces polítiques, de totes les forces polítiques, hi ha hagut un interès més aviat minso per conèixer l'autèntica problemàtica dels mitjans públics, dedicats com estem quasi exclusivament a controlar el temps de les nostres intervencions davant del micròfon i de la càmera.

La major part dels polítics s'obsessionen cronometrant els temps de les seves aparicions, comparant-les amb les dels altres líders. I així és com, instal·lats en aquesta mena de competició iconogràfica, els arbres no ens deixen veure el bosc. I el que passa és que el bosc existeix. Ben sovint és en els programes d'entreteniment i de ficció on es pot trobar, senyor conseller, l'autèntica intencionalitat, la càrrega ideològica que perverteix la finalitat amb què aquests mitjans foren concebuts: els estereotips dels personatges, una determinada manera de parlar o de vestir, un to foteta quan es parla de determinades coses o de certes persones, fins i tot el públic assistent... El públic assistent –fixi's quina cosa més senzilla!–, el públic assistent pot condicionar –i de fet ho fa– l'opinió dels espectadors.

Hem de fer els esforços necessaris per tal d'introduir en els mitjans de titularitat pública criteris de proporcionalitat, però no només pel que fa a les aparicions dels polítics. I ho dic perquè, també en aquest sentit, assistim a un cert desgavell. No es poden, per exemple, esmerçar els recursos públics a produir continguts que no responen a res que tingui a veure amb la finalitat que justifica la seva existència. Només a tall de reflexió em permetré fer-los avinents alguns exemples propers, d'altra banda, en el temps. L'altre dia veia, pel Canal 33, un partit de rugbi entre el Perpinyà i el Narbona, i em preguntava el sentit que pot tenir transmetre des de França, amb tot el que això suposa, la competició d'un esport que, tot plegat, no arriba a tenir a Catalunya ni mig miler de llicències. És que, potser, del que es tracta és d'eixamplar l'abast de la cobertura? No ho sé ben bé. Però mentre això passava a Televisió de Catalunya, Barcelona Televisió ens obsequiava amb el monòleg d'un peculiar actor o comentarista –no sé ben bé, exactament, el que era– que considerava, així com sona, la conveniència d'escanyar la seva mare. Per dir-ho tot, això passava –com dic– a Barcelona Televisió, just després d'emetre's una pel·lícula a la qual la mateixa cadena atribuïa la qualificació d'«ics», suposo que per indicar que es tractava de sexe explícit, com, efectivament, així era. En conclusió, és aquesta la missió que tenen encomanada les televisions públiques?

On tampoc es deixa veure massa el respecte exigít pels mitjans públics és en el que en podríem dir la línia editorial subjacent en alguns d'ells, la línia editorial subjacent. Veuran què vull dir amb això. M'apresso a manifestar, senyor conseller, que moltes vegades em consta que això no és fruit de cap consigna, de consigna explícita, vull dir, però aquesta consigna es percep, existeix, flota en l'ambient.

Em permetré fer només algunes preguntes. És acceptable la desqualificació sistemàtica d'un dirigent polític? És de rebut que cada vegada que es parla d'un determinat personatge es faci per escarnir-lo o per ridiculitzar-lo? És una mostra de rigor escoltar en l'informatiu d'una ràdio o d'una televisió públiques «els reis de l'Estat espanyol» per referir-se als reis d'Espanya? O «plou a tot l'Estat», per dir que està plovent en el conjunt de la geografia espanyola? Jo quan sento això m'imagino el despatx del president del Congrés dels Diputats, o el del president del Tribunal de Comptes, o, fins i tot, el del president de la Generalitat –que també és Estat–, mullant-se, plovent allà a bots i a barrals. És evident que, a més d'estar dient una barbaritat, el que s'intenta és utilitzar la teràpia de què parlava per tal que les coses, més que no pas com són, acabin sent el que interessa que siguin; ja saben que les coses presentades com a reals acaben sent reals, amb les seves conseqüències.

I que no se'ns digui que són fets aïllats o que es tracta d'un error, perquè mai he sentit dir, per exemple, «la reina de l'Estat britànic» o que «plou a l'Estat francès», no ho he sentit dir mai. A què cal, doncs, atribuir aquestes coses? Sens dubte, a un cert ambient, més o menys tolerat, potser, fins i tot, en alguns casos, estimulat, però reconeixeran amb mi que no, precisament, nodrit de rigor. I aquesta és la raó per la qual molts ens venim queixant des de fa temps, però els que es queixen sobretot són els professionals dels mitjans, de moltes altres coses, tips de veure's injustament obligats a treballar sota sospita, sense tenir, en la major part dels supòsits, cap mena de culpa. Molts s'han pronunciat en aquest sentit, hem llegit comunicats a bastament difosos, no?

Per això, en les propostes de resolució que demà presentarà el nostre Grup hem volgut incloure un reconeixement explícit a la seva tasca. I abans que qualsevol pugui pensar que es tracta d'un aflagament interessat o, tractant-se d'aquest modest diputat que els parla, d'un cert gremialisme, vull dir que ningú no pot posar en dubte que és gràcies, entre altres coses, als professionals dels mitjans de comunicació que s'ha remogut la consciència política en el sentit d'endegar la reflexió pública que significa un debat d'aquesta naturalesa. Un cop més s'ha de valorar que el paper dels professionals hagi estat el de criticar, no pas el d'aplaudir, perquè aquesta és la seva missió i, sens dubte, també la seva obligació.

Abans deia que se'ns fa necessari canviar les regles del joc perquè les que tenim, que varen ser produïdes durant la transició, ja no serveixen. I és que la transició ja s'ha acabat, i també es fa necessari que tots plegats en adonem que cal afrontar la realitat des d'una altra perspectiva, sense el menysteniment de ningú i amb amplitud de mires, perquè això, en alguns casos, encara no és així.

Quan reclamem –i nosaltres, el nostre Grup, ho fem– una ràdio i una televisió públiques de qualitat, què és el que estem demanant? Doncs, uns continguts que procurin complaure la majoria, al temps que suposin una aportació positiva al patrimoni intel·lectual dels espectadors, molt especialment d'aquells que integren el que

anomenem públic infantil i juvenil, que reflecteixin valors de tolerància, de rebuig de la xenofòbia i del sexisme, que difonguin arguments d'integració de les minories ètniques marginades. I m'afanyo a dir que això no està renyit amb els índexs d'audiència, perquè espais d'un alt interès informatiu, debats participatius que s'han esvaït en el temps... Quan fa que no assistim a un debat com aquells que es produïen fa alguns temps? I un bon gruix de produccions divulgatives han assolit, per exemple, a Televisió de Catalunya, extraordinaris nivells d'acceptació. En conseqüència, el Grup Parlamentari Popular presentarà demà diverses propostes de resolució encaminades a garantir l'acompliment dels criteris esmentats.

La Llei de l'audiovisual, per tant, des de la nostra perspectiva, haurà d'abordar el disseny de tots aquests mecanismes i, per tal de garantir la neutralitat i el respecte a la veritat que han d'informar els continguts, per tal d'assegurar el rigor i la qualitat dels mitjans públics, es fa necessari que els dotem d'un òrgan capaç d'exercir des de la independència la necessària supervisió del sector en el seu conjunt. I aquest organisme ha de ser, un cop dotat de les competències necessàries, sorgides de la seva reforma, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Aquest Consell haurà de reflectir la variada composició social i professional del nostre país, i afegir, a les competències que li varen ser atribuïdes en el moment de la seva creació, aquelles altres que li permetin exercir amb plenitud i garantia la supervisió i el control dels mitjans de comunicació públics, i en determinats aspectes també dels privats.

Així, doncs, produïrem una proposta de resolució al respecte que faci possible l'inici immediat dels treballs legislatius d'una ponència conjunta que hauran de concloure, en el pitjor dels supòsits, abans de sis mesos. I malgrat que sigui, en aquesta ponència conjunta que proposem, on s'haurà de parlar a bastament d'aquesta qüestió, vagi per endavant la nostra voluntat, la nostra voluntat d'atribuir al Consell Audiovisual de Catalunya competències suficients en matèria d'ordenació de l'espai radioelèctric, és a dir, l'atribució de les llicències i de les freqüències, i capacitat sancionadora en els temes que li corresponguin, per tal de poder fer complir la llei. Com els deia, serà al llarg de l'elaboració del text corresponent que haurem de fer avinents els diversos punts de vista. Algú, per tant, podria pensar que potser ens estem excedint manifestant-nos a propòsit d'aspectes concrets, però nosaltres, al contrari, pensem que això es fa necessari, que, al marge del lliure criteri que ha de presidir els treballs de la ponència, políticament resulta del tot convenient fixar determinats punts amb la finalitat de donar resposta a la inquietud, m'atreviria a dir l'enorme inquietud, que existeix en el sector.

I per cert, senyor conseller, en aquest punt voldria dir-li que l'atorgament de llicències creiem que no s'hauria de produir només a través d'un criteri presidit per la normalització lingüística. Les ones també tenen la seva democràcia, i la democràcia de les ones exigeix una possibilitat d'accedir als mitjans des de les preferències de cadascú, sobretot quan es tracta de mitjans acreditats, si més no, per la seva llarga història. Però, tornant al fil del que li deia, i pel que fa a la Corporació

Catalana de Ràdio i Televisió, principal tributària del nostre interès atesa la importància de la seva influència social i cultural, dels seus pressupostos, dels recursos humans de què disposa i, sobretot, de la complexitat de la seva gestió, que correspon a la Generalitat, entenem que s'ha procedir d'immediat a la revisió de la Llei 10/83, de 30 de maig, de la creació d'aquest ens públic. I per tant, proposem que es resolgui elaborar, també a través d'una ponència conjunta, un nou text legal capaç de donar resposta, abans de sis mesos igualment, als reptes que tenim plantejats i que en tot cas atribueixi al Consell d'Administració un paper determinant en la gestió de l'ens i de les seves empreses filials.

Igualment, entenem que de forma immediata s'ha de procedir a la renovació de la totalitat d'aquest Consell, respecte del qual la proposta que farem, en tràmit de ponència, i que ja manifestem ara, és que els seus membres siguin elegits per majoria absoluta del Parlament. Respecte del paper que, al nostre entendre, hem d'atribuir a aquest Consell d'Administració, voldria subratllar —hi insisteixo— la necessitat de fer d'aquest organisme un autèntic òrgan de gestió, a l'estil del que passa amb qualsevol societat mercantil, i que tal vegada es podria exercir conjuntament amb el director general des d'una comissió delegada. No tindríem pas cap inconvenient tampoc, senyor conseller, que la fórmula que pogués adoptar-se fos la que vostè proposava aquest matí: un consell més reduït, dotat de competències executives i després, diguem-ne, un consell general de la ràdio i la televisió de Catalunya, més ampli i amb representativitat diversa. No hi haurà problema en aquest sentit perquè qualsevol fórmula que vingui a reflectir la pluralitat serà una fórmula a la qual nosaltres ens afegirem; qualsevol, naturalment, des de la perspectiva del que estic dient, com no podria ser d'una altra manera, és clar.

Hi ha aspectes, com per exemple el del finançament, tant de la Corporació com de les seves empreses filials, les solucions dels quals tampoc, senyor conseller, admeten demora. A 31 de desembre de 1998 el deute consolidat arriba ja als 80.000 milions de pessetes; vostès mateixos ho reconeixen. No em detindré ara en els detalls de la gestió duta a terme, però crec no errar si dic que la fórmula de l'aval no és el millor camí ni per a finançar la ràdio i la televisió públiques ni per a treure-les de la situació per la qual travessen. Per cert, senyor conseller, permeti'm que li faci una petita correcció. No sé si la voluntat d'arribar a Maastricht en les degudes condicions de l'anterior Govern espanyol, el Govern del Partit Socialista, va dur a produir un nou sistema de finançament des de tots els punts de vista ineficaç, com s'ha pogut revelar de forma manifesta i palesa, en tot cas, el que sí que també és segur és que la decisió de renunciar a la subvenció fou duta a terme l'any 1982 per un director general que, a més de creure només en una televisió antropològica, pel que feia a Catalunya, considerava, com un afegit, que de la publicitat se'n podia viure, i això quan tothom donava per cantat que la televisió privada era una cosa que estava a punt d'arribar; en fi.

Ja he parlat del motor industrial que ha de consistir o que ha de constituir la televisió pública de Catalunya.

I voldria dir que, respecte a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i pel que fa a aquest aspecte diguem-ne –per utilitzar una frase que ja ha estat dita– emble-màtic, el del nomenament del director general, el nostre Grup Parlamentari treballarà en aquesta ponència conjunta amb la voluntat que el nomenament del director general de la Corporació passi pel fet que el Parlament assumeixi un paper rellevant. Hi han moltes fórmules, moltíssimes –moltíssimes. Nosaltres el que volem és que el Parlament tingui un paper rellevant, que quedi clar que les coses no poden seguir com fins ara, que s'ha d'atribuir, com dic, protagonisme al Parlament i que hem d'estar oberts a totes les propostes i triar-ne la millor –triar-ne la millor. No podem per menys que creure que la democràcia, la participació i la pluralitat, les veuen, els ciutadans, reflectides molt més que en l'acció de qualsevol govern, dit sigui això amb tots els respectes a tots els governs, en l'actitud que es desenvolupa en el Parlament. I per tant cal enfortir-lo, el Parlament, i la millor manera de fer-ho és atribuint a la cambra un paper decisiu en els assumptes que, com aquest, són, des del nostre punt de vista, fonamentals. Permeti'm dir-li, però, senyor conseller, que, malgrat que és obvi que encara no disposem d'aquest instrument legal –vostè també ho ha apuntat fa un moment, per tant, crec que aquí hi haurà plena coincidència–, fóra bo –jo accepto aquest oferiment seu, doncs, amb satisfacció– que, en efecte, abans de procedir-se, abans –hi insisteixo– que aquesta llei sigui aprovada, la designació del nou director general –cosa que m'imagino que haurà de tenir lloc ben aviat– es faci un cop adequades consultes amb els diversos grups polítics representats a la cambra, perquè, en la pràctica, puguem estar en disposició de dir que tenim, si més no, un director general de consens.

Aquesta recomanació, però, no és només per a vostè, perquè creiem que s'ha de fer extensiva a les corporacions locals de què depenen els mitjans públics de ràdio i televisió municipals, igualment tributaris del control que garanteixi la seva pluralitat, com esperem que vingui a reflectir, en efecte, la Llei de l'audiovisual a què em referia en un altre moment del meu discurs, estic pensant, per exemple, en les emissores de ràdio i televisió municipals, en Barcelona Televisió, en COMRàdio, etcètera; com comprendran, atenent a l'interès respecte a la pluralitat, no podem establir diferències entre uns i altres. Temps tindrem, però, per discutir a bastament i constructiva totes aquestes qüestions.

No voldria acabar, però, sense fer un breu esment, encara que només fos, al tema de la societat de la informació manifestant a la cambra la voluntat –i així ho recollirà demà una de les nostres propostes de resolució– que, abans de finalitzar la present legislatura, es garanteixi l'accés de tot el territori de Catalunya a la xarxa de banda ampla que permeti la integració de tota la població en les noves tecnologies i en la societat de la informació.

Em permetré dir per acabar, senyor president, que aquest debat no només ha suscitat una extraordinària expectació en el conjunt de la societat, sinó que era esperat pels professionals del sector amb autèntic interès, cosa que des d'aquí voldria agrair, i l'esperaven

amb interès amb la confiança de trobar en ell un signe inequívoc que les coses milloraran, que milloraran per a ells i per al conjunt de la societat, perquè el tema de què estem parlant ens afecta a tots. Només, en conseqüència, un desig per acabar: tant de bo que d'aquí a uns quants mesos tots els qui de nosaltres esperaven una resposta en consonància amb els seus anhels puguin dir que en nosaltres l'han trobat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, és veritat que aquest matí els he pegat una petita pallissa –això ho reconec–; ha sigut un discurs llarg i jo, sincerament, crec que no estava basat en el cofoisme, però, sincerament, em semblava que o parlava de tot o després vostès em dirien que no havia tocat els temes a bastament, no? Vostè diu: «Home, vostè ha parlat molt més de les telecomunicacions que no pas de l'audiovisual.» Bé, és la seva visió. Jo crec que he parlat de tot; ho he fet llarg expressament per parlar de tot –per parlar de tot. I per tant, escolti, jo, sincerament, crec que aquesta era la meva obligació perquè –hi insisteixo– la meva opinió és que el tema dels audiovisuals, de les telecomunicacions, de la revolució aquesta de la societat de la informació és un tema d'una gran importància de cara al nostre futur.

Jo li he dit que el naixement de la televisió, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió responia, entre altres coses, a un intent de normalitzar el país. I bé, és veritat que l'important és com sonen les campanes, però escolti, a mi em sonen molt millor –o em sonaran molt millor– les de Montserrat, aquest any, que no pas les de la Puerta del Sol; segur: és un problema de sensibilitat. Vostè em diu: «Escolti, és la seva sensibilitat.» És cert; és un problema de la meva sensibilitat i l'hi reconec: sóc un enamorat del meu país, sóc un enamorat de Catalunya. Això no vol dir que estiguem contra ningú; sincerament, sóc dels que no creuen que sigui un problema d'estar contra l'altre, però sí que és evident que ens sentim orgullosos del nostre país i de les nostres tradicions, i el fet del final d'any és evident que és un fet que colpeix.

Agraeixo que vostè plantegi els temes amb el to que ho ha fet. Vostè diu: «Escolti, hem de prendre decisions encara que sigui sense variar les lleis estatals.» Bé, ho farem –ho farem–, prendrem decisions sense variar les lleis estatals; les lleis estatals no ens impediran crear una llei de l'audiovisual, no ens impediran crear una nova llei de la Corporació, no ens impediran crear una llei del Consorci de l'Audiovisual de Catalunya, però llavors li demano que no ens ho porti al Constitucional; sincerament, l'hi demano de tot cor perquè ho podria portar i, a sobre, guanyaria –i, a sobre, guanyaria. Per tant... Home, aquesta és la veritat. Vostè diu: «Posem-hi imaginació.» Bé, escolti, és la imaginació que jo els demanaria; jo li demanaria que fossin imaginatius,

doncs, en el moment d'interpretar la Llei de seleccions esportives catalanes i s'estalviaria el recurs del Constitucional, per exemple, no?

Escolti, jo crec, sincerament, que hem de canviar aquesta llei i aquest article d'aquesta llei. El que sí que és cert és que jo crec que no és raó, el canvi d'aquest article d'aquesta llei, per parilitzar-ho tot. Per tant, jo sóc dels que creuen que ens hem de posar a fer feina, a treballar per a fer els canvis adients, per a legislar, però, evidentment, això també ens exigirà un esforç a nivell de l'Estat, de canviar l'article 2 de la Llei.

Estic d'acord que fem una ponència per fer la Llei de l'audiovisual de Catalunya. És important que aquesta llei sigui el màxim consensuada possible. Jo crec que és una de les lleis més importants que podem fer i és una llei que, a més, jo crec que tindrà una importància gran si nosaltres som capaços de consensuar-la. Evidentment, no la lligo a cap llei a nivell de l'Estat, però sí que és evident, també, que seria bo ser capaços de fer una llei a nivell de l'Estat que ens permetés tenir les competències que nosaltres necessitem per desenvolupar aquest sector de l'audiovisual a nivell de Catalunya.

Necessitem uns mitjans públics transparents, capaços de retre comptes, capaços de tenir control, i aquest és un punt molt important, no? Nosaltres necessitem, de totes totes, separar els mecanismes de control dels de gestió. Aquesta és una obsessió de barrejar aquests temes, i això fa que les coses no funcionin, i ho explicaré amb un altre exemple, i un exemple que, a més, és nascut del consens, però que jo he viscut; també és sanitari: al seu dia vàrem fer aquí una llei, no?, la Llei del Servei Català de la Salut, i vam crear un consell d'administració molt participatiu, extraordinàriament participatiu, que jo crec que ha anat bé, i ha sigut positiu, i ha sigut un punt de trobada i d'acords amb molts partits, no? Però vostè sap el que em passava...? Jo no sé què li passa ara al conseller Rius –no?–, però sap el que em passava a mi quan jo era conseller de Sanitat i presidia aquest Consell del Servei Català de la Salut, en el qual hi ha sindicats, ajuntaments, hi ha una mica de tot? Doncs el que em passava és que, quan arribava el moment de votar els pressupostos, hi havia tot un conjunt de persones que em deien: «Escolta'm, nosaltres ens abstindrem o votarem sempre negatiu, perquè comprendràs que, el que no et donarem, és la coartada de tenir aprovat aquest pressupost a nivell del Parlament i que després no et puguem criticar en el Parlament.» Aquest és un error, aquesta no és una bona manera perquè funcioni un consell d'administració. Hem de fer un esforç de trobar punts de trobada, punts de discussió, punts on es pugui arribar amb aquest cert grau de complexitat que es pot aconseguir entre partits, encara que tinguin ideologies diferents, però al mateix temps hem de saber impulsar aquests consells d'administració, de gestió, que facin que les coses funcionin i que cada un tingui la seva responsabilitat, i responsabilitats ben assumides a nivell de gestió.

Vostè em fa una crítica que li admeto. Diu: «Escolti, vostè ha nomenat un director suplent, no?» És veritat, he nomenat un director suplent. Em semblava que la Corporació no podia estar sense director general. El tràmit de director suplent és un tràmit absolutament

mecànic, i, escolti'm, jo crec que això és un desastre, si nosaltres hem de consensuar el director suplent per uns dies, fins que es nomeni el nou director general. Sincerament, el nomenament d'un director suplent, que ja em va arribar una música que tothom estava revoltat, el fet de nomenar un director suplent és un tràmit absolutament puntual, perquè en el que consisteix és a nomenar un nou director general; el que no podem tenir és un director suplent mesos i mesos, que aquest és un costum que hi ha llocs que s'ha arribat a fer, de posar suplents mesos i mesos... Escolti'm, no crec que sigui una cosa efectiva. Això seria un gran desastre, i lamento si algú s'ho ha pres, això, com un menysteniment, perquè, en absolut, la voluntat era de tenir un menysteniment, sinó buscar una solució administrativa, puntual, a una situació també puntual que passa ara.

És veritat que, en la majoria de casos, la gent es basa més en els minutatges que no pas en l'autèntica pluralitat, no? I això és trist. Home, vostè ha dit una cosa, de tota manera, que em permetrà dir-li que em deixa sorprès, eh? Que el públic assistent hàgim de valorar la quota, a veure quants n'entraran d'un color o d'un altre, o tal, això és impossible, escolti'm, això és impossible. El públic assistent als programes, doncs, hi va qui vol, hi entra qui vol, i estan amb l'actitud que volen, no? Sí que vostè acaba fent una explicació que és veritat, i aquesta veritat és un gran problema de sensibilitat: vostè no entén per què el Canal 33 fa un partit de rugbi a Perpinyà. Lamento que no ho entengui, lamento que no ho entengui... És un problema de sensibilitat profunda, i jo ho entenc perfectament: a nosaltres ens agrada veure un partit de rugbi de la Catalunya Nord, no? Jo, escolti'm, crec que és un problema absolutament de sensibilitats i, per tant, escolti'm, nosaltres estem encantats de la vida que es doni, això.

Sí que vostè diu: «Escolti'm...», hi han expressions o hi han maneres de parlar que a vostè el sorprenen, i diu: «Escolti'm, que no són prou correctes, i normalment parlen d'"Estat espanyol", en lloc d'"Espanya"...» Jo sóc dels que diu molt «Estat espanyol», i escolti, no ho faig per molestar i no ho faig per, quan dic això, donar la sensació que plou dintre de cap institució. A mi em resulta més fàcil dir «Estat espanyol» que «Regne d'Espanya», per raons òbvies, de pronunciació i de dificultat de la meua llengua... (*Rialles.*) Tota televisió, evidentment, ha de defensar uns valors, no? I jo crec que és important, i crec que és important que nosaltres defendem uns valors, i aquest és un paper important que jo crec que ha de tenir el Consell de l'Audiovisual, i que n'ha de tenir una vigilància especial, perquè no ha de defensar els seus valors o els meus, sinó que són uns valors diferents, de respecte a tothom –de respecte a tothom.

Jo ja he dit que hi ha una proposició d'Esquerra Republicana sobre el Consell de l'Audiovisual, que va endavant i, per tant, nosaltres estem disposats a discutir-la i a aprofundir en aquest tema, no? I creiem, sincerament, que el Consell de l'Audiovisual ha de tenir capacitat sancionadora –hi estem completament d'acord–, però, escolti, jo, en el que no estic d'acord –i li ho dic sincerament, i me n'hauran de convèncer molt– és que el Consell Audiovisual hagi d'adjudicar les freqüències,

eh? Ho he dit repetides vegades; per tant, no... Jo crec que ha de fer informes preceptius, però no acabo d'entendre que el Consell de l'Audiovisual hagi de donar les freqüències, molt més, encara –i em costa d'entendre–, si això no es fa a nivell de l'Estat. I que vostè ho proposi em deixa bastant sorprès, perquè no sé que a nivell de l'Estat s'estigui fent aquest plantejament.

És veritat que l'adjudicació de freqüències no s'ha de fer només per la normalització lingüística, seria un gran disbarat, no? Quan es fa un concurs hi han unes bases, hi ha un reglament, i la gent s'ha d'ajustar a això, i el que és evident és que hi ha cops que, la gent, aquests concursos –i entenc que és per falta de costum–, jo, sincerament, crec que se'ls prenen a broma. Diu: «Escolta'm, ens faran una renovació automàtica», i un concurs és un concurs, i està sotmès a una normativa i a unes maneres i a unes formes, no? Escolti'm, el que no es pot fer mai és que, si un senyor té una puntuació de 90 i un altre la té de 45, donar-ho al de 45. Per tant, escolti'm, jo crec que un concurs és un concurs... Una altra cosa diferent és quan s'han de fer aquests concursos, quant de temps ha de ser el temps d'adjudicació que es fa, quan s'han de fer les renovacions i com funciona tot això, no? Perquè és veritat que, segons com és faci això..., i això és cert, i és un fet que ens ha de fer reflexionar a tots, i hem de veure com ho fem, i això jo crec que és una reflexió que hem de fer a nivell de l'Estat, hem de veure que, evidentment, un Govern no tingui un poder discrecional que, sincerament, crec que de cap de les maneres ha de tenir.

Nosaltres hem de fer una nova Llei de la Corporació, hi estic d'acord; estic d'acord que es busquin fórmules de fer-la conjuntament, i de fer, si és necessària, una ponència conjunta, però també estic d'acord que, durant aquest temps, el que s'ha de fer és una renovació immediata del Consell d'Administració, i jo demano –hi insisteixo– a tots els grups de la cambra, i el nostre espero que donem exemple especialment, que la renovació la fem ben feta, que la fem ben feta, no?, i que fem una renovació d'una manera clara i amb la màxima independència de les persones i la màxima professionalitat possible, tenint clar que un consell d'administració és un consell d'administració, i que, a més, és un òrgan que separa el control de la gestió. El control és evident –ja ho he repetit diferents vegades– que el pot fer el Consell Assessor de l'Audiovisual, i al control, a més, jo, sincerament, crec que hi hauria d'haver una estructura, que és aquest Consell de Ràdio i Televisió de Catalunya, que jo crec que podria ser un òrgan representatiu que permetés aquestes maneres de control.

Vostè critica el finançament... És cert, no?, hi ha un problema de finançament. No, no, hi ha un problema de finançament: un problema gros de finançament, i el tenim nosaltres i el tenim totes les televisions públiques, no? I, escolti'm, no l'hem solucionat, ni nosaltres, ni l'ha solucionat l'Estat central, no? I no dono la culpa al PP, és una culpa que tenim conjuntament tots. La veritat és que, es vulgui o no, agradi o no, el que s'ha buscat és una fórmula en tots els governs, que és aquesta fórmula d'aval que, evidentment, té un joc per un temps, però no pot continuar endavant, no? Per tant, és evident que nosaltres hem de donar una solució de fi-

nançament, que és una solució de finançament que s'ha de donar globalment, però que, evidentment, a part de la solució de finançament global que es doni, i de quina és la participació pública, i de quina és la participació de publicitat en aquest finançament, el que és evident és que s'ha de fer un contracte programa deixant clar quins són els diners que gastarem nosaltres en la nostra televisió pública.

Vostè diu: «El Parlament, que faci un paper rellevant»; bé, el pot tenir, escolti'm, però vostè fixi's en la quantitat de controls que té: si hi ha una Comissió de Control de la Corporació de Ràdio i Televisió, en aquest Parlament! Aquesta Comissió ja existeix, no? El Consell d'Administració es nomena amb una aquiescència important dels grups de la cambra, no? És a dir, jo crec que el que no es pot fer és segons què, més controls dels normals. Però, evidentment, de totes totes, el que sí que he dit i el que repeteixo és que nosaltres el que procurarem, avui, demà i els propers dies, de buscar la màxima col·laboració i el màxim consens amb tots els grups.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, vejam, jo també sóc un enamorat del meu país, eh?, i vostè diu que la ràdio i la televisió públiques han nascut amb la voluntat de normalitzar, de normalitzar Catalunya. Bé, em sembla molt bé; si, d'això, no en tenim cap dubte, i a més hi estarem d'acord, amb tota franquesa li ho dic. El que passa és que, això –jo entenc– res té a veure amb aquesta –diguem-ne– actitud escadussera i minimalista de reduir a una consideració entre les campanades d'allà o allà on sigui, sinó que, del que es tracta, és d'abordar els temes amb un cert grau de realisme, si més no, superior del que veiem per part del Govern.

Vostè diu –sé que en el millor sentit de la paraula, però ho diu–: «Farem lleis sense variar les lleis de l'Estat.» Escolti, jo, el que li volia dir, senyor conseller, és que hem de fer un exercici d'imaginació, i moltes vegades vostès els han fet, aquests exercicis d'imaginació. N'he citat un; n'hi han més. Vol dir que quan hi ha voluntat política, que quan hi ha interès, que quan existeix realment el desig de donar solució a un problema, les fórmules es troben, perquè existeixen, i, escolti, si per tal d'aconseguir allò que tots els membres de la cambra o que tots els grups de la cambra considerem el millor per a la radiotelevisió pública del nostre país, fa falta produir algun tipus de modificació, doncs, endeguem el procediment necessari per tal d'aconseguir allò que ens permeti produir-nos en el sentit que resulti convenient. Però, en tot cas, ja ho veurem en la ponència; no ens neguem a re, siguem imaginatius!

El Consell Audiovisual de Catalunya, escolti, des del meu punt de vista, jo crec que un consell audiovisual sense competències en matèria d'ordenació de l'espai radioelèctric i sense capacitat sancionadora –amb tota

franquesa, eh?—, vull dir, no serveix de massa cosa. I vostè em dirà: «Per què? És que hi ha desconfiança?» Doncs, no necessàriament hi ha d'haver desconfiança, però el que hi ha és la necessitat d'atribuir a un organisme independent el fet d'afrontar aquest tipus de cosa, perquè, si no, ens trobarem en circumstàncies com les que ja hem tingut oportunitat de viure molt recentment, fa ben poc temps. I és en aquest sentit que es produïa la meva reflexió a propòsit d'aquest tema, i per això deia que hem de fer propostes raonables i viables. I això ho aplico a tot: la viabilitat és molt important, estic d'acord amb vostè, senyor conseller, molt important.

De res ens serviria fer lleis que poguessin resultar molt altisonants si, al cap i a la fi, això no ens servís ni per al que és més mínim. Imaginem-nos produir plantejaments en base a majories qualificadíssimes, que probablement —dic en un supòsit teòric, de forma exclusiva— aconseguissin el suport suficient per tirar endavant, però després, a l'hora de materialitzar-ho, això no seria possible. Per tant, estem d'acord: hem de buscar criteris raonables, però també viables.

Escolti, pel que fa al tema del director suplent, a veure, no entrarem ara en una discussió a propòsit del procediment emprat, però, amb tota franquesa també, senyor conseller, què costava convocar el Consell d'Administració per dir-li-ho? Què costava? És a això al que em refereixo també, llevat que existeix un fet suplementàriament important, i és que l'article cinquè de la Llei de creació de l'ens públic diu que el Consell d'Administració coneixerà la separació, el cessament del director general quan es produeixi, per decisió del Govern, i al mateix temps serà escoltat abans que es procedeixi a qualsevol designació. Bé és cert també que es refereix a la d'un nou director general, no parla de suplència, però en fi... I tampoc passava res, perquè si comptem des del dia en què el senyor Vilajoana va deixar de ser director general i el dia en què vostès, amb tota probabilitat, produiran el nou nomenament, veurà com alguns viatges del director general eren més llargs que no pas aquest termini i la televisió pública de Catalunya no es va enfonsar per això.

Vostè em deia allò del públic assistent. Escolti, escolti, li parlo seriosament, senyor Trias, i sé que vostè em diu això que el públic assistent no té importància, perquè vostè —i no té per què saber-ho— ha viscut una formació intel·lectual i acadèmica que no té res a veure amb tot això, però el que li dic no és cap fotesa, és molt important. Vostè ha de saber que el públic no s'hi presenta espontàniament, a la televisió. El públic és, per dir-ho d'alguna manera, sotmès a allò que en diuen «el banderín de enganche», per entendre'ns; és a dir, hi ha unes empreses que els convoquen, que els inviten, que els donen un obsequi, els hi fan anar, i els criteris que s'han de seguir per a aquest públic es tenen molt presents, i, a més, es produeixen, es donen. No dic quins, però es donen.

Sí, sí, d'acord, el Consell de la Corporació s'ha de renovar immediatament, immediatament, i ha de ser un consell de gestió, un consell capaç de treballar en el sentit no només de donar la seva opinió, sinó de comprometre's en la gestió del dia a dia. Per tant, en això no hi ha cap diferència substancial. Probablement no m'he

sabut expressar suficientment bé, però el que jo volia venir a dir és exactament això: el Consell d'Administració ha d'anar per aquí. I també en tràmit de ponència jo crec que trobarem —i em fa l'efecte que amb no massa dificultat— fórmules igualment raonables en aquest sentit.

El tema del finançament, miri, jo, la fórmula que considero més viable dins d'aquest ampli ventall que suposa dir «finançament mixt: publicitat-subvenció», mai aval, eh?, mai aval —abans ja hem comentat per què, i també hi estem d'acord, però mai aval—, finançament mixt, la fórmula del contracte programa és la millor. La fórmula del contracte programa produeix, a més, senyor conseller, una extraordinària estabilitat. Ara mateix, fa una setmana, he assistit al Fòrum Internacional de la Televisió i he estat parlant amb els companys de la BBC, i els companys de la BBC tenen clarament establert en el temps fins d'aquí a sis anys tot el que faran, i això és gràcies al contracte programa.

I existeixen fórmules alternatives, és clar que n'existeixen! Ja les coneixem, ja les vivim o ja les patim, per dir-ho d'alguna manera, però no ho vénen a garantir de debò. Intentem acostar-nos a aquesta fórmula.

I, després, em permeto dir-li que ens hem d'acostumar a inventar recursos. I ho dic amb tota intenció, perquè en aquests moments vostè sap que Televisió de Catalunya, que és una televisió petita —és una televisió petita— té una importància extraordinària en el conjunt del món, molt important, i això és degut segurament al fet que Televisió de Catalunya fa les coses ben fetes, que també s'ha de dir que hi ha coses molt positives a Televisió de Catalunya, però aquí no venim a fer els Jocs Florals, venim a criticar allò que no està bé.

Però a més d'aquestes coses que poden, diguem-ne, justificar el fet que tingui un determinat prestigi, el que té és una arma estratègica, que són els drets del Futbol Club Barcelona. I el Futbol Club Barcelona, perquè ho sàpiga tothom, és el producte de televisió més car del món, el més car del món, i aquí incloc tots els altres productes, tots: de cinema, de tota mena, que n'hi ha alguns que déu n'hi do, i del que vostè vulgui.

Per tant, ara disposem d'una arma —com deia— estratègica molt important. Tal vegada, això no ho podrem mantenir en el temps molts anys, per una raó: perquè les despeses a què han de fer front, no el Barça, sinó tots els clubs del món, són creixents, i són creixents en funció —perquè això és un peix que es mossega la cua— també del nombre d'espectadors de què disposen aquells qui estan en condicions de pagar quantitats astronòmiques per aquests drets, cosa que tinc la sensació que nosaltres no estarem en disposició de fer. Per tant, també, senyor conseller: imaginació a l'hora d'inventar nous recursos.

I, per acabar, no volia dir que hàgim d'establir més controls dels normals; en tot cas, el que hem de fer és establir-los millor.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

Punt 2

El conseller de la Presidència

Sí, només una cosa, una mica de distensió, eh? Quan vostè parla del públic assistent i diu: «escolti, Trias, vostè...» No, no, jo ja sé de què va, això del públic assistent. Miri, em va passar un cop que vaig anar a TV3, en un programa, quan era conseller de Sanitat, i a la primera fila tot eren persones que anaven de color negre. Vostè es pot imaginar per què anaven totes de negre, no? Va ser un programa d'aquests catastròfics. Per tant, sí que passa, això. Però és que és lògic que el públic que vagi a un programa sigui el públic que estigui interessat en aquell programa, i, per tant, jo crec que això és d'una lògica absoluta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Fernández Deu

Ara no el sabré fer anar, jo, aquest aparell... Senyor conseller, no, sense ànim de polemitzar, i només a propòsit d'aquest exclusiu punt a què vostè feia referència.

Vostè sap, per exemple, que d'un determinat gènere de molt èxit a totes les televisions del món, que són les comèdies de situació, a la intervenció dels actors que vénen a desenvolupar el contingut d'un guió prèviament escrit, s'hi afegeixen sons característics de somriures, de músiques, etcètera. Això mai es fa com a producte de la casualitat; això es fa perquè a través d'aquestes manifestacions que, aparentment, són espontànies, i que no ho són, que són interessades i preconcebudes, es pot arribar a influir en la gent de manera molt més eficaç.

Això és, senyor conseller, al que em referia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyora consellera, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, aquest debat ha de ser el punt d'inflexió en la política de comunicació de Catalunya, i especialment el punt de partida d'un disseny modern, nacional i professional del sistema de ràdio i televisió a partir de l'impuls i la definició del que és el servei públic audiovisual.

I això és el que pretenem: definir el servei de ràdio i televisió, i establir els plantejaments fonamentals de refermament del sistema públic. Sens dubte que, en aquest context, l'elecció d'òrgans directius i d'òrgans de regulació i control és un component important, però no l'únic ni el més cabdal. Perquè, de què ens servirà un procés transparent i plural si mantenim un model públic de ràdio i televisió anacrònic i poc professionalitzat?

Ens interessa, doncs, començar pel model, per una concepció global del servei i per l'anàlisi d'un sistema que no deixi de banda cap dels seus elements. Sens dubte, també, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és una peça clau d'aquest sistema, però no l'única.

No podem ni volem deixar de banda els serveis de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya, les televisions i les ràdios locals o supralocals, l'Agència Efe, i tampoc podem deixar de banda el passat, tot i que volem centrar-nos en el futur. El present, que no ens convenç, ve definit per uns mitjans públics que a hores d'ara no conformen un sistema de ràdio i televisió públic; conformen més aviat un sistema oficial.

Aquest matí vostè ho deia, amb paraules del president Pujol, que deia que Catalunya Ràdio era la ràdio institucional de Catalunya. Doncs, no volem un servei institucional de ràdio i televisió: volem un servei públic.

En aquest present, els errors de la classe política governant han estat continus i diversos. Les institucions que tenen i han tingut ràdios i televisions han actuat sovint més com a amos que com a dipositaris d'una titularitat pública i garants de la seva utilitat social, cultural i nacional. Fins i tot quan aquest Parlament va dotar Catalunya de la primera autoritat audiovisual independent –Consell de l'Audiovisual– ho va fer sense la valentia que calia, donant-li algunes atribucions però denegant-n'hi d'altres d'entre les que defineixen una veritable autoritat independent.

No volem parlar del passat, però, en tot cas, en aquest moment en farem un esment per deixar clars aquests errors, aquest sistema que no ens agrada. Si repassem els noms dels dotze membres del CAC trobem mostres d'aquests errors: dels membres nomenats pel Govern hi ha dos diputats d'aquesta cambra; dels designats pel Parlament, un productor audiovisual en actiu; dels nomenats per la Federació de Municipis de Catalunya hi ha un regidor que és president d'una empresa pública que gestiona una televisió i un membre de la direcció política d'un partit, i, finalment, dels designats per l'Associació Catalana de Municipis, una directora de programes d'una ràdio municipal. Aquests no són els perfils d'una autoritat audiovisual independent dels poders polítics i econòmics. No ho diem només perquè en aquest cas –com en els altres– nosaltres tenim les mans netes, sinó que ho diem des del més ferm convenciment moral. Nosaltres també ens vam equivocar, nosaltres també ens vàrem equivocar quan vàrem acceptar una llei que permet aquestes compatibilitats injustificables.

Quina regulació independent es pot exercir des d'aquesta perspectiva? Quina caracterització professional tenen reconeguts i coneguts càrrecs que hi ha hagut i hi ha a TV3, a Televisió Espanyola a Sant Cugat, a la COM, a l'Agència Efe, si no la de ser corretja de transmissió? Interferències damunt la tasca dels professionals que sovint han vist constreta i menyspreada aquesta tasca a causa d'aquestes interferències.

Tenim un model, doncs, que no és professional, que no pot afrontar amb garanties el futur. Hem de canviar aquest model. I per fer-ho cal la construcció d'un marc legislatiu nou, i cal fer-ho des d'una clara concepció d'on estem, d'on volem anar i de quin és el context

nacional i internacional en què ens movem. I no ens equivoquem, però; aquest no és un debat entre polítics i periodistes, ni tan sols és un debat entre polítics i professionals dels mitjans audiovisuals, que és un concepte molt més ampli i molt més real que el de periodistes, no és un debat en aquest sentit: és un debat per a la ciutadania catalana espectadora i radiooient, és un debat, abans que res, sobre els drets d'aquesta ciutadania.

La constitució d'una comunitat cultural en una col·lectivitat de telespectadors i radiooients, per seguir els conceptes formulats pel professor Joan Manel Tresserras, és el resultat d'un llarg procés històric. La complexitat d'aquest procés i els seus costos materials i d'adaptació ens autoritzen a parlar de la condició telespectadora de les cultures contemporànies com d'un patrimoni comunitari. Aquest patrimoni comunitari ha de ser protegit i administrat per les institucions públiques, i, des d'aquest punt de vista, el marc legal en què ens movem no tan sols és insuficient per a garantir el desenvolupament d'aquest patrimoni, començant per la Llei de l'estatut de ràdio i televisió, per la Llei dels tercers canals o la de les televisions locals, sinó que, de vegades, constitueix un flagrant malbaratament d'aquest patrimoni, com s'esdevé amb la llei reguladora de les televisions privades, constrenyidora, a més, de les facultats i competències d'aquest Parlament.

La televisió i els altres mitjans contenen entre les seves funcions el necessari desenvolupament d'uns serveis públics que han de garantir l'accés de la població a la informació i a la participació cultural. És la satisfacció d'aquestes funcions de servei públic, la principal font de legitimitació de l'existència de mitjans públics i de l'establiment d'inversions i de subvencions també públiques. La televisió i la ràdio públiques, en una xarxa que ha d'integrar tant els mitjans locals com els nacionals, són el principal instrument de qualsevol política de comunicació que ha de contemplar també el paper dels altres mitjans privats i mixtos, conjuntament amb les xarxes i serveis de telecomunicacions i allò que s'anomena les indústries culturals. Aquesta política de comunicació que reclamem, clara i decidida, ha de contenir objectius precisos en camps com l'expressió de les minories culturals, l'ús de mitjans públics des del sistema escolar o l'establiment de programes nacionals. El professor Miquel de Moragas, en el seu llibre *Els serveis públics de comunicació*, parla de diverses funcions d'aquests serveis públics: la democràtica, la política, la cultural, l'educativa, la identitària, la social, l'econòmica, la moralitzadora i l'estratègica; és a dir, una definició que ja supera la tradicional tríada de formar, informar i entretenir.

Estem en condicions, com a país i com a societat, de defensar el millor model audiovisual europeu per a Catalunya, un model de progrés i professional, universal i català, amb l'explícita renúncia a qualsevol caracterització de control polititzat i amb una ferma aposta per la professionalitat i la no-dependència governamental en consonància, per exemple, amb el conegut *Informe Tongue* del Parlament europeu, de cultura, educació i mitjans de comunicació.

En definitiva, hem d'establir un sistema de ràdio i televisió que accentui la concepció de servei públic, s'obri

a la pluralitat social, formuli un clara definició de l'espai comunicacional nacional i de difusió de valors ètics i democràtics, integri les noves tecnologies, esdevingui motor de la indústria audiovisual i tingui una organització àgil i democràtica, amb un finançament proporcional i transparent, i l'estructuració professional adient. I això no és cap plantejament radical; això, en el fons, és el mateix que diu el protocol sobre el sistema de radiodifusió pública inclòs al Tractat d'Amsterdam –i que esdevé, a partir d'aquí, part component del tractat constitutiu de la Unió Europea– quan assenyalava que el sistema de radiodifusió pública està directament relacionat amb les necessitats democràtiques, socials i culturals de cada societat, així com amb la necessitat de protegir el pluralisme en els mitjans de comunicació.

Doncs bé, aquest plantejament de servei públic ens aboca a la necessitat d'un marc legislatiu que el pugui encabir. La Llei 10/83, de creació de la Corporació, mimètica de la Llei 4/80 espanyola, de l'estatut de ràdio i televisió, és un marc legislatiu que hem de superar ràpidament, no només pel fet que ja des del seu inici consagrava mesures de governamentalització del servei públic, sinó perquè d'aleshores ençà han succeït moltes coses: les noves tecnologies, l'aparició de les privades, la consolidació d'una xarxa de televisió local, les diverses directives europees.

L'informe del grup d'alt nivell de política audiovisual, presidit pel comissari Marcelino Oreja, i la consegüent resolució del Consell de Ministres insisteixen en l'honestat del servei públic, en l'obligació de la seva definició per cada estat membre i per cada territori interestatal que en tingui competències. Aquest mateix Ple va coincidir en aquesta necessitat en la passada legislatura en crear per unanimitat la Comissió d'Estudi de Modificació de la Llei de Creació de la Corporació. És per tot això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana també proposa la immediata creació i posada en marxa d'una ponència conjunta que redacti, en un termini inicial de sis mesos, el que nosaltres anomenaríem la llei de la ràdio, la televisió i l'audiovisual de Catalunya, per tal que posteriorment passi els tràmits parlamentaris reglamentaris.

Cal una reforma a fons de la Corporació i cal trencar els lligams jurídics que obliguen a assimilar les organitzacions de Radiotelevisió Espanyola i les anomenades televisions autonòmiques. Catalunya necessita un sistema propi. Ens cal un nou sistema de televisió pública, ens cal un nou sistema de ràdio pública. Cal ampliar l'àmbit de la Corporació i fer-hi cabre les noves tecnologies, la indústria cultural, l'audiovisual, l'espai comunicatiu nacional.

Arribats a aquest punt hem de plantejar la necessitat de fer una aposta política i econòmica decidida per a reforçar la centralitat de Barcelona en l'estratègia de les indústries culturals i de projecció identitària; centralitat respecte a l'Europa d'estats i nacions de baixa demografia i de llengües que es veuen subordinades als grans mercats i a la gran indústria audiovisual; centralitat, també, respecte a un món culturalment tan ric i atractiu com la Mediterrània. Això, des de Catalunya, només es pot fer partint de la indústria de la cultura, partint del sistema públic de ràdio i televisió, tenint la Corporació

com a eix d'aquest sistema, fent actuar la Corporació com a pivot estimulador d'un sector públic, privat i mixt, articulant al seu voltant subsectors vinculats –informàtica, subtítol i traducció automàtica, DVD, doblatge, efectes digitals– i procurant atraure l'establiment d'un conglomerat que, des de Barcelona, connecti i coordini coproduccions, intercanvi continguts, participi en cessió de formats, en la comercialització i l'adquisició sindicada de programes en condicions més favorables en el mercat global, en l'adaptació de programes per a certes discapacitats. Un cert lideratge selectiu en el camp de les indústries audiovisuals respecte a les cultures europees mediterrànies de mercat limitat, la seves cadenes i els altres mitjans seria una bona garantia de futur per a la nostra cultura i una porta d'accés immillorable a la societat del coneixement, i trencaria una dinàmica de poca participació en programes europeus com els de producció audiovisual o recerca. Tot això vol dir, també, dotar de més autonomia els professionals a l'hora d'establir criteris de programació, en el marc de les previsions i els objectius dels necessaris contractes programa.

I fem un incís, que hauria de ser innecessari, però del qual volem deixar constància perquè ningú vulgui fer demagogia amb la nostra intervenció: el nostre reconeixement de la tasca d'aquests professionals que han desenvolupat Catalunya Radio i Televisió de Catalunya en uns alts nivells de qualitat. Però aquí estem parlant d'una altra cosa, estem parlant de model, de gestió, de continguts, de definició de servei públic. Apostem, en conseqüència, per una llei de la ràdio, la televisió i l'audiovisual de Catalunya fonamentada en l'àmbit competencial que ens aporta l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 9.1, que centra la facultat organitzativa de les pròpies institucions de la Generalitat, i l'article 16, que fa referència a les competències en comunicació, i en les diverses directives i resolucions europees.

Pel que fa a la possibilitat competencial de fonamentar el nostre sistema a través de l'Estatut d'autonomia, hi ha –en som conscients– discrepàncies. El nostre convenciment de poder fer-ho es basa en el convenciment jurídic que les lleis bàsiques estatals no poden arribar a marcar l'autoorganització dels organismes públics d'altres institucions. I com a mostra evident, posem per cas la reforma legislativa aprovada al País Basc en aquesta matèria. El concepte de legislació bàsica de la Llei 4/80 no abraça el que és, simplement, un aspecte relatiu a la potestat autoorganitzativa de l'ens públic. El contingut bàsic de la norma afecta la garantia dels principis inspiradors de les activitats en matèria de radiodifusió i televisió, però no el mecanisme de designació del director general o el nombre i el sistema d'elecció dels membres del Consell d'Administració. Una altra lectura constitueix una expansió exorbitant del concepte de legislació bàsica; no utilitzin el concepte de legislació bàsica com a excusa d'una manca de voluntat política.

Un reconegut especialista, el professor Josep Gifreu, en la seva compareixença davant la comissió que estudiava la modificació de la llei, apuntava els següents eixos del que hauria de ser el model de servei públic en la

Catalunya del segle XXI. Primer, creació d'un *holding* públic potent, canviant el model administratiu actual per un d'industrial. Segon, el servei públic plenament civil, independent. Tercer, el control per objectius de les filials. Quart, la creació d'un grup multimèdia, amb programació de qualitat i per a grans audiències. Cinquè, finançament ajustat a objectius, amb publicitat limitada. Sisè, el motor de la indústria audiovisual i multimèdia. I setè, les sinèrgies de l'espai català i europeu.

En aquesta estructuració d'aquest sistema públic amb aquestes funcions, amb les quals coincidim, per nosaltres cal definir diversos àmbits competencials. Primer, el Parlament, que ha de tenir la responsabilitat de nomenar els òrgans i els càrrecs del Consell Audiovisual i de la Corporació Catalana, així com d'establir mesures de control a través d'una comissió específica més àgil i amb més atribucions que les actuals. En segon lloc, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, l'autoritat audiovisual independent, garant deontològica, garant del control de continguts i amb capacitat sancionadora sobre tot el sistema, públic i privat, i amb la responsabilitat d'atorgament de les llicències i les freqüències de radiodifusió. En tot cas, emplaço les senyores i els senyors diputats a resseguir la Proposició de llei ja presentada pel Grup d'Esquerra Republicana on, a més a més, es marquen les condicions d'incompatibilitat, pel que fa a l'exercici professional audiovisual i l'ostentació de càrrecs electes o de designació i de càrrecs orgànics en partits, pel que fa als seus membres. I en tercer lloc, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb capacitat executiva, industrial i professional.

I, finalment, en aquest sistema públic i en la seva estructuració, també hi caben la funció de les altres ràdios i televisions i de les administracions que en són titulars. La Corporació s'hauria d'organitzar, doncs, com un *holding* empresarial. El director general hauria de ser nomenat pel Parlament, per dos terços, si més no en una primera volta. El Consell d'Administració, amb competències referents a la gestió, hauria de continuar sent nomenat també pel Parlament. Els seus integrants haurien de complir les mateixes incompatibilitats professionals i polítiques que exigim en la nostra Proposició per als membres del Consell de l'Audiovisual. Cada component d'aquesta estructura –Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya, els altres serveis públics que ofereix la Corporació, la gestió de participacions en empreses privades o mixtes– hauria de tenir, per nosaltres, un consell professional amb funcions tècniques, laborals i professionals específiques integrat per representants dels professionals i dels diversos sectors socials. Seria convenient que el mandat de tots aquests òrgans no coincidís, primer, entre ells i, segon, amb el del Parlament.

El finançament de la Corporació, d'acord amb les directrius europees, ha de ser mixt, estable i fixat a través d'un contracte programa d'àmplia periodicitat. Aquest finançament s'ha de fonamentar en les aportacions públiques d'Europa, amb els seus programes audiovisuals, de l'Estat –de l'Estat: si tots, encara, i totes, en aquest moment, en formem part, doncs, tenim dret, també, que les televisions públiques del nostre país en

rebin subvencions— i de la Generalitat, i, en segon lloc, pels ingressos directes.

La nova llei també ha de plantejar la connexió dels professionals i els centres de Ràdiotelevisió Espanyola a Catalunya amb aquest sistema públic. Perquè, per exemple, és racional plantejar-se que el servei públic de ràdio i televisió sigui un motor del relleu dels indústries audiovisuals a Catalunya, deixant de banda la gran quantitat de professionals i les instal·lacions de Sant Cugat? I, fent esment del relleu dels indústries audiovisuals, hem de preveure, també, la connexió del sistema de ràdio i televisió amb el futur Institut Català per a les Indústries Culturals, la creació del qual s'ha anunciat per a aquesta legislatura.

Vostè, conseller Trias, aquest matí ha afirmat que «Televisió de Catalunya ha assumit el rol de motor que li toca jugar respecte a l'audiovisual de Catalunya i, particularment, respecte al sector cinematogràfic. La directiva europea de la televisió sense fronteres recomana que les televisions emetin el 51% de producció europea i, d'aquest 51%, un mínim d'un 10 d'una producció local independent.» Doncs bé: TV3 està a un 2,8 i, el Canal 33, a un 5,6; de llarg, la televisió de l'Estat que menys cas fa a aquestes recomanacions. Al costat d'això hi ha el paper de Televisió Espanyola, que també se subvenciona, com he dit, amb les nostres aportacions, on la marginació a què ha estat sotmesa la indústria catalana és absoluta. Cal negociar amb Televisió Espanyola i les cadenes privades una participació proporcional de la indústria audiovisual catalana.

Pel que fa a la ràdio i les televisions d'institucions locals, la llei hauria de preveure processos d'elecció democràtica de control plural, a banda de refermar les competències reguladores i sancionadores del CAC, damunt de tots els mitjans a Catalunya; també d'aquests.

Hem de subratllar la funció nacional, precisament, dels mitjans públics. El sistema català de ràdio i televisió ha de ser també l'eix bàsic i fonamental de l'espai comunicatiu nacional. La llengua i la cultura són fonaments identitaris dels espais comunicatius, i l'aportació corresponent i pròpia a la complexa estructuració de l'espai europeu. En aquest sentit i sense oblidar que allò que nacionalitza un espai comunicatiu no són els posicionaments partidistes, sinó les regles del joc, no podem deixar de lamentar que aquesta ha estat una de les possibilitats més inexplorades per Televisió de Catalunya, que només ha recordat la potencialitat del seu espai a l'hora de plantejar potencialitats del seu marcat publicitari. En les documentacions oficials de la Corporació, en l'únic moment on apareixen els països catalans és a l'hora de vendre la publicitat. Per al diner, sí; per als interessos de la nostra comunitat lingüística cultural —climatologia a banda—, no tant.

Així ens equivocariem, també, si situéssim l'Agència Efe fora d'aquest debat. També ens cal una agència informativa i de comunicació en aquesta estructuració del sistema de ràdio i televisió i audiovisual que estem dissenyant. Els recursos humans i materials d'Efe a Catalunya, mitjançant un procés de traspàs, han de ser l'embrió, al costat d'iniciatives semblants que han sor-

git des del món local, d'una agència catalana de comunicació, amb serveis per a la premsa escrita, els mitjans audiovisuals i les noves tecnologies. I ho hem de fer ara, més que mai, que sobre Efe plana el fantasma de la privatització, amb decisions i actuacions diligents que han provocat que els seus treballadors de Catalunya es trobin avui —precisament, avui— en vaga. Això ens recorda la problemàtica professional i laboral de molts dels actuals mitjans, en absència d'estatuts de redacció en la gran majoria dels casos; amb precarietat laboral, com és el cas, també, dels fotoperiodistes, i amb la utilització inadequada dels estudiants en pràctiques. Aquesta és, a grans trets, la nostra proposta legislativa; la deixem damunt la taula amb voluntat de consens i oberts a qualsevol proposta millor.

Com ens recordava el professor Miqueló Tresserras, en la seva compareixença davant l'esmentada Comissió parlamentària, en cap moment d'aquest procés hem d'oblidar que la ràdio i la televisió configuren el país, construeixen l'imaginari col·lectiu que defineix i entrelliga la societat, una nació, en aquest tombant de segle. La televisió articula el país, fa civilitat, fa laïcitat —en el sentit republicà francès i humanista del terme «laïcitat»—, a la vegada que és un mitjà universalitzador, i la civilitat obliga al pluralisme. De fet, per a ser-ho sincers, nosaltres preferiríem, més que parlar de pluralisme, que sempre té adjunta la semblança d'estar parlant només de pluralisme polític, preferiríem parlar de reflex de la diversitat i de la riquesa de la nostra societat.

Les rèmores predemocràtiques que subsisteixen en bona part del sistema públic de ràdio i televisió en l'Estat també van tenir, han tingut i tenen la seva incidència en aquest model que encara patim al nostre país: l'habitud del control partidista i la manca de transparència en la gestió econòmica i en la contractació de serveis aliens. El model socioconvergent de repartiment institucional sense fórmules de participació ciutadana, ni en un ni en l'altre cas, també ha tingut el seu reflex en els mitjans públics dependents de les respectives institucions, en els quals la primacia de l'administrativisme i la politització dels càrrecs per damunt de la professionalitat hi ha estat evident.

Volem creure, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, que el principi de consens existent en la necessitat de formular un nou marc legislatiu és, també, un consens per a superar aquest dèficit. Enfoquem, doncs, ara, amb el poc temps que em resta, el darrer interrogant d'aquest debat. Si l'actual llei no ens agrada i estem d'acord a fer en un període de temps suficient una nova llei, com gestionem aquesta transició a la qual ens veiem abocats? Com es fa la gestió d'aquesta transició en la qual ja som? En primer lloc, és urgent la reforma del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, perquè cal la garantia que en aquest procés hi hagi un òrgan deontològic que vetlli per la seva netedat. Cal, a més a més, que aquest Consell de l'Audiovisual també existeixi per la seva funció —existeixi reforçat— de suport en aquesta recerca del nou model. El nostre Grup —ja s'ha dit aquí— té una proposició de llei presentada, a la qual el Govern de la Generalitat, en la seva reunió d'ahir, va mostrar la seva no-oposició a la tramitació parlamentària. En el proper ple la posarem a la presa de

consideració dels grups parlamentaris perquè, a partir del proper Ple mateix, que és el dia 22 d'aquest mes, ja puguin iniciar-se els treballs pertinents per a la seva discussió i la seva aprovació; esperem que abans del mes de març, desitgem que abans del mes de març.

Hem de renovar el Consell d'Administració ara mateix, en el proper Ple ordinari, també, i comprometre'ns tots –tots– els grups parlamentaris a presentar candidats i candidates que tinguin el perfil que nosaltres hem definit per a membres del Consell de l'Audiovisual, professional no partidista, no institucional. I hem de posar-nos d'acord en un sistema de nomenament del director general provisional, fins a l'aprovació de la nova llei, que ens complaigui. L'actual Llei diu que l'ha de nomenar el Govern –no podem fer-ho d'una altra manera perquè és l'actual Llei–; l'actual llei no impedeix trobar mecanismes previs a aquest nomenament oficial pel Govern. Nosaltres proposem mecanismes parlamentaris de majoria qualificada. No trobaríem malament altres mecanismes públics, transparents, als quals, previ el nomenament del Govern, hi hagués un consens ampli. No ens agrada parlar de consens entre grups parlamentaris. Ens agrada parlar d'un consens per escrit, en un organisme públic, preferentment parlamentari. No ens oposaríem a la proposta del Consell d'Administració, però no acceptem converses entre grups parlamentaris que no estiguin fetes a la llum pública i que no tinguin el seu referent en les corresponents actes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

Moltes gràcies, senyor president, per la seva gràcia en concedir-me més temps del marcat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, vostè pren la partida del que es necessita en fer un sistema de l'audiovisual a nivell de Catalunya, amb un disseny nacional i professional. Hi estem completament d'acord, i vostè fa un especial èmfasi en el sistema públic. Hem de ser capaços que coexisteixi un sistema públic i un sistema privat. Crec, sincerament, que és necessari un sistema públic en el nostre país, no? I ho crec sincerament i, a més, sóc dels que creuen que el sistema públic pot col·laborar d'una manera estreta, en competència dintre d'un mercat, amb el sistema privat, i ser capaços de marcar aquelles regles que limitin quins són els papers que ha de tenir cada un dels dos sistemes: el públic i el privat; com es coordinen i com poden funcionar.

Vostè diu: «S'ha de fer un model, s'ha de tenir una concepció global i s'ha de tenir una concepció global d'un model de ràdio i televisió, a nivell del nostre país, que respongui a la idiosincràsia, a la manera de ser, del

nostre país i a la nostra realitat nacional.» Vostè fa una distinció que, des del punt de vista de discurs, està bé –és separar el sistema públic en el sistema institucional–, però, sincerament, no sé si es pot separar una cosa de l'altra, no? Sí que és veritat que vostè diu: «Escolti: no hi ha d'haver amos.» És cert. I és cert que, a més, en aquest sistema públic o en el funcionament d'aquest nostre sistema públic, durant aquests anys s'han comès errors i s'han comès experiències que ens permeten corregir-les. Vostè ho deia d'una manera molt clara.

Vostè diu: «Escolti'm: nosaltres hem creat una eina, una eina molt important, i hem estat els primers a crear-la, que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.» I és cert que la composició i el nomenament de les persones que formen aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya és equivocada. És cert. És una experiència que hem vist, és una experiència en què tots estem d'una manera o d'una altra involucrats. És veritat que nosaltres, probablement..., no per les persones que componen aquest Consell, sinó per la manera, l'acció, o la filosofia en què es va fer l'acció, és equivocada. I, sobretot, és equivocada si nosaltres volem donar-li la força que li volem donar, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, no? Hem de fer una aposta clara, hem de fer una aposta clara envers aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Per tant, escolti'm: estem completament d'acord que es treballi en la línia de creació d'aquest Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb uns paràmetres diferents, amb uns aspectes en què el punt de diferència que tenim i que veig que tenim amb la majoria és en un aspecte que jo crec que és especialment important, que és el fet que, aquest Consell de l'Audiovisual, el que ha de tenir és capacitat de control, capacitat sancionadora per a totes les televisions, ràdios o altres entitats que intervenen en el món de l'audiovisual, i el que és molt més discutible és si aquest Consell de l'Audiovisual ha de donar les freqüències o si aquest Consell de l'Audiovisual les ha d'informar, amb un model transparent –és evident–, amb un model absolutament transparent, que permeti de totes totes que les coses es facin amb una claredat meridiana.

Jo sóc dels que creuen, sincerament, que les adjudicacions de freqüències es fan d'una manera clara i transparent. Entenc que altres poden opinar el contrari. Però, escolti'm: jo sempre he dit –i ho he dit a l'últim concurs– que es pot venir a veure exactament, les puntuacions, com es van donar, per veure si estem o no d'acord amb això.

Nosaltres hem de marcar unes línies, uns objectius, per a la ràdio i la televisió de Catalunya, del servei públic, i amb els que vostè ha orientat hi estic completament d'acord, no? I això exigeix, evidentment, fer un marc legislatiu, i estem d'acord amb aquesta ponència de redacció de la Llei de l'audiovisual de Catalunya. Crec que és important, com també és important, de totes totes, que siguem capaços de fer funcionar i d'impulsar aquest Institut Català de les Indústries Culturals que ha de posar-nos en una situació de lideratge en l'audiovisual.

Jo ho deia en la meua intervenció aquest matí: no és veritat que nosaltres no puguem tenir, malgrat ser un

país petit, una capacitat de lideratge; hem d'apostar per ser líders en el tema de l'audiovisual i, evidentment, aquesta creació d'aquest Institut Català de les Indústries Culturals pot ser una eina bàsica per a aquest lideratge; un lideratge que, evidentment, s'ha de basar en les nostres indústries, però una tasca que s'ha de basar, també, en els nostres professionals.

Per aconseguir segons quins canvis, i per aconseguir canvis de la Corporació, tothom em diu: «escolti'm, no hi ha excusa que hi hagi una legislació bàsica». En discrepo absolutament, però també dic que no servirà d'excusa; també dic molt clar que no servirà d'excusa. Però haurem de canviar aquest article, no? Vostè diu: «escolti'm, no hi ha dret que segons quines lleis hagin sigut capaces de fer uns plantejaments que, a través de la normativa bàsica, envaeixen competències que han de ser nostres de totes totes», no? I en això vostè té tota la raó: és evident que no es pot legislar i que no es pot dir que una cosa que és merament organitzativa és una cosa bàsica. Però el que és evident és que en aquest moment l'article 2 és bàsic. Per tant, l'hem de canviar, no? És allò que dèiem, i hi insistim, i ho repetim diferents vegades, que hi ha lleis que s'han de canviar perquè realment tinguin resposta en el nostre Estatut i en la nostra capacitat d'autogovern.

Vostè diu: «escolti'm, hi hem de posar la imaginació, i hem de buscar les escaletes que ha utilitzat el País Basc, el Govern basc...» No és una escaleta, és l'Estatut; no és una escaleta, eh?, ho té més fumut, si ho vol, més fumut, no?, però no és una escaleta, no. Perquè, fixi's vostè: l'article 16 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix: «En el marc de les normes bàsiques de l'Estat, pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim de radiodifusió i televisió en els termes i casos establerts en la Llei que reguli l'estatut jurídic de la ràdio i la televisió.» Segon: «Li pertoca...», etcètera, etcètera. En canvi, l'article 19 de l'Estatut d'autonomia del País Basc estableix: «Corresponde al País Vasco el desarrollo legislativo de las normas básicas del Estado en materia de medios de comunicación social, respetando en todo caso lo que dispone el artículo 20.» Tercer: «De acuerdo con lo dispuesto en el párrafo primero de este artículo, el País Vasco podrá regular, crear y mantener su propia televisión, radio y prensa, y, en general, todos los medios de comunicación social para el cumplimiento de sus fines.»

Malauradament, hi ha una diferència important entre l'Estatut del País Basc i el nostre i, per tant, tenim una deficiència en aquest aspecte, una deficiència important, una deficiència que, amb una relectura o amb una lectura diferent de l'Estatut, podria estar compensada. El que és evident és que aquesta deficiència, si es fa una legislació bàsica tan exhaustiva com la que s'ha produït en l'Estatut bàsic de ràdio i televisió, ens crea una dificultat, i una dificultat que, per superar-la, he dit abans que espero la màxima col·laboració de tots els grups de la cambra per poder plantejar aquests temes a nivell de l'Estat.

Vostè fa una explicació, que jo hi estic completament d'acord, que la ràdio i la televisió de Catalunya han de ser un *holding*, un *holding* amb diferents empreses, que

es porti d'una manera absolutament empresarial i, a més, que es porti amb la màxima transparència, i que estigui lligat a unes regles del joc i a uns objectius molt clars, no? Per a això es necessita un consell d'administració fort, i escolti, per a això es necessita ser capaços que aquest consell d'administració siguin persones d'una alta qualificació, perquè s'hauran de prendre decisions, decisions no fàcils, decisions complexes, amb un sistema globalitzat, ja que estem en una carrera tecnològica espectacular, i s'han de prendre decisions importants d'un dia a l'altre, no? I hem de ser capaços de prendre-les i de decidir, no? És clar, escolti, nosaltres necessitem fer aquesta llei de la Corporació, una llei clara, una llei que sigui capaç de donar aquelles eines necessàries perquè nosaltres puguem gestionar adequadament aquest motor que ha de ser aquest *holding*, un motor per a la indústria i per a la cultura catalanes.

S'ha de buscar un nou sistema de finançament –vostè ho ha dit–, un sistema de finançament mixt, que és veritat que ha de rebre fons d'Europa, de l'Estat, de la Generalitat, ingressos directes. I hem de ser capaços de marcar en quina proporció ha d'anar tot això. I, evidentment, el que no té lògica és que l'Estat estigui finançant, o que acabi finançant, o doni solució als problemes de Televisió Espanyola, i que no es doni solució als problemes de finançament que tenen les televisions i, en el nostre cas, la Televisió i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Sí que és cert que s'han de buscar fórmules d'entesa, de col·laboració i d'aliances amb altres televisions; amb les televisions locals, la Corporació ha de buscar fórmules de col·laboració, però també nosaltres hem de buscar fórmules de col·laboració amb altres televisions autonòmiques, i hem de buscar fórmules de col·laboració, evidentment, amb Televisió Espanyola de Sant Cugat. No té sentit que tinguem centres de producció tan grans com aquests i que no arribem a punts d'acord per fer segons quines coses conjuntament, i buscar solucions conjuntes. Això sempre és difícil, és complex, però estem en un món que, si volem que les empreses funcionin, vagin endavant i siguin competitives, és un món on cada dia més hi ha les aliances, i hem d'aprendre, també, que les administracions públiques han de ser capaces de buscar aliances per potenciar-se unes amb les altres.

Necessitem una agència informativa catalana, i no és necessari que la creem nosaltres, ja està creada, no? I nosaltres el que hem de fer és potenciar-la, donar-li el màxim ajut possible, perquè aquest també és un altre motiu de normalització. Jo crec que és normal que un país tingui la seva pròpia agència informativa. I moltes coses no té sentit que les creï una administració si altres administracions o altres entitats, d'una manera clara i d'una manera competent, són capaces de crear-les. Nosaltres el que hem de fer és donar suport perquè neixin aquestes iniciatives, i ajudar-les. I estic completament d'acord que, a més de la pluralitat, nosaltres hem de tenir un gran respecte envers la diversitat.

Escolti'm, sí que és cert que tindrem un problema. Podem estar d'acord que ja s'ha de crear una llei del Consell de l'Audiovisual, que tirarem endavant; és veritat

que hem de crear una llei de la Corporació; hem de crear una llei de la ràdio i la televisió i de l'audiovisual a Catalunya, i tenim un problema de com gestionem la transició. És cert. Escolti'm, com es gestiona la transició? Doncs, jo crec que de dues maneres, i de dues maneres molt clares. Primer, creant un nou consell d'administració a la Corporació, i, com deia vostè, posant-nos d'acord en quin tipus de persones i quin plantejament fem amb les persones que posem davant; buscant fórmules d'acord per a la nominació, per part del Govern i del president, del director de la Corporació; però hi ha una altra cosa, encara, més, que hem de fer: nosaltres, com vostè deia, necessitem que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya funcioni, i funcioni plenament. I, per tant, el que hauríem de fer és una cosa, i aquesta cosa és complexa; hauríem de demanar que, si us plau, tots els membres dimitissin.

Jo crec que nosaltres hauríem de fer que, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, les persones que el formen, que probablement són persones que hi estan posades, i que com vostè explicava abans, probablement, no són les persones més adients per als càrrecs que ostenten, doncs, el que hem de fer és demanar-los que, si us plau, dimiteixin. I fem un altre cop la composició de l'audiovisual, amb persones més independents, amb persones que comencin a respondre, ja, al perfil que han de tenir les persones que componguin el futur Consell de l'Audiovisual, i escolti'm, així començarem a caminar a l'espera que tinguem la llei feta i que les coses puguin funcionar.

Jo crec que, aquest tipus de processos, la demostració que tots estem d'acord que les coses funcionen es demostra caminant, no?, i aquest seria un mecanisme o una manera perquè les coses funcionessin o perquè les coses anessin endavant. Aquest és el tipus de consens a què jo crec que tots nosaltres hauríem d'arribar, perquè les coses vagin endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. L'il·lustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. A veure, així, per clarificar alguns dels conceptes que han anat sortint en el nostre debat... Primer, quan nosaltres parlàvem que havíem de distingir entre el sistema institucional de ràdio i televisió i el sistema públic, no fèiem referència al fet que ambdós existeixin a la vegada, subsisteixin a la vegada, sinó que en aquest país –producte dels errors que hi ha hagut en la legislació estatal, i producte, fins i tot, dels errors de la transició política, etcètera, etcètera– es va construir un sistema públic de mitjans d'informació des de la concepció de sistema al servei de les institucions o de sistema que formava part de les institucions.

Nosaltres el que diem és que les ràdios i les televisions públiques, de titularitat o de gestió d'institucions públiques, no han de ser concebudes com un element d'aquesta institució, com un òrgan d'aquesta institució, sinó com un servei públic que ofereixen les institucions

per obligació conceptual, cultural, nacional, etcètera, etcètera, i que, per tant, en cap moment es pugui entendre una utilització governamental d'aquests serveis. És aquesta concepció distinta dels mitjans de comunicació com a servei públic o com a servei institucional. Nosaltres diem: la tradició històrica de diverses administracions, per diversos motius, ens ha portat a un sistema més institucional, més oficial que altra cosa; fem el salt, atrevim-nos, fem el salt, i anem al sistema públic. És això el que li volia dir.

En segon lloc, la discussió sobre la legislació bàsica, jo, senyor conseller, no la voldria fer amb vostè, perquè jo no sóc jurista, vostè tampoc ho és –segurament que en té molt més coneixement que jo, de lleis–, però en tot cas, sí que aquest migdia, després de dinar amb professionals de la matèria, jo volia qüestionar-los que m'anessin donant la seva opinió, i n'hi ha hagut un que m'ha dit: «depèn de quin catedràtic et dirà que és impossible; un altre et dirà que és totalment possible, i el tercer et dirà que, segons com, ho podràs fer i, segons com, no». Vista, per tant, diguem-ne, l'objectivitat de la ciència jurídica, em sembla que, d'esclètxes, n'hi ha pertot arreu, si les volem utilitzar. I, d'acord, si, a més a més, les forces catalanes tenen damunt dels grups parlamentaris del Congrés de Diputats la influència suficient com per modificar la llei bàsica espanyola en el seu article 2, perfecte; si no, no ens quedem aquí, aturats en aquesta paret; la saltem, la girem, fins i tot –i em perdonaran–, si convé la dinamitem, des del punt de vista pacífic i democràtic que ens caracteritza, però, si convé, la dinamitem.

Després, també té raó que topem, aquí, amb el nostre Estatut d'autonomia; també té raó. I celebro que ens hagi donat una nova argumentació per a l'exigència d'Esquerra Republicana sobre la necessària, urgent i ineludible reforma d'aquest Estatut, perquè habitualment, quan fem aquest discurs –que no només ens el creiem, sinó que és cert–, en aquest cas l'oblidàvem, i afegirem la contundència de la seva argumentació en el fet que, al llindar del segle XXI, amb les noves tecnologies i amb la societat de la informació el nostre Estatut, en aquest camp, tampoc ens va bé.

La gestió de la transició. Nosaltres estem contents, de moment, d'aquest debat; contents del consens, diguem-ne, d'on volem anar a parar. Sembla que tots estiguem d'acord a on volem anar a parar. Ens preocupa quina transició; ens preocupa quan tardarem a anar a parar aquí –quan tardarem–, què succeirà mentre no hi arribem. I li insisteixo que en aquest camí d'anar-hi anant amb la màxima pressa possible hi ha dos condicionants per nosaltres bàsics: primer, realment, el Consell de l'audiovisual. I si no dimiteixen tots i totes, els seus representants –i a mi em consta que una gran majoria té ganes, moltes ganes de dimitir, per tant, els farem un favor si els ho demanem–..., però si no dimiteixen la nostra previsió és que tampoc hauríem de tardar massa a tenir el nou Consell audiovisual –no hauríem de tardar massa.

I el segon és un fet, que jo he dit abans que no era cabdal, que estic convençut que no és el més important, però, miri, estem parlant de mitjans de comunicació, i és un fet que serà sí cabdal per com sortirà reflectit en

la societat aquest debat, que és si el Govern es tanca, es bloqueja a dir: «nomenem nosaltres, perquè ho diu la Llei, però no establim cap mecanisme previ definit, clar i democràtic», hi haurà un resultat, i si trobem entre tots aquell mecanisme clar, hi haurà un altre resultat. No em satisfà aquest plantejament, perquè per mi el resultat bo ha estat, o haurà estat o serà, l'acord en el servei públic, l'acord en el model, l'acord amb la comunitat independent, però vostès saben, tots sabem, que això també està damunt la taula i que això també ho hem de solucionar, i ho hem de solucionar –ho he dit abans–, ho podem solucionar.

Estic convençut que si en una actuació democràtica i de consens tots cedim el que podem cedir sense anar més enllà d'on volem anar, podem arribar a un acord tots –tots. Quan dic «tots» vull dir els grups parlamentaris. Hi havia grups, aquí, que una setmana enrere estàvem capficats en votació en el Ple del Parlament per dos terços; avui ja li ho hem dit: «La votació en el Ple del Parlament per dos terços, en una altra instància parlamentària o» –hi ha grups que li ho han dit– «en el mateix Consell d'Administració.» Doncs, si ens movem tots que es mogui també el Govern en aquest sentit, perquè, si no es mou, nosaltres creiem que perdrà el Govern, però perdrem, fins i tot, la transició, la credibilitat de la transició. I pensin, senyores i senyors diputats, una cosa: aquesta és la primera transició de la Catalunya del 2000; la Catalunya del 2000 tindrà moltes transicions; aquesta és la primera; fem-la bé, comencem a fer aquesta transició que s'espera, i fem-la bé.

I em permetrà, senyor president, que doni una informació per al bon coneixement de les senyores i els senyors diputats. La Federació Catalana de Rugbi té 1.989 llicències, de les quals 1.745 són masculines, 244 són femenines; són 26 clubs, els federats, implantats en deu comarques del Principat de Catalunya, i la Federació Catalana de Rugbi és fundadora de la Federació Internacional de Rugbi. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, som conscients que aquest debat propiciat per quatre grups de la cambra es fa enmig d'un profund malestar per la situació dels mitjans de comunicació, sobretot dels mitjans de comunicació públics, i respon també a una inquietud respecte al conjunt de l'espai català de comunicació i del seu futur.

El malestar és evident malgrat que el Govern, senyor conseller, continua dient que tot va bé, que la televisió i la ràdio públiques van bé i que Catalunya va bé –bé, això em sembla que no ho ha dit, però vaja, forma part d'una mateixa lògica o d'un mateix discurs.

Aquest debat no és gens artificial. El malestar no ha estat inventat ni és oportunisme polític d'una oposició queixosa i només interessada per incrementar les seves quotes de presència en els mitjans. No és així. El malestar està en la mateixa professió periodística, que ha fet un clam molt clar i manifest respecte a la necessitat de despartiditzar els mitjans de comunicació públics i de posar-los al servei de la societat i no sols d'un partit, de convertir-los, doncs, en un veritable servei públic.

Així ho han expressat aquests dies el Col·legi de Periodistes, el Sindicat de Periodistes, l'Associació de Directors i Realitzadors Professionals, els comitès professionals i comitès d'empresa de totes les ràdios i televisions públiques, els fotoperiodistes, diversos representants municipalistes, així com experts en comunicació i personalitats rellevants del món cultural i universitari.

Alguna cosa no va bé – alguna cosa no va bé. Vostès han aconseguit violentar tota una professió, perquè, a més, el clam que fan ara no és nou, ni molt menys. L'any 95 ja hi era aquest malestar –ja hi era–, però vostès es van tapar les orelles, no en van voler fer cas i ara, naturalment, la bola de neu s'ha fet més gran.

«Estem en situació d'emergència», així m'ho deia fa pocs dies un periodista tot expressant el sentir d'ell i de molts altres professionals pel fet de trobar-se al límit del que poden aguantar: per dignitat professional, per les repercussions laborals que tot això implica, per la voluntat –gens arbitrària, per cert– de voler estar al servei del públic i no de grups polítics o econòmics.

Quina ha estat fins ara la resposta del Govern? No veure res, no sentir res, seguir fent la seva com si res no passés i prenent, fins i tot, actituds d'autèntica provocació. Va ser una provocació nomenar Jordi Vilajoana director de la Corporació l'any 95, quan aquesta persona era justament el paradigma del partidisme pur i dur portat a la direcció dels mitjans públics catalans. Continua essent avui una provocació el fet de pagar-li els serveis prestats amb una Conselleria de Cultura, quan el país necessita, senyor conseller, una autèntica política cultural, no un conseller de propaganda governamental. I ha estat una nova provocació i una decisió de dubtós encert, com a mínim pel mecanisme seguit en el nomenament, la decisió de resoldre Lluís Oliva com a suplent, sense ni tan sols l'opinió del Consell d'Administració i sense aplicar el que la Llei 10/83 preveu, que és que sigui nomenat per l'Executiu. El de Lluís Oliva ha estat un nomenament fantasma i per la porta petita. És així que volen continuar?

Una de les conseqüències d'aquest debat hauria de ser que els mitjans de comunicació institucionals deixin de ser una corretja de transmissió del partit que governa. Cal introduir els criteris de qualitat, rigor professional i pluralisme en tots els mitjans de comunicació de titularitat pública, en tots: en la Televisió i Ràdio de Catalunya, però també en la COMRàdio, en Barcelona Televisió, en les cent vuitanta-set emissores de ràdio municipals, en les televisions locals, en tots els mitjans públics. I no oblidem que la democràcia, el pluralisme i la professionalitat han d'estar presents també en els

mitjans de titularitat privada, perquè l'espai comunicacional és públic per definició i ningú es pot sostreure dels criteris bàsics que han de guiar la labor periodística. Si en els mitjans públics cal canviar la forma de nomenar la direcció i els òrgans de gestió, en tots els mitjans, en tots, cal assegurar la implantació dels estatuts de redacció i dels consells de redacció.

El fet que el Govern nomeni els màxims responsables dels mitjans de comunicació de titularitat pública perverteix tot el sistema. La persona que ha estat nomenada per dirigir tal o qual televisió o ràdio difícilment mantindrà una posició d'independència en situacions on el principi de veracitat i neutralitat informativa col·lideixi amb el principi de lleialtat cap al superior. I això mateix contamina tot l'organigrama i els criteris de selecció professional, perquè aquesta mateixa persona procurarà rodejar-se de gent fidel, i aquest criteri, el de la legalitat política, passa a prevaler per sobre del de la competència professional. I això és greu; és greu perquè afecta el dret a la informació i afecta la professió periodística.

Tot això es fa molt evident en els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Malgrat disposar d'uns excel·lents professionals –i ho vull subratllar, perquè no és a ells a qui estem qüestionant–, l'excessiu intervencionisme del Govern ha donat lloc al fet que hi predominin els criteris partidistes en el seu organigrama, en els mecanismes de promoció professional i en la selecció dels continguts informatius.

Hi ha manipulació informativa, diguem-ho sense embuts: hi ha manipulació informativa. M'atreveixo a dir-ho, perquè n'estic segura. Es pot demostrar, per exemple, amb l'omnipresent presència de Jordi Pujol a la televisió, que pràcticament només li falta sortir per fer d'home del temps, com ens deia Manolo Vázquez Montalbán, en detriment de la presència d'altres polítics, perquè no sols és rellevant el que surt, sinó també el que no surt.

És del tot lògic que hi surti el president, és clar que sí, amb la màxima rellevància, a més, però el que ja no és lògic és que a altres polítics se'ls faci aparèixer poc, molt menys del que els correspondria pel que representen en la societat. Com tampoc no surten mai els sectors discrepants respecte a una determinada política del Govern perquè els afecti directament. Només cal repassar els informatius sobre els incendis de l'any 98. On eren els afectats? I els ensenyants de secundària? Se'ls dóna oportunitat perquè expliquin, ells, amb la seva visió, com està funcionant el sistema educatiu? No apareix la crítica. Això incomodaria el conseller corresponent, faltaria més. I és així que Catalunya esdevé en els informatius com una mena de Disneylàndia on tothom viu feliç, i si la cosa no funciona prou bé, ja tenim el gran pare protector, el nostre president, que ens ho arregla tot. Manipulació pura.

I, és clar, una altra conseqüència d'això és el baix nivell cultural de la programació, que busca sobretot l'entreteniment: futbol i futbol, i més futbol; l'absència d'espais de debat cultural, social, científic i, per què no dir-ho, polític; el fet que a les tertúlies sempre es convidi la mateixa gent; la uniformització, en definitiva, de l'ex-

pressió informativa i, per tant, la manca de reflex dels mitjans, del pluralisme existent en la societat.

Vostè esmentava aquest matí la importància de tenir una emissora com Catalunya Cultura, i en té, però el que no ha dit és que Catalunya gasta menys de la meitat que les altres comunitats autònomes en cultura, i això ja és ben significatiu.

El partidisme ha portat a l'autoritarisme i a l'arbitrarietat amb fets tan rellevants com la concessió o la cancel·lació de llicències de radiodifusió. Encara podem recordar, perquè és ben recent, el cas de la COPE o els intents per eliminar COMRàdio. Altres, però, han tingut un tractament ben diferent. La gent amiga o propera a Convergència i Unió té les coses més fàcils, sigui en la concessió de llicències, sigui en poder gaudir de patrocini públic per a les seves empreses privades. El clientelisme és tan exacerbat que resulta fins i tot un insult. Vostès fan un ús abusiu, un mal ús del poder respecte als mitjans de comunicació que de cap manera poden actuar amb independència i pluralisme. I això no és bo, ni és correcte, ni es pot perllongar per més temps. Aquesta classe d'actuacions mereixen la desaprovació de la societat catalana.

Els mitjans de comunicació públics han de ser del país i no del Govern, han de ser de la societat i no d'un partit. I aquesta afirmació val per tots, pels que depenen directament de la Generalitat i pels de titularitat local. Però, lògicament, és la Corporació qui ha de tenir el màxim protagonisme en aquest debat, perquè ha estat la seva situació la que l'ha generat, perquè el volum de pressupost i l'escala de l'àmbit d'influència són incomparables respecte a altres mitjans i perquè no podem permetre de cap manera aquesta degradació progressiva que s'hi està produint; la deslegitimació de la ràdio i televisió públiques només serveix per legitimar els projectes privatitzadors i no volem ni pensar que això estigui en el pensament de cap grup polític.

Ens referirem, doncs, bàsicament, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però cal que prenguem abans una perspectiva més general i fem una reflexió global sobre la situació dels mitjans de comunicació a Catalunya. I és en aquest punt on hem d'expressar, ara sí, la nostra inquietud, no sols malestar, i amb ella la necessitat d'emprendre actuacions decidides per fer-hi front.

Què tenim avui? Una desregulació del sector que no es contradiu, sinó que pel contrari dóna lloc a una intervenció política de marcat caire partidista –ja hi he insistit–; l'absència d'una autoritat de l'audiovisual independent; la dificultat de discernir les diferències entre la televisió pública i la privada –i si no hi ha diferències, què justifica el manteniment d'una televisió pública?–; un fortíssim endeutament de la Corporació agreujat, precisament, en els darrers anys sota la direcció del senyor Vilajoana; la feblesa del sector públic, amb dificultats de competir, cosa que s'agreuja amb les noves tecnologies de la comunicació i la informació; la desregulació total dels mitjans de comunicació públics locals; el retrocés constant de la indústria cultural de l'audiovisual; l'allunyament dels objectius per a la normalització lingüística i cultural, i finalment, un bosc

legislatiu amb grans buits i mancances que dificulta la revisió del sector.

Tot això no és poc. De fet, cal avançar molt per arribar al que nosaltres creiem que seria òptim, cal contribuir a crear l'espai comunicacional català i en català que vertebrí els mitjans de comunicació locals, que defineixi de forma clara el paper dels mitjans públics en relació als privats, que tingui en compte les grans tendències que s'estan adoptant a Europa, que s'adapti als canvis tecnològics en el sector de les telecomunicacions i que tingui un paper estimulador de la cultura i de la indústria de l'audiovisual.

És importantíssim, substancial, abordar totes aquestes qüestions des d'una visió global. Tinguem present l'enorme importància que tenen avui els mitjans de comunicació en la configuració de les nostres societats degut a la seva gran capacitat d'influència. Les democràcies modernes s'enfronten avui, de fet, a tres grans problemes bàsics: el poder dels grups financers, que es fan amos del món; l'avenç de les desigualtats i de la pobresa i, per tant, la necessitat d'una major justícia social, i unes noves tecnologies de la informació i les comunicacions que estan configurant noves formes de poder, influència i desigualtats. D'aquí que no estem parlant de res anecdòtic ni secundari, sinó d'un sector molt substancial, tremendament important i decisiu. I en aquest context és necessària una televisió pública; evidentment que ho és perquè hi ha aspectes que si es deixen a l'arbitri del mercat mai podran assegurar-se: la satisfacció de necessitats d'interès general, la neutralitat informativa, l'accés de grups socials i polítics significatius, l'èmfasi en la transmissió dels valors democràtics, els drets humans, la solidaritat i el respecte a les minories, així mateix com el fet de donar prioritat a la qualitat de la programació. La legitimitat del sector públic audiovisual ha estat ratificat per tots els països de la Unió Europea en forma de diferents resolucions, informes i declaracions, i en cas de Catalunya, s'hi afegeix, a més, la importància de primer ordre que tenen els mitjans de comunicació públics en la consolidació i difusió de la llengua i cultura catalanes.

Tot plegat obliga a redefinir el servei públic de la ràdio i televisió catalanes i obliga a configurar un nou marc organitzatiu institucional que reculli les necessitats de la nova composició de l'espai de la informació i les comunicacions a Catalunya. Ens cal un model alternatiu que assegurí la independència, el pluralisme i la viabilitat del sector públic de les comunicacions; ens cal una autoritat reguladora de l'espai audiovisual, independent, amb competències i recursos propis, i ens cal donar un impuls decisiu a l'espai català de comunicació. I per fer això, no ens serveix el marc legal –altra vegada, justament, el marc legal.

No n'hi ha prou a modificar la Llei 10/1983, de creació de la Corporació, ni la llei 8/96, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, o altres lleis i decrets; Catalunya necessita un sistema legal propi i diferenciats que reguli, en el seu conjunt, l'espai català de comunicació fent ús de les competències i del grau de sobirania que atorga l'article 16, justament, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, malgrat la seves limitacions, cal elaborar una llei general de l'audio-

visual i de les telecomunicacions a Catalunya. No es refugiï, si us plau, per endarrerir *sine die* el que és una necessitat peremptòria, en allò que cal revisar prèviament la llei estatal. Aquesta cambra ha de legislar, ha de fer ús de la seva sobirania, i ja ens trobarem el conflicte de competències, si ens el trobem. Miri, quan es va voler impulsar Canal 33 es va fer, i llavors es va incórrer en alegialtat. Senyor conseller, de veritat que ens limita, la llei de base? On situa, vostè, la Constitució i l'Estatut d'autonomia? No serà que l'autèntica llei de base limitadora d'aquest Parlament és Convergència i Unió?

Anem a més propostes. En primer lloc, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que, per cert, es va crear –recordo–, va ser una proposta nostra que Convergència i Unió va entendre que era interessant de tirar endavant, ha de deixar de dependre del Govern com succeeix ara i ha de ser un organisme independent, amb personalitat jurídica pròpia, pressupost propi i plena autonomia orgànica i funcional per a ser justament la màxima autoritat en la regulació i supervisió dels mitjans de comunicació. I proposem denominar-lo Consell de l'Audiovisual i les Comunicacions de Catalunya, per deixar obert el seu àmbit d'aplicació a totes les possibilitats que la tecnologia actual permet en la comunicació, entre elles, les derivades, per exemple, de l'ús i difusió de la Internet, i que en algun moment caldrà afrontar. Els membres d'aquesta màxima autoritat haurien de ser experts en comunicació de reconegut prestigi, ser escollits pel Parlament, sense poder ser renovats, però tampoc sense poder ser revocats del seu càrrec en el període que l'exerceixin.

Pel que a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Com a mitjans públics, han de ser exemplars en el compliment dels seus deures, han d'estar a l'alçada dels grans reptes del sector audiovisual, s'ha d'assegurar la seva viabilitat econòmica, i cal que funcionin amb criteris de democràcia i pluralisme. Això implica redefinir el seu contingut i paper com a servei públic, i com es reflecteix això en la programació. I cal vetllar per la qualitat. Hem de poder oferir una qualitat superior a la dels productes estrictament comercials que avui dominen el mercat. Cal introduir, també, pluralisme en els continguts. No entenc, per exemple, per què no es fan entrevistes als líders dels grups polítics i, en canvi, les cadenes privades sí que en fan; per què no es fan debats polítics; per què els mitjans públics no són un reflex fidel del treball de les institucions i no sols de la «bronca» política. Tot això, cal revisar-ho, i introduir també el pluralisme cultural i social; es dona massa sovint una imatge de Catalunya uniformitzadora; cal assegurar l'accés de diferents grups socials perquè puguin expressar la seva visió de les coses.

Pel que fa a les transformacions tecnològiques immponents. Com abordarà Televisió catalana el pas al sistema digital? Quins continguts, per als diferents canals possibles? Tots en obert? S'introduirà el pagar per veure –deixem de dir allò, si us plau, del *pay per view*, que tenim suficient vocabulari–? S'introduiran canals temàtics o tot serà generalista? Tot això s'ha de definir. Entenem que el pas al món de la comunicació digital s'ha de fer a partir de la idea de servei públic, que cal garan-

tir l'existència de canals temàtics d'interès social i que és indefugible que, almenys, algun d'ells, s'orienti específicament a satisfer les demandes de les minories culturals presents avui a Catalunya.

El finançament. El finançament no és un tema menor perquè un finançament estable i suficient és una premissa indispensable per a la independència dels mitjans i la seva viabilitat com a servei públic. Si democratitzem les estructures organitzatives però ofeguem la Corporació econòmicament, no s'aconsegueix, de fet, la seva independència. I no podem seguir com ara, en aquest terreny. L'endeutament de la Corporació és brutal. D'acord amb la liquidació del pressupost del 98, el deute global, el consolidat més el deute a curt termini, és de 93.000 milions de pessetes. Per cert, aquesta és la memòria, és l'informe anual de la Corporació; en ella, hi consta la liquidació del pressupost que és el que he pogut consultar; està publicada. El Consell d'Administració encara no ha aprovat la liquidació del pressupost; un petit detall de com vostès funcionen i quin respecte tenen pel Consell d'Administració.

Molt probablement, aquesta xifra que he indicat abans, si fos actualitzada a 31 de novembre d'enguany, seria molt superior i sobrepassaria el 100.000 milions de pessetes. El dèficit respecte a l'any anterior s'ha incrementat, doncs, en 23.000 milions de pessetes. És una progressió del tot insostenible. Cal posar en marxa un pla de sanejament de forma immediata i cal, sobretot, resoldre, en previsió de futur, aquesta qüestió. El finançament ha de ser estable i suficient –hi insisteixo–, i el que s'aporta a través dels pressupostos ha de sufragar les activitats definides com a servei públic, i, per això, l'instrument més útil és el del contracte programa que pot ser de caràcter plurianual i que té l'avantatge d'obligar a especificar compromisos i objectius i, per tant, d'estar subjecte al seguiment i control parlamentari.

Totes aquestes qüestions no es poden abordar amb l'actual esquema organitzatiu de la Corporació; uns mitjans governamentals deficitaris, qüestionats fins i tot pels seus mateixos professionals i que malbaraten recursos públics per afavorir el partit governant no poden plan-tejar-se seriosament cap d'aquests reptes.

Vostè, senyor conseller, ens ha presentat la proposta d'una nova estructura orgànica de la Corporació amb un consell d'administració reduït i un consell general més ampli. Aquest és, de fet, el model alemany. Allà, al consell social li diuen consell de la televisió, té setanta-set membres i és d'una gran diversitat i pluralitat. Volen anar per aquí? D'acord, hi han diverses opcions possibles, anem-hi, però amb totes les conseqüències: nomenament del director general, que, en aquest cas, el fa aquest consell tan plural. Quines competències? Quin finançament? De tot això, que és tan substancial, vostè no n'ha dit res i, evidentment, és importantíssim per definir el model.

Nosaltres entenem que és imprescindible reformar l'actual estructura organitzativa, canviar el sistema de nomenament de la direcció mitjançant concurs públic que garanteixi capacitat de gestió i professionalitat, donar més competències al Consell d'Administració perquè pugui ser un veritable organisme de gestió, revisar el

paper del Consell Assessor –actualment ben poc operatiu–, crear la figura del síndic del telespectador i del radiooient per atendre les queixes i demandes de la societat, democratitzar la Corporació, despartiditzar-la i fer que tingui un funcionament i una administració general d'empresa, que això és, en definitiva, una empresa pública que, com a tal, ha de tenir capacitat de gestió i la responsabilitat davant del Parlament d'aquesta gestió.

És clar, tot això requereix canviar la legislació, però mentrestant cal seguir funcionant i fer-ho ja amb aquests criteris perquè hi ha coses que no poden esperar. Cal abordar primer, i de manera urgent, el nomenament del Consell d'Administració i del director general, i despartiditzar-los ja des d'ara. Proposem que es faci un Ple extraordinari per resoldre aquestes qüestions i que els consellers, nomenats pel Parlament, tinguin un perfil d'independència i prestigi professional, cosa que, per cert, i ho dic amb tota legitimitat, nosaltres hem fet i altres grups, no. I cal nomenar un nou director general. Aquí s'ha parlat de consens. A mi m'agradaria saber què vol dir aquest consens. S'hauria de quantificar per majoria absoluta de la cambra? Per dos terços? Per més d'un grup? Per tres? Per cinc? Nosaltres entenem que aquest director general no pot ser d'altra manera que el que preveu la llei, però proposem que aquest nomenament recaigui en la persona que el Parlament aprovi per majoria qualificada de dos terços, després que el president del Parlament consulti els diversos sectors afectats. Si busquem el consens, fem-ho ara i habilitem els instruments per procedir a modificar després tot el que cal.

Un altre aspecte essencial que cal abordar –i és l'últim apartat de la meua intervenció– és l'impuls de l'espai català de comunicació, i això té diferents vessants. Enunciaré, només enunciaré, pràcticament, els aspectes principals.

El primer, i més elemental, es refereix a la situació laboral dels treballadors i treballadores –ara estem de nou en el context general i no sols en els mitjans de comunicació públics– i a la negociació dels conflictes. Cal prendre mesures per a garantir unes condicions laborals dignes, perquè ara no ho són per a un bon nombre de treballadors. La precarietat laboral està molt generalitzada, amb utilització abusiva de becariis, situacions d'il·legalitat contractual i baixos salaris. Més d'un 40% de periodistes –més d'un 40%– no tenen cap mena de relació laboral amb els mitjans amb què treballen. Avui mateix, els fotoperiodistes han manifestat la seva protesta en aquesta cambra, i avui mateix, també, els treballadors de l'Agència Efe estan en vaga. Cal que ens dotem d'una legislació similar a la dels països de democràcia consolidada que protegeixi les condicions laborals i professionals dels informadors i informadores.

Un segon factor que destacaré és la necessitat de regulació del sector de les ràdios i televisions locals, i la necessitat d'establir unes bases mínimes de coordinació, especialment amb les televisions. Al nostre país no hi ha espai per competir tantes televisions públiques, per això cal una voluntat de diàleg, d'aprofitament i enriquiment mutu entre les empreses de la Generalitat i les del món local.

Un tercer aspecte: les televisions de titularitat estatal. Cal vetllar per al manteniment i la potenciació de Ràdio 4 i la programació en català de Televisió Espanyola. I cal arribar a acords amb l'ens públic Ràdiotelevisió Espanyola per federalitzar els dos organismes i fer no solament un millor aprofitament dels locals, sinó també dels arxius, que és un element molt important.

La qüestió lingüística. Llegiré un fragment de l'informe que, l'any 98, el Consell Audiovisual va publicar. Diu així: «Les disposicions de la Llei de política lingüística no s'han desenvolupat en el cas de la televisió, on el predomini del castellà continua essent evident. Només els canals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió utilitzen el català com a llengua única, mentre que en les cadenes d'àmbit estatal la presència del català es limita a algunes desconexions. Així, des de Televisió Espanyola, a Sant Cugat, al llarg de 1998 s'han emès 1.340 hores de programació en català; 507, a TV1, i 833, a la 2. Mentre que a les televisions privades l'ús del català es redueix als quinze minuts diaris, de 8 a 8,15 del matí, de l'informatiu de Tele 5. La situació de les plataformes digitals tampoc és molt favorable el català.» No cal que jo afegeixi res a aquest informe tan contundent. Cal desenvolupar senzillament el que la Llei de política lingüística preveu.

I per anar més enllà, la màxima conquesta de TV3 és «fer el país més petit del que és, malgrat ensenyar un territori més gran en el mapa meteorològic». Aquestes paraules no són meves, són d'Albert Boadella, però em serviran, em vénen bé per mostrar la poca empenta que ha tingut el Govern per potenciar l'espai comunicacional en els territoris de parla catalana. No té sentit avui en dia plantejar la limitació de zones i, tot partint del diàleg i respecte mutus, cal establir acords amb el Govern balear i amb el del País Valencià; instem el Govern que ho faci. Segur que el Govern balear vol normalitzar la relació i no s'entén que no hi hagi hagut iniciatives per fer ja algun conveni de col·laboració.

Em referiré, finalment, en aquest apartat, a la indústria de l'audiovisual, que ha estat esmentada tantes vegades i amb una visió diferent a la del conseller. M'alegra, per cert –m'alegra–, que s'anunciïn mesures de cara a aquest sector.

Tenim en el país sectors creatius i de talent que no han rebut el suport necessari per mantenir el seu pes específic en el panorama català, en l'espanyol i en l'europeu. La indústria de producció independent de l'audiovisual està en constant retrocés i avui té el perill, fins i tot, d'esdevenir un sector merament testimonial de producció. I això és ben absurd, justament en el context actual en què s'han multiplicat les hores de programació televisiva i s'ha incrementat molt el consum domèstic en productes audiovisuals.

Resulta que tenim una televisió que dona l'esquena a la indústria de producció audiovisual independent. La televisió catalana és la televisió pública d'Europa amb menys hores –amb menys hores– d'emissió de producció independent. D'acord amb un estudi encarregat per l'Associació Catalana de Productors, TV3 només destina un 2,8% de les hores d'emissió a la producció independent, i el Canal 33, un 5,3%. Aquests percentat-

ges estan molt lluny del 10% que recomana la directiva europea de televisió sense fronteres. Fixem-nos-hi: només arribar a aquest percentatge i fer que Televisió Espanyola –que nosaltres també paguem, per cert– s'avingui a emetre la part proporcional que li pertocaria a Catalunya en el conjunt estatal, ja significaria un avenç notable. Ja es comprèn que això no suposa que el sector públic disminueixi la producció pròpia, sinó que s'impliqui amb el sector independent i sigui un veritable motor per al seu desenvolupament.

A més, cal desenvolupar línies d'acció des dels departaments d'Indústria i de Cultura, amb ajuts a la producció, millora a la distribució i difusió, i impuls de la formació de professionals. Dues petites qüestions més i ja...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Hauria d'acabar ben aviat.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Doncs, sí. Caldria que el Govern donés explicacions sobre la concessió d'ajuts, avals, préstecs i publicitat a determinats mitjans de comunicació. Amb quins criteris?

I, finalment, caldria també que el Govern complís les mocions aprovades pel Parlament en relació amb els audiovisuals.

I ara sí, per acabar, penso que aquest debat hauria de servir per a alguna cosa. Cal arribar al màxim consens per democratitzar els mitjans de comunicació públics i que el seu funcionament tingui caràcter exemplaritzant per a la resta de mitjans.

Nosaltres plantegem que les reformes siguin de fons i de cara al futur. Mirin, estem disposats a negociar, tenim un model, propostes clares i concretes, volem consensuar-lo perquè puguem construir entre tots un model de futur que serveixi per al país. I això té sentit. Mantenir-se en actituds sectàries, senyor Trias, els pot servir a vostès per conservar momentàniament la seva parcel·la de poder, però no és útil per a Catalunya. No deixem que el debat es quedi sols en paraules; cal passar als fets i cal fer-ho ara i, si ho fem, aquest debat haurà tingut els seus fruits i podrem felicitar-nos d'haver donat un pas endavant ben important.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè em diu que hi ha profund mal-estar, una inquietud, i és cert que hi ha malestar, és cert... Jo també he rebut la informació de tots aquests grups, a nivell de periodistes, de persones que treballen a diferents mitjans de comunicació, tant de l'Administració nostra com de l'Administració local. Escolti, de

tots, absolutament de tots. I em sorprèn sobretot la seva primera part de la intervenció perquè sembla que vostè estigui en un món diferent. I el seu Grup col·labora i participa, a nivell d'administracions locals, en mitjans que tampoc n'estan contents, els seus treballadors.

L'altre dia jo vaig rebre uns treballadors i em deien: «Escolti, els seus mitjans –i es referia als que depenien de l'Administració pública catalana– no van prou bé.» Però em deia d'una manera molt clara també que: «Escolti, de totes maneres, tenim clar que els altres són bastant pitjors...» (*Remor de veus.*) Això és així. Li ho dic sincerament. I, per tant, escolti, sincerament... (*Remor de veus.*)

No, no cauré en aquest plantejament, no caure en aquest plantejament perquè m'he plantejat des d'aquest matí que intentaria anar pel camí d'un debat constructiu, d'un debat de consens i li he de dir sincerament, senyora diputada, que probablement la seva intervenció ha estat, amb tota la legitimitat, però la que ha buscat menys consens. És així i jo no cauré ara a intervenir i a fer una explicació sobre aquest mitjà, sobre aquell, sobre el d'aquí, sobre el d'allà. No, no ho faré...

Nosaltres, el que és evident i la reflexió que ens hem de fer tots és si tots els mitjans estan funcionant com haurien de funcionar i quins canvis s'han de produir. I el que és evident és que s'han de fer canvis profunds, canvis de funcionament, canvis lligats a aquestes transformacions que es donen i que es continuaran donant en el nostre sistema audiovisual a nivell de Catalunya, a nivell de l'Estat i a nivell d'Europa.

Vostè ha dit «perversió del sistema», vostè ha parlat de «manipulació periodística». No estic d'acord en absolut amb el que vostè planteja, vostè parla de criteris partidistes. Vostè no deu escoltar ni Catalunya Ràdio, ni deu escoltar les tertúlies, ni deu veure..., i li podria donar llistats sencers de persones que participen en aquestes tertúlies, de tota classe i de tots colors.

També he entès –el que passa és que ho he entès de passada, perquè era en un moment en què vostè deia tantes coses... Em sembla que ha dit que això possiblement encobriria projectes privatitzadors que, sincerament, no conec en absolut.

La seva inquietud és la qualitat, la independència i el pluralisme, i en aquest punt nosaltres coincidim. Jo crec que és evident que nosaltres hem de ser capaços, com vostè deia, de crear un sistema propi. Vostè deia, escoltin, han de crear una llei de l'audiovisual, i deia: «Escolti'm, no es refugii en possibles situacions de les lleis a nivell de l'Estat.» I jo dic, escolti'm, no em refugio en això; des del començament he dit que nosaltres la farem, la llei, des del començament ho he dit. Una altra cosa és que jo digui..., i l'hi puc ensenyar l'informe del senyor Marc Carrillo que diu quin és l'àmbit competencial en què ens movem i les dificultats i les limitacions que tenim, i la importància que tindria la modificació d'aquest marc legal a nivell de l'Estat espanyol. Però això és així. Però malgrat això jo dic que nosaltres farem aquesta Llei. I, per tant, no ens refugiarem en això per retardar fer aquesta Llei, i nosaltres la tirarem endavant.

Vostè fa un plantejament en què també estic d'acord, que és que vostè diu que s'hauria de fer un consell de l'audiovisual i de comunicacions de Catalunya. Em sembla encertada la proposta. Ja he dit abans que no sé el grau d'intervenció que podrem tenir sobre aquests mitjans, però crec que incidir i estudiar treballar en aquesta línia és especialment important, i és evident que aquest Consell de l'Audiovisual i de Comunicacions hauria d'estar format per persones expertes, professionals reconeguts. La Corporació ha de ser exemplar i ha de ser capaç de redefinir els seus continguts, i hem de ser capaços de fer una corporació que doni qualitat. I és evident que s'han de buscar fórmules en què hi hagi pluralisme, i és evident que hi ha d'haver plantejaments perquè es pugui donar lloc a debats polítics –i jo crec que n'hi ha, però se'n poden intensificar, i aquest és un tema que fins i tot es pot modificar.

Aquesta ha de ser una línia d'actuació, que jo crec que no ha de ser ni una línia d'actuació que marqui el Parlament, sinó que ha de ser una línia d'acció que marqui el mateix Consell d'Administració.

Sí que haurem de definir què és el servei públic, fins on arriba el servei públic i quin abast té aquest servei públic a nivell dels mitjans audiovisuals. I en això vostè té la raó. Hi hauran plantejaments; hi hauran d'haver uns serveis bàsics; uns serveis bàsics que, evidentment, han de ser absolutament gratuïts per a la població, i evidentment haurem de discutir si una televisió pública ha de fer serveis o ha de donar serveis de pagament. Jo sincerament crec que una televisió pública no té gaire sentit que doni serveis de pagament; probablement els serveis de pagament els han de donar altres televisions privades.

Sí que una televisió pública pot col·laborar i donar aliances amb les televisions privades, a fi i efecte de disminuir el seus costos i buscar plantejaments que facin que la seva estructura sigui una estructura més eficient.

Vostè parla de canals temàtics, és evident que aquest és un tema que s'ha de plantejar i s'ha de plantejar també des d'un punt de vista de servei i econòmic.

Vostè em parla del finançament; parla d'unes xifres d'endeutament de 93.000 milions de pessetes. Vostè té la informació absolutament correcta i vostè planteja la necessitat absoluta –que jo comparteixo– que hi hagi un pla de sanejament, amb un finançament estable, i que la via adient per fer aquest finançament estable seria un contracte programa; un contracte programa que ha de tenir un conjunt de punts.

Primer, ha de ser un contracte programa que sigui en un temps, en un període de temps. Jo crec que l'adient és fer-lo a cinc anys, del 2000 al 2005. I crec que aquest contracte marc ha de regular un conjunt d'apartats; ha d'atendre els interessos derivats de les operacions financeres aprovades en els diferents pressupostos de la Generalitat; ha d'atendre les amortitzacions de capital que hauran de suportar la Corporació i les empreses filials, derivades dels diferents endeutaments autoritzats pel Govern de la Generalitat; ha de preveure, en funció del model de televisió i ràdio nacionals de Catalunya, d'acord amb les normatives europees, el futur de la te-

levisió pública, el finançament necessari que correspongui com a servei públic a la societat civil catalana; ha de potenciar mesures correctores que facilitin optimitzar la gestió dels actius, tenint com a objectiu la contenció de l'endeutament; ha de crear la infraestructura financera necessària, d'acord amb el Pla d'amortitzacions de capital de l'endeutament, perquè, a deu anys, l'impacte sigui la reducció d'aquest; ha de contemplar un pla que haurà d'incloure el sistema de finançament, per part de la Corporació i les empreses filials, pel que fa a la publicitat, venda de productes i altres programes; ha de fer la valoració de l'aportació necessària, com a prestació, al servei públic de televisió i ràdio a Catalunya pel Govern de la Generalitat; ha de continuar la tasca, ja iniciada, que té, com a objectiu, un major control de gestió dels recursos existents a les organitzacions, com a eina de l'anàlisi i altres productes, amb la finalitat de contenir la despesa, i s'ha de dotar de recursos necessaris perquè es consolidi la nostra presència en el món mediàtic i de comunicació; en el sector actual i futur, s'haurà de disposar d'uns mitjans que puguin competir amb la resta: digitalització, adaptació a les noves tecnologies, nous processos informàtics, interactivitat, televisió i ràdio a la carta, i altres.

Bé, jo crec que aquest és un plantejament que jo crec que hem de ser capaços de tirar endavant, hem de ser capaços de crear aquesta nova situació d'aquest contracte programa, i aplicar-lo d'una manera que sigui, a més, com vostè deia, seguible i, per tant, que tingui la màxima transparència. Hi ha d'haver un nou esquema organitzatiu —és cert—; l'hem plantejat, l'hem proposat. Creiem que és necessari que es creï una nova llei de la Corporació, i és evident que nosaltres hem de ser capaços, durant el temps en què es consensua aquesta llei, hem de ser capaços, nosaltres, de totes totes, de tirar endavant una solució intermèdia durant aquest temps, no?

Vostè parla d'una nova figura, que és el síndic del televident, o del radiooient. Jo, sincerament, crec que, nosaltres, el que hem de fer, si de cas, és que la sindicatura tingui una eina —ella—, no?, perquè, anar creant noves sindicatures, no crec que sigui positiu; jo crec que, això, evidentment, hauria de ser, si de cas, una secció dintre la mateixa Sindicatura de Greuges actual, a fi i efecte que nosaltres no diversifiquem les estructures, que tenen un cost molt alt, poca eficiència i, probablement, no té una utilitat pràctica, si es fa aquest tipus de coses, no?

Nosaltres, és veritat que hem de fomentar un espai català de comunicació i hem de ser capaços de fer que en aquest espai català de comunicació la situació laboral de la gent sigui correcta. Vostè em diu que els fotoperiodistes estan en vaga, l'Agència Efe està en vaga —m'han donat els papers en el moment de l'entrada... Crec que hem de fer un esforç entre tots, però, sincerament, aquest és un tema que, les empreses en les quals s'està fent vaga i que tenen aquestes situacions de precarietat, potser que facin un pensament, s'ho plantegin, perquè, fins i tot, algunes d'aquestes empreses, després, normalment, tenen plantejaments progressistes i avançats, i haurien de plantejar-se si això respon a

aquesta situació o no respon a aquesta situació, el tractament que donen als seus treballadors, no?

Nosaltres col·laborem amb el Govern Balear; hi col·laborem, i hi col·laborem de fa temps, i, encara dissabte, jo vaig tenir la satisfacció d'estar aquí amb el senyor Antich, president del Govern Balear, intentant parlar i buscant fórmules de possible col·laboració amb la *Marató* de TV3. Jo crec que hi haurà una col·laboració estreta amb el Govern Balear, amb altres governs, a nivell dels Països Catalans, i jo crec, sincerament, que nosaltres serem capaços de trobar unes bones fórmules de coordinació i de col·laboració des del respecte mutu i des d'una col·laboració estreta entre tots nosaltres.

Vostè em diu: «Escolti'm: consens, què vol dir consens?» Home, consens vol dir diàleg, no? Consens vol dir diàleg, no?; consens no vol dir posar-se d'acord en tot; vol dir diàleg, ser capaços de contrastar punts de vista i veure si, des de la nostra diferència, som capaços de buscar aquells intersticis que fan possible el fet d'arribar a acords entre tots nosaltres.

La veritat, jo li asseguro que nosaltres buscarem, amb el nomenament del director de la Corporació, el màxim consens possible amb tots els grups de la cambra. Buscarem fórmules, buscarem mètodes, no? Potser no els que els agradarien a vostès, no?, però segur que buscarem fórmules per trobar aquest consens i aquesta col·laboració entre tots nosaltres, perquè sí que és cert que crec que és un moment important, i crec que és un moment important no només per la inquietud que hi ha en els mitjans de comunicació —que hi és—, no perquè això sigui culpa, com vostè ha dit, d'un partit, sinó perquè jo crec que tenim l'obligació, tots, de donar resposta a aquesta nova situació que vindrà, que és una situació que no em canso d'explicar que és una situació d'un canvi profund de les estructures, dels mitjans audiovisuals, a nivell de Catalunya, a nivell de l'Estat espanyol, a nivell d'Europa, i nosaltres hem de ser capaços de donar-hi resposta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyor conseller, no confongui la crítica amb no voler el consens. He sigut crítica —ho he sigut—, però, precisament, no perquè estigui en un món diferent. Com pot parlar que són determinats grups els que estan descontents, quan és tot el Col·legi de Periodistes, quan és el Sindicat de Periodistes? És la professió periodística en ple; aquests són «determinats grups», que vostè desqualifica d'aquesta manera? Quins mitjans? Vostè ha alludit... Doncs, no li ho puc contestar, perquè diu que hi ha mitjans que estan pitjor que els que depenen de la Generalitat... Com que no hi he alludit... En tot cas, jo he parlat de reformes a tots els mitjans públics, però, quina casualitat!, vostès només han parlat de la Diputació de Barcelona o de l'Ajuntament, quan s'ha plantejat, justament, aquest debat; fins ara no havien

plantejat cap queixa. I, per cert, en aquestes institucions, reformes ja s'han posat en marxa.

No em negarà, senyor conseller –per allò de buscar el consens–, que el nostre Grup ha estat fent fins ara contribucions positives en aquest terreny. Abans, li he recordat que l'actual Consell de l'Audiovisual, amb totes les seves insuficiències, va ser una proposta del nostre Grup. L'Estatut de redacció, que existeix fa només dos anys, a proposta nostra, es va poder implantar malgrat l'opinió del senyor Lluís Oliva, i, si es va tirar endavant, va ser gràcies a una part del Consell d'Administració, i no precisament pels nomenats per Convergència i Unió. I torno a recordar que, precisament, nosaltres som els únics que, de cara al Consell d'Administració, hem proposat persones amb perfil d'independència i no partidista, justament.

Em diu..., em nega de nou que no hi ha manipulació. Miri, no són coses objectives. Vostè, en el discurs inicial, ha expressat que la gent està satisfeta dels mitjans, que hi ha un elevat índex d'audiència, però, evidentment, al costat d'aquestes coses n'hi ha unes altres. Al costat d'aquestes dades, li'n donaré d'altres d'objectives, perquè, vostè, del que parlat és de qüestions subjectives –el grau de satisfacció és una qüestió subjectiva. Miri: el mes d'agost, Convergència i Unió va acumular el 62% de les informacions dels telenotícies de TV3; al PSC li van dedicar un 16%; a Esquerra Republicana, un 8%, i a Iniciativa - Verds i al PP, el 7%. Precisament entenc que no és de rebut que una sola candidatura superi amb escreix més de la meitat del temps total que es dedica, a Televisió 3, a parlar de les qüestions en què intervenen polítics d'aquest país.

Podríem parlar, també, d'altres coses amb relació a la manipulació informativa. Justament el Sindicat de Periodistes ha denunciat recentment que: «quan el dissabte dia 11 de desembre es va obrir el *Telenotícies Vespre* amb la resposta destacada del president Pujol a l'allau de crítiques contra el pacte PP - Convergència i Unió sobre la Llei d'estrangeria» –estic llegint un comunicat del Sindicat de Periodistes–, «amb un vídeo apologetic basat en un fax sense capçalera enviat des de la Conselleria de Presidència i que començava amb la frase "S'hauria de destacar..."», fax que no van rebre els altres mitjans de comunicació, excepte els de la Corporació...» A la millor, a vostè, aquests grups no li mereixen crèdit; a mi sí que me'n mereixen, però li posaré un altre exemple.

En aquest cas és una publicació de Lluís Prenafeta, *L'ombra del poder*. Explica una altra situació. Diu: «Va haver-hi un moment dur: TV3 va emetre un 30 minuts incendiari sobre el Pla de residus, on es venia a dir que les instal·lacions que volia construir la Generalitat per tractar-los a la Conca de Barberà eren pura dinamita contra la salut dels habitants de la comarca. Vaig ser testimoni de la conversa més dura que he sentit en la meua vida per telèfon, entre el president de la Generalitat i el de la Corporació de Ràdio i Televisió. Pujol li va dir el que li havia de dir.» Passo coses, eh?

Diu: «No puc pas imaginar-me com allò va anar a parar a mans d'una becària, que va dedicar tot un 30 minuts a advertir sobre el gravíssim perill potencial que

implicava el sistema, amb insercions d'ecologistes alertadíssims i excitadíssims. No entenc pas com, en una qüestió tan delicada, ningú no es va mirar el programa abans de l'emissió.» Censura. «Quan el programa es va emetre, els resultats van ser fulminants. Jaume Ferrús va oferir a Josep Maria Ràfols –que havia estrenat el càrrec feia poc– una altra destinació més tranquil·la, és a dir, allò de «destituir pujant cap amunt –a Washington, em sembla–, però ell va preferir deixar-ho córrer i va deixar la casa.» Escolti'm: el senyor Prenafeta, suposo que té més solvència; no és d'Iniciativa, no és dels Socialistes; deu tenir més solvència... O no en té; a la millor, no en té, de solvència... (*Remor de veus.*) A la millor no en té. D'acord, a la millor no en té...

Per tant, miri: sí, hi ha manipulació informativa, hi ha manipulació informativa i, per tant, doncs, pensem que no és anecdòtic això, en què tant hem insistit, de «despartiditzar» els mitjans de comunicació, i això, precisament, pel que fa referència al nomenament del seu director o directora, té una importància fonamental; per tant, no és un element anecdòtic, no és un element gens anecdòtic.

Pel que fa referència a la legislació a què abans s'ha referit, vostès s'autoqualifiquen de nacionalistes, però s'autolimiten, per cert, quan els interessa. Abans ja he comentat la creació de Canal 33; ara podríem afegir les seleccions esportives catalanes. Ens diu que l'Estatut de ràdio i televisió ens condiciona. És veritat, ens condiciona, però intentava demostrar que podria ser que no ens condicionés. I ara ens diu que vol canviar l'article 2 d'aquesta Llei, però, miri: quan han tingut oportunitat de fer-ho, no l'han canviat.

Ara, fa cosa d'un mes, al mes d'octubre, Convergència i Unió va votar en contra de la modificació, justament, d'aquest Estatut de ràdio i televisió espanyola, que ens condiciona, a partir d'una proposta d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, on es regulava, justament, l'elecció parlamentària del director. I el senyor Burbulla i Campabadal va argumentar que aquest no era un tema nuclear. Per vostès, efectivament, no és un tema nuclear, però, per a molta altra gent, sí. L'Estatut ens limita perquè és una llei bàsica; aquesta llei bàsica no marca el que, genèricament, defineixen la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè hi estan per sobre. Què ens proposem, en definitiva? Legislem en funció de la capacitat que ens atorguen la Constitució i l'Estatut d'autonomia. El Govern estatal, per cert, no ha fet cap recurs contra el Govern basc, quan ells han reformat la seva constitució, malgrat que sí que és cert –com vostè deia– que els límits que imposa el seu Estatut són una mica –una mica– menors.

Finalment, per no allargar-me, torno a insistir que aquest debat ha de servir per a alguna cosa. Vostè s'ha referit, ara, a les qüestions de finançament, al fet que cal fer contracte programa –crec que això és positiu. S'ha expressat en aquesta cambra un ampli acord per reformar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i és positiu que s'emprenqui aquesta reforma l'abans possible, ens trobarà en qualsevol moment per emprendre totes aquestes mesures i reformes necessàries amb la màxima eficàcia, i perquè realment pugui haver-hi una au-

toritat independent que reguli tot l'audiovisual de Catalunya, però –li ho pregunto una vegada més, senyor conseller– i ara, què? Estem parlant d'un futur, d'un futur proper, naturalment, però li demanaria quins compromisos està disposat a contreure ara mateix; no n'hi ha prou que digui «consens, consens, consens»; li demano, en concret, què farem ara?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Només, des de l'escó, perquè com que la diputada fa unes interpretacions del que dic que, com a mínim, són inexactes, per deixar, en qualsevol cas, absolutament clar que jo en cap cas he desqualificat els professionals dels mitjans de comunicació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem ara al torn de Convergència i Unió, i té la paraula l'illustre senyor diputat Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja a la recta final d'aquesta primera jornada de debat, em toca, en nom de Convergència i Unió, posicionar quin és el nostre pensament i el que serà demà la premsa en consideració, les nostres propostes i les que, eventualment, puguem pactar amb algun altre grup.

Voldria tranquil·litzar, d'entrada, la senyora Comas quan diu: «Voldria que aquest debat servís per a alguna cosa.» Senyores i senyors diputats, estiguin absolutament convençuts que aquest debat ja ha servit per a alguna cosa. Aquest debat servirà per a alguna cosa, sobretot perquè avui no ens hem allunyat tant del que hem anat discutint durant anys, o sobretot, i especialment en els darrers temps, la gent que hem tingut una actitud més dedicada al món de l'audiovisual en general. I diré per què.

Avui fem aquest debat, i és un debat molt important, hi hauran resolucions que ens permetran prendre posicions clares per part de cadascú. Però insisteixo que aquest no és un debat que neix avui; aquest és un debat que ja fa temps que s'està tenint en aquesta cambra. I m'agradaria, encara que sigui molt breument, fer un petit comentari recordatori de tot plegat com ha anat per arribar on som, per dir què és el que volem. On hem arribat i per què hem arribat fins aquí? Insisteixo, si em permeten, un lleuger record de la història.

En el Senat espanyol el Grup Popular presenta la conveniència de crear una comissió d'estudi de continguts televisius en un moment en què la televisió se la coneixia, molt i molt, amb el qualificatiu de «telebasura». Era un moment molt crític i que, a través del Senat, es decideix fer una comissió que estudiï els continguts televisius. Aquella Comissió, que va ser –repeteix– creada a instàncies del Grup Popular i amb el suport de tots els grups de la cambra, va donar com a fruit, per l'ordenació que tocava en aquell moment de les dife-

rents presidències, la senyora Victòria Camps, senadora independent a les llistes del Grup Socialista. I durant molt de temps, durant molt de temps vam estar treballant per intentar trobar quin era del desllorigador que permetés donar resposta a la societat de què era el que preocupava en aquell moment, sobretot en el món televisiu i en el conjunt de l'audiovisual.

Aquella Comissió va acabar les seves tasques i es va demanar que hi hagués una pròrroga, perquè després d'unes jornades en el mateix Senat, de debat, on van participar experts de fora i al marge del que en podríem dir la classe política exclusivament i on, per exemple, un català que va participar va ser el professor Marc Carrillo. Després d'aquelles jornades es va arribar a la conclusió de demanar que es creés una autoritat audiovisual com hi havia ja en alguns països d'Europa. Això era el novembre del 85. El Senat pren aquell acord... (*Remor de veus.*) Perdoneu, del 95 –el 85 era molt jove, jo encara no estava aquí. El novembre del 95 es pren aquell acord. Les dues forces majoritàries del Senat –no cal dir a nivell de l'Estat–, socialistes i populars, tenien la possibilitat de començar a treballar amb aquell mandat que acabava de fer el Senat. A hores d'ara, a les Corts Generals encara no tenen cap tipus d'acord per crear un consell d'audiovisual. Si la informació que tinc no és errada, hi ha cinc proposicions de llei de tots els grups incapaces de posar-se d'acord en el que ha de ser un consell audiovisual a nivell de l'Estat espanyol.

Què va passar a Catalunya? Exactament al cap de cinc mesos, aquesta cambra aprovava una llei en què, en el seu article onzè, creàvem el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Aquí, a Catalunya, ho vam fer en cinc mesos, l'aprovació; vol dir que prèviament hi havia hagut la presentació, senyora Comas, d'un projecte de llei del Govern que va ser pactat, consensuat, especialment amb Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, i amb el concurs una mica més tardà del Grup Socialista, i que, exclusivament en un article, el Grup Popular s'hi va abstenir. La resta va ser una llei aprovada per unanimitat. Repeteixo: cinc mesos després. A l'Estat, després de cinc anys, no hi ha manera que s'entenguin. Per tant, vocació del que volem que siguin els mitjans audiovisuals a Catalunya, nosaltres, el Parlament –i modestament, Convergència i Unió– vam plantejar-ho fa molts anys i així està funcionant.

Què més? En aquesta mateixa cambra, i més enllà del que han estat els debats pressupostaris, també una moció que vam pactar en aquell moment, casualment també amb Iniciativa per Catalunya i amb Esquerra Republicana –aquesta només va ser a tres bandes–, ens comprometíem a modificar la Llei que crea el Consell de l'Audiovisual. Per tant, sensibilitat, tota; vocació i demostració política, tota.

Què més vam fer? Una compareixença del conseller de la Presidència, el conseller Trias, a la Comissió de Control de la Corporació de Ràdio i Televisió. Ell diu, davant del debat que es produïa: «Si el Parlament ho creu oportú, creï's una comissió que estudiï la possibilitat de modificar la Llei de creació de la Corporació Catalana.» Els grups, òbviament, ho vam acceptar, vam proposar-ho, vam tirar-ho endavant, i aquella Comissió

s'ha estat reunint, pràcticament acabant els seus treballs, fins quatre dies abans de la convocatòria d'eleccions, cosa que va fer que, per aquesta raó, no es poguessin obtenir les conclusions d'aquella Comissió, que havia estat amb vocació de modificació de la Llei de la Corporació, però que més enllà d'això es veia, es palpava –i em guardaran de mentir qualsevol dels membres que formava part d'aquella Comissió de qualsevol dels grups d'aquesta cambra– que va anar molt més enllà del que havia de ser la pretesa modificació de la Llei de la Corporació. Aquest Parlament ja estava sensibilitzat per això, ja fèiem aquesta feina.

I ve la campanya electoral, i dintre de la campanya electoral –la precampanya, més aviat– algú descobreix que s'hauria de fer un consell de l'audiovisual a Catalunya. Ja hi era, i a partir d'aquí es dona una marxa –i permeti'm l'expressió– sobre el tema de l'audiovisual, l'autoritat única. Hi va ficar mà tothom, partits polítics, el mateix CAC; tothom ha anat inflant una necessitat que, en un moment determinat –hi insisteixo– com és l'electoral, té una certa explicació que prengui un volum diferent del que seria el dia a dia. I acabem la campanya electoral, i què passa? Doncs, passen dues coses més: Esquerra Republicana presenta una proposició de llei per modificar la Llei del CAC; Iniciativa per Catalunya presenta una proposició de llei per modificar la Llei de la Corporació.

Tot això, que no ens estranya res a ningú. I que els discursos d'avui han sigut molt simètrics, molt, i en algun cas gairebé mimètics, no és fruit de la casualitat; és fruit del debat de molt de temps de totes les forces polítiques que hem estat interessades en aquesta qüestió. Això no és cap novetat, això d'avui no és cap novetat. És la concreció d'un estat d'ànim, d'una preocupació que –hi insisteixo– ha vingut des de fa molt de temps.

La Proposició de llei d'Esquerra Republicana, ja ho hem dit pel dret i pel revés, estem disposats no només a votar la presa en consideració, sinó que ja dic també públicament que al cent per cent no hi estem d'acord, però estem molt a prop del conjunt de la seva proposta. La Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya, que ara han retirat, era la translació mimètica del que en aquest moment ja està passant: elecció del director general, escoltat el Consell d'Administració de la Corporació. Com que això és el que ja diu la Llei i és el que es feia, suposo que per aquesta raó, molt intel·ligentment, Iniciativa per Catalunya fa la seva retirada.

Escolti, aquesta és la situació. Això és al que hem arribat fins ara –això és al que hem arribat fins ara. I ara què volem més? També ho hem dit, i també és molt igual del que han dit tots vostès: volem modificar la Llei de la Corporació, que ens permeti d'una forma immediata elegir els seus membres del Consell d'Administració amb les característiques que vostès han apuntat –que el conseller Trias ha dit que sí i que nosaltres, òbviament, perquè forma part del mateix discurs, també hi estem d'acord–, amb unes competències segurament més àmplies, però molt més de gestió del que és una empresa pública, i un CAC, una autoritat única en l'audiovisual, diguem-li CAC o diguem-li com vulguem, però que, en definitiva, permeti fer tot allò que s'aparti del que és la gestió del dia a dia, que és el que

ha de fer el Consell d'Administració, és a dir, diguem, amb totes les cometes que vulguin, la «polícia»; és a dir, el control, el poder sancionar... En tot això estem d'acord, ara, abans i quan en parlàvem fa molt de temps.

Què més? L'elecció immediata dels membres del Consell d'Administració en el proper Ple –ja s'ha dit–; hi estem absolutament d'acord. I què queda? Què queda en aquest moment? L'única qüestió que queda pendent quina és? Bé, és el nomenament del director general, que al llarg d'aquesta sessió d'avui i al llarg d'aquests dies que n'hem anat parlant en els passadissos i que hem intentat trobar fórmules que ens poguessin acostar, hem anat acostant.

Però què ens podem trobar? I a continuació portaré també la nostra idea de què és el que hem de fer. El CAC, la Llei del CAC la podem modificar com vulguem i quan vulguem, diríem, perquè les competències que li vulguem donar són exclusives, que emanen del nostre propi Estatut i, per tant, no tindrem problemes. La podem fer tan aviat com vulguin; si es tracta de fixar temps també el podríem fixar, i no tenim cap inconvenient que en molt poques setmanes, en molt pocs mesos això pugui ser.

Què passa amb la Llei de modificació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Passa el que s'ha dit: que hi ha un component important que emana de la Llei marc, i jo els ofereixo les següents possibilitats. Per una banda, tot allò que des del Parlament de Catalunya siguem capaços –siguem capaços, no: això, és segur que ho serem–..., sinó que ens permeti el marc estatutari poder modificar des d'aquí, fem-ho des d'aquí. El que no ens permeti, aquelles coses que després de discutir a veure fins on arribem, que no ens permeti, jo dic que, també, amb consens de tota la cambra, presentem proposicions de llei a Madrid per modificar aquell reguitzell de lleis –que no és una, només– que ens permetin, després, poder desenvolupar aquells criteris que tots plegats hem anat demostrant al llarg del dia d'avui com a elements aclaridors del que ha de ser el marc audiovisual a Catalunya.

I retorno a la qüestió del director general. Seria un error que avui, com a final d'aquest debat, ens tanqués –convençuts, si fos el cas– que exclusivament i el més important és el nomenament del director general. I això ja s'ha dit, ja hi han aproximacions i algú en els passadissos em deia, em confessava –i més d'un grup polític–, em deia: «Home, és que és veritat que l'important, el més important no és el nomenament del director general. El més important és la Llei que doni poder al CAC per fer el que ha de fer, la Llei que reguli la Corporació de la forma que ha de fer-ho, però» –deia– «donaria credibilitat que prenguéssim una mesura d'aquestes característiques. Si fem això donarà credibilitat per a tot allò que després ha d'anar venint.» Nosaltres ens ho prenem molt seriosament i volem que hi hagi moltíssima, moltíssima claredat en la nostra exposició i anar en la línia de compromís que agafem amb la modificació de les lleis.

I acabo dient públicament a la cambra que una manera de creure, de donar fe, que la gent de Convergència

i Unió estem compromesos amb aquest futur és que jo, que sóc membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en aquest moment presento la meva dimissió i formalment demà, de forma escrita, ho faré, però avui, en la solemnitat d'aquesta cambra, en la solemnitat d'aquest debat, presento la meva dimissió. Això, senyores i senyors diputats, va de debò.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, aquesta Presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats un minut més d'atenció. El termini per a presentar les propostes de resolució serà demà al matí de 8.30 a 9.30. La

comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les 10. El termini per a presentar les propostes transaccionals serà a dos quarts d'una. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a la una del migdia. Comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sol·liciten que es votin separatament, a les dues del migdia. La sessió del debat i la votació de les propostes es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda. Deu minuts abans, especialment per als nous diputats, que encara no han tingut la pràctica de poder votar... (*Remor de veus.*) No, no ho considerin una..., és que realment es necessita una certa pràctica. I, en consideració als nous diputats, hi haurà a la disposició d'ells, aquí, una sessió d'entrenament. (*Rialles.*)

Fins demà a la tarda, es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.